

आचार्य श्री भ्रातृचन्द्रसूरि ग्रन्थमाला (१४).

श्री सज्ज्वाय संग्रह.

प्रसिद्ध कर्ता-

श्री जैन हठिसिंग सरस्वति सत्ता.

सामळानी पोळ-अमदावाद.

आचार्य श्रीभ्रातृचंद्रसूरि ग्रन्थमाला (१४)

परमोपकारी प्रातःस्मरणीय श्रीभ्रातृचंद्रसूरि सद्गुरुभ्यो
नमोनमः ॥

श्री सज्ज्ञाय संग्रह

भाग १ लो.

संशोधक मुनिमहाराज श्री सागरजी

मुनिमहाराज श्री पुनमचंद्रजीना

सदुपदेशथी

छपावी प्रसिद्ध कर्ता

श्री जैन हठीसींग सरस्वती सभा तरफथी

शा. गोकळदास मंगळदास

शामळानीपोळ—अमदावाद.

आवृत्ति १ ली. प्रत ५००. वि. सं. १९७८.

सूचना-आ चोपडी रखडती मूकी आशातना करची नहि.

कीमत रु. ०-८-०.

अमदावाद-धी युनियन प्रिन्टींग प्रेस कंपनी लीमिटेडमां

शा. मोहनलाल चीमनलाले छाप्युं.

शुद्धिपत्र.

पृष्ठ	लीटी	अशुद्धि.	शुद्धि.
२४	६	चित्रसंचूतयी	चित्रसंचूतीय
५५	६	पापं	पाप
७४	८	लहेस	लहेसे
८७	१७	माजतणा	माजतणो
१०२	६	फरणेदक	फरहोदक
११३	४	आथतमा	आथमता
११५	६	एकारे	एकोरे
११७	६	पुमरीक	पुंमरीक
१२०	६	मंमार	जंमार
१२४	२	थया	थयो
१२७	५	होयर	होयरे
१५४	४	गुण	गुणहोइ
१५५	१२	परस्त्री	परस्त्री
१६६	१४	सुन्नद्रासत्तीनी	सुन्नद्रासतीनी
१८२	१	वाम	वाम
२०४	१६	जांत्यंध	जात्यंध
२२६	२	मंग	मंगल

श्रीमन्नागपुरीयवृहत्पागच्छाधिराजश्रीनारायणचन्द्रसरिसङ्करभ्योनमः।

अर्पण पत्रिका.

महंम परम पूज्य प्रातः स्मरणीय आ-
चार्य महाराज श्री श्री श्री १००० श्री ब्रा-
ह्मचन्द्र सूरेश्वरजी साहेब,

आप आ सज्जाने स्थापवामां अने
नेने अत्युत्साह अने प्रेमथी उन्नतिमां ला-
ववाने माटे तथा जीर्णशास्त्रोद्धारना प्रेमी
होवार्थी ज्ञानना अच्युदयने सारु जे अ-
थाग परिश्रम कर्यो ठे तथा एवा ज्ञानवृ-
द्धिना घणा उत्तम कार्यो करी घणा जव्य
जनोने आपना ज्ञान तथा चाग्रिवदे प्र-
तिवोर्धी, संसार समुद्रमांथी उद्धरी, अ-
चल्यशने स्थापोने आपथ्रीजी म्वर्गवासी
थया ठो ठतां पण आपना उक्त गुणोथी
आकर्षायिने आपथ्रीजीना अमर आत्माने
आ लघु पुस्तक समर्पण करुं हुं.

ली० श्री जैन हठीसिंग सरस्वती सजा

तरफथी प्रकाशक.

આજ્ઞાર ઝૂને વિનંતી.

આ પુસ્તક પ્રગટ કરવામાં મુનિમહારાજ શ્રી પુનમચંદ્રજીના ઉપદેશથી નીચેના ગૃહસ્થો જે આર્થિક મદદ આપી છે તે ઉપકાર સાથે સ્વીકારવામાં આવે છે:—

- ૧૫૦) અમદાવાદવાળા શા. સાંકલ્લચંદ સ્વેમચંદ લવાડીઆ તરફથી
- ૫૦) અમદાવાદવાળા શા. મળીલાલ મંગલદાસ તરફથી.
- ૨૫) અમદાવાદવાળા સત્યવાદી રવચંદ છગનલાલ તરફથી.
- ૨૫) અમદાવાદવાળા કૈશવલાલ વીરચંદ ચાલીસહજારવાળા તરફથી
- ૪૧) અમદાવાદવાળા શા. મોહોકમભાઈ લલુભાઈ ફુદી તરફથી.
- ૨૫) અમદાવાદવાળા શા. કાલાદાસ જમનાદાસ તરફથી.

આ પુસ્તક લખાવવા સંબંધીનો સર્વ વિકાનેવાસી શ્રાવક બાદરમલજી જસકરણજી રામપુરીયાયે આપેલ છે.

ઉપર્યુક્ત ગૃહસ્થો જેમ જ્ઞાનવૃદ્ધિ માટે ઉત્સાહિત થયા છે તેમ અન્ય વૈધુઓ પણ તેમનું અનુકરણ કરશે કે જેથી ઘણા મનુષ્યો જ્ઞાનનો લાભ મેળવે એવી વિશ્વસિ છે.

આ પુસ્તક છપાવવામાં જે કોઈ છાપા દોષથી ભૂલ રહી ગઈ હોય તે સુધારી વાંચવા સજ્જન પુરુષોને વિનંતા કરવામાં આવે છે.

લી૦

પ્રસિદ્ધ કર્તા.

अनुक्रमणिका.

	गाथा	पृष्ठ.
श्री उत्तराध्ययन सूत्रनी सज्ज्ञायो.	४०२	१ थी ७०
१ श्री विनयनी सज्ज्ञाय.	१४	१
२ श्री बाबोस परीसहनी सज्ज्ञाय.	१२	३
३ श्री चतुरंग सज्ज्ञाय.	९	५
४ श्री असंखया सज्ज्ञाय.	९	७
५ श्री अकाम सकाम मरणीय सज्ज्ञाय.	७	८
६ श्री निग्रंथीय सज्ज्ञाय.	३	१०
७ श्री एलकाध्ययन सज्ज्ञाय.	९	११
८ श्री कपिल सज्ज्ञाय.	१०	१३
९ श्री नमिप्रव्रज्या सज्ज्ञाय.	७	१५
१० श्री द्रुमपत्र सज्ज्ञाय.	११	१६
११ श्री बहुश्रुत पूजा सज्ज्ञाय.	१७	१८
१२ श्री हरिकेशी सज्ज्ञाय.	१२	२०
१३ श्री चित्र संभूति सज्ज्ञाय.	११	२२
१४ श्री इखुकारी सज्ज्ञाय.	८	२४
१५ श्री मुनिगुण सज्ज्ञाय.	७	२७
१६ श्री नववाढनी सज्ज्ञाय.	८	२८
१७ श्री पापश्रमणीय सज्ज्ञाय.	९	२९

	गाथा.	पृष्ठ.
१८ श्री संयतीयाध्ययन सज्ज्ञाय. ...	८	३१
१९ श्री मृगापुत्र सज्ज्ञाय. ...	२१	३२
२० श्री महानिग्रंथीय सज्ज्ञाय. ...	१६	३५
२१ श्री समुद्र पालीय सज्ज्ञाय. ...	७	३७
२२ श्री रहनेमी सज्ज्ञाय. ...	१३	३८
२३ श्री केशी गौतम सज्ज्ञाय. ...	१५	४१
२४ श्री प्रवचन माता सज्ज्ञाय. ...	५	४४
२५ श्री याज्ञीय सज्ज्ञाय....	१५	४५
२६ श्री साधु समाचारी सज्ज्ञाय. ...	२७	४७
२७ श्री खलुकीय सज्ज्ञाय. ...	९	५०
२८ श्री मोक्ष मार्गीय सज्ज्ञाय. ...	१५	५२
२० श्री सम्यक्त्व पराक्रमाध्ययन सज्ज्ञाय. ...	२०	५४
३० श्री तपो मार्गीय सज्ज्ञाय. ...	३	५८
३१ श्री चरण विधि सज्ज्ञाय. ...	७	६०
३२ श्री प्रमाद स्थानक सज्ज्ञाय..	१२	६१
३३ श्री आठकर्मनी सज्ज्ञाय. ...	७	६३
३४ श्री लेख्याध्ययन सज्ज्ञाय. ...	१३	६४
३५ श्री अणगार सज्ज्ञाय. ...	५	६६
३६ श्री जीवाजीव विभक्ती सज्ज्ञाय...	२१	६७

गाथा. पृष्ठ.

श्री ज्ञाता सूत्रनी सज्ज्ञायो.

२५७ ७०थी १२१

१ श्री मेघकुमार सज्ज्ञाय.	...	...	२७	७०
२ श्री संघाडग न्याय सज्ज्ञाय.	...	...	७	७४
३ श्री इंडग न्याय सज्ज्ञाय.	...	...	१७	७७
४ श्री काच्छप न्याय सज्ज्ञाय.	...	...	१३	८०
५ श्री थावच्चा पुत्र न्याय सज्ज्ञाय.	...	...	१२	८२
६ श्री तुंबक न्याय सज्ज्ञाय.	...	...	९	८६
७ श्री रोहिणी न्याय सज्ज्ञाय	...	...	१७	८८
८ श्री मल्लीन्याय सज्ज्ञाय.	...	...	७	९१
९ श्री जिनरक्षित जिनपाल न्याय सज्ज्ञाय...	...	...	१७	९४
१० श्री चंद्रमा न्याय सज्ज्ञाय.	...	...	७	९७
११ श्री दावदवा वृक्ष न्याय सज्ज्ञाय.	...	...	१०	९९
१२ श्री फरहोदक न्याय सज्ज्ञाय.	...	...	१५	१००
१३ श्री नंदमणीयार सज्ज्ञाय.	...	...	१६	१०२
१४ श्री तेतली पुत्र न्याय सज्ज्ञाय...	...	...	७	१०५
१५ श्री नंदीफल न्याय सज्ज्ञाय.	...	...	११	१०७
१६ श्री द्रुपदी न्याय सज्ज्ञाय.	...	...	७	१०९
१७ श्री घोटक न्याय सज्ज्ञाय.	...	...	१३	११२
१८ श्री सुसमान्याय सज्ज्ञाय.	...	...	२०	११४
१९ श्री कंडरीक पुंडरीक सज्ज्ञाय....	...	...	२५	११७

गाथा. पृष्ठ.

अठार पापस्थान परिहारनी सज्ज्ञायो. २४१ १२१थी १५६

१ जीवहिंसा परिहार सज्ज्ञाय.	...	...	९	१२१
२ असत्य परिहार सज्ज्ञाय.	...	...	१३	१२३
३ अदत्त परिहार सज्ज्ञाय.	...	...	९	१२५
४ मैथुन परिहार सज्ज्ञाय.	...	...	१५	१२६
५ परिग्रह परिहार सज्ज्ञाय	...	...	१३	१२८
६ क्रोध परिहार सज्ज्ञाय.	...	...	१५	१३०
७ मान परिहार सज्ज्ञाय.	...	...	१३	१३२
८ माया परिहार सज्ज्ञाय.	...	...	१५	१३५
९ लोभ परिहार सज्ज्ञाय.	...	...	१७	१३७
१० राग परिहार सज्ज्ञाय.	...	...	२७	१३९
११ द्वेष परिहार सज्ज्ञाय ...	...	...	१३	१४२
१२ कलह परिहार सज्ज्ञाय.	...	...	११	१४४
१३ अभ्याख्याम परिहार सज्ज्ञाय....	...	...	७	१४५
१४ वैशुन्य परिहार सज्ज्ञाय.	...	...	१०	१४६
१५ अस्तिरति परिहार सज्ज्ञाय. ...	...	...	१३	१४८
१६ परपरिवाद परिहार सज्ज्ञाय. ...	...	...	९	१५०
१७ मर्यादा परिहार सज्ज्ञाय. ...	...	...	७	१५२
१८ मिथ्यात्व शल्य परिहार सज्ज्ञाय.	...	...	२५	१५३

गाथा. पृष्ठ.

श्री एकादश गणधरनी सज्झायो.

५९ १५६थी १६६

१ श्री इंद्रभूति गणधर सज्झाय. ...	...	६	१५६
२ श्री अग्निभूति गणधर सज्झाय. ...	...	५	१५७
३ श्री वायुभूति गणधर सज्झाय. ...	...	५	१५८
४ श्री व्यक्त गणधर सज्झाय. ...	...	५	१५९
५ श्री सुधर्मा गणधर सज्झाय. ...	...	६	१६०
६ श्री मंडित पुत्र गणधर सज्झाय. ...	...	५	१६१
७ श्री मौर्य पुत्र गणधर सज्झाय. ...	...	५	१६२
८ श्री अकंपित गणधर सज्झाय. ...	...	५	१६२
९ श्री अचलभ्राता गणधर सज्झाय. ...	...	६	१६३
१० श्री मेतार्य गणधर सज्झाय. ...	...	५	१६४
११ श्री प्रभास गणधर सज्झाय. ...	...	६	१६५

श्री सोल सतीओनी सज्झायो.

१७४ १६६थी २०१

१ श्री सुभद्रा सतीनी सज्झाय. ...	...	७	१६६
२ श्री मयणरेहा सतीनी सज्झाय. ...	...	९	१६९
३ श्री मृगावती सतीनी सज्झाय. ...	...	९	१७०
४ श्री अंजना सुंदरी सतीनी सज्झाय. ...	...	११	१७२
५ श्री नर्मदा सुंदरी सतीनी सज्झाय. ...	...	७	१७३
६ श्री रतिसुंदरी सतीनी सज्झाय. ...	...	९	१७६
७ श्री रुषिदत्ता सतीनी सज्झाय. ...	...	११	१७७

	गाथा.	पृष्ठ.
८ श्री दमयंती सतीनी सज्झाय. ...	७	१७९
९ श्री कमला सतीनी सज्झाय. ...	१३	१८१
१० श्री कलावती सतीनी सज्झाय ...	१६	१८३
११ श्री श्रीलवती सतीनी सज्झाय. ...	१९	१८६
१२ श्री नंदयंती सतीनी सज्झाय. ...	१०	१९१
१३ श्री रोहिणी सतीनी सज्झाय. ...	११	१९२
१४ श्री द्रौपदी सतीनी सज्झाय. ...	११	१९४
१५ श्री सीता सतीनी सज्झाय. ...	१३	१९५
१६ श्री धनश्री सतीनी सज्झाय. ...	६	१९७
श्री सोले सतीनी सज्झाय. ...	५	२००
श्री जिन प्रतिमा स्थापन सज्झाय. ...	३९	२०१
श्री थूलिभद्र मुनिवर सज्झाय. ...	१७	२०६
श्री केशिप्रदेशि प्रबंध सज्झाय. ...	७५	२०९
श्री सुप्रभाति मंगल सज्झाय. ...	१३	२२४
श्री आगम सहहणा छत्रीसी सज्झाय. ...	३६	२२६
श्री ब्रह्मचरी सज्झाय. ...	२६	२३१
श्री थावच्चा कुमर सज्झाय. ...	१९	२३४
श्री थावच्चा रुषिराज सज्झाय. ...	१७	२३७
श्री किरिया स्थानक सज्झाय. ...	४१	२३९

॥ श्रीपार्श्वचन्द्रसूरीश्वरसद्गुरुभ्यो नमोनमः

सज्ज्ञाय संग्रह.

शास्त्रविशारद महर्षिश्रीब्रह्मकृतः—

श्री उत्तराध्ययनमूत्रनी सज्ज्ञायो.

श्री विनयनी सज्ज्ञाय १.

श्रीगुरु गौतम गुण हियमे धरी । कहिशुं विन-
य विचार ॥ स्वामी सोहम गणधर दाखवे । उत्तरा-
ध्ययन मजार ॥ १ ॥ विनय करीजे रे नवियण जा-
वसुं । जेहथी लहीए नाण ॥ अनुक्रमे समकित चा-
रित्र गुणग्रही । पामी जे निर्वाण ॥ विन० ॥ २ ॥ गुरुने
पासे रे रहिये सर्वदा । वहिए गुरुनी सीख ॥ काज
करीजे रे वंठित गुरु तणुं । तो हुवे सफली दीख ॥ विन०
॥ ३ ॥ कुहिए काने रे जेवी कूतरी । काढे घरथी रे
लोय ॥ तिम अविनितने काढे गह्व थकी । जस सो-
जाग न होय ॥ विन० ॥ ४ ॥ सूअर ठंकी रे कुंरु

कणतणुं । राचे विष्टापूर ॥ अविनय राचे रे तिम अ-
 विनीतजे । परिहरे संयम दूर ॥ विन० ॥ ५ ॥ ए
 संजारी रे अविनय जावना । विनय करे गुण जाण ॥
 तेहने श्रीगुरु सूत्र अरथ कहे । ए जिनवरनी वाण
 ॥ विन० ॥ ६ ॥ मूल विनय ठे रे जिनधर्म तरुतणुं
 । झानादिक तसु माल ॥ कीरति कुसुम अमर सुख
 मुगतिना । फल पामे सुविशाल ॥ विन० ॥ ७ ॥ परि-
 मल रुनी रे सहजे मालती । शीतल सुगंध कपूर ॥
 तिम सुविनीत रे सहजे सुंदर । पामे गुण अंकूर ॥
 विन० ॥ ८ ॥ सफला तरुवर फल जारे नमे । मेह
 नमे जलजार ॥ सालिजरी जिम दीसे ढलकती ।
 सुपुरुष विनय विचार ॥ विन० ॥ ९ ॥ जुवो नरना-
 री रे जगमां देवता । गज वृषज अने तुरंग ॥ पगपग
 दुःख सह्ये अविनीत जे । विनये सुख लहे चंग ॥
 विन० ॥ १० ॥ जेय प्रकाशे रे अवगुण गुरुतणा । ठिड
 निहाले आप ॥ शीख देयंता रे रीस जिको करे ।
 तेहने बहुला पाप ॥ विन० ॥ ११ ॥ गुण वखाणे रे

गुरु साहमि तणा । ढांके अवगुण जाण ॥ शीख देयं-
ता रे प्रीतजिको करे । ते गुण पामे प्राण ॥ विन० ॥ १२ ॥
गौतम सुनखत साधु तणी परे । पामे जग जसवाद
॥ परजव सुर सुख अने मुगती लहे । जिहां नही
दुःख विवाद ॥ विन० ॥ १३ ॥ विनय तणा फल जाणी
रुअमां । ते करज्यो गुणवंत ॥ तसु पय लागेरे ब्रह्मो
वलि वलि । मागे सुख अनंत ॥ विन० ॥ १४ ॥

इति विनयाध्ययन गीतम् ॥ १ ॥

श्री बावीस परीसहनी सञ्ज्ञाय २.

(मूल अनादि ज्ञानगुण० ए स्तवननी-देशीमां)

स्वामि सुधर्मा अध्ययन बीजे । जंबू प्रते इम
बोलेजी ॥ संयम मारग जाणी सूधो । परीसहथी
नवि मोलेजी ॥ १ ॥ साधु इसा वंदो मनरंगे । अंगे
उलट आणीजी ॥ जवसायरनें पार उतारें । जिन-
धर्म प्रवहण प्राणीजी ॥ साधु० ॥ २ ॥ हस्तिभूति
जिम कुधा परीसह । अवनि पमी अहियासेजी ॥
धन धर्मनी परे तृषा सहेजे । ते मुनि शिवपुर वासेजी

॥ साधु० ॥ ३ ॥ जड्ब्राहुना सीस चिहुं जिम । सीत
 परीसह सहवोजी ॥ ताप सहे अरहन्नगनी परे । संजम
 निश्चल रहेवोजी ॥ साधु० ॥ ४ ॥ मांस मसा सहे
 जितशत्रुनी परे । चित्त विचार न मोलेजी ॥ तेह साधु
 सरिखा कुण जगमांहि । अवर कहीजे तोलेजी ॥ साधु०
 ॥ ५ ॥ सहे अचेल सोमदेव अरति । दुर्लज बोधि
 जिम टालीजेजी ॥ धूलिजड जिम नारि परीसह ।
 सही शील शुद्ध पालेजी ॥ साधु० ॥ ६ ॥ चरीया सहे
 साधु संगम जिम । निसिहिया कुरुदत्त परेजी ॥ श-
 य्या सोमदत्त अहियासे । पुहतो उत्तम शिवपुरेजी
 ॥ साधु० ॥ ७ ॥ सहे आक्रोस अर्जुनमाली जिम ।
 वध खंधक ऋषि गुणियणजी ॥ बलजड जिम याचना
 परीसह । सहे अलाज ऋषि ढंढणजी ॥ साधु० ॥ ८ ॥
 कालवेस जिम मुनि रोगे न मोले । जड तणा दुख संगेजी
 ॥ मल सुनंद जीवे जे मन सह्यो । तिम न करे मुनि
 रंगेजी साधु० ॥ ९ ॥ श्रावक जिम न करे सतकारे ।
 मनमाहि बहु रीसजी ॥ प्रज्ञा कालिकसूरि सहे जिम

। एक चित्ते सजगीशजी ॥ साधु० ॥ १० ॥ साधु मास
तुसनी परे सहवो । अन्नाण परीसह ज़ारीजी ॥ सम-
कित तणो परीसह सहिये । मुनि आषाढ संजारीजी
॥ साधु० ॥ ११ ॥ इम जे मुनि परीसह अहियासे ।
चारित्रथी नवि कोलेजी ॥ करजोनी तसु पाय नमीजे
। श्रीब्रह्मो आणंदे बोलेजी ॥ साधु० ॥ १२ ॥

इति बाबीसपरीसहगीतम् ॥ २ ॥

श्री चतुरंग सज्जाय ३.

(राग धनाश्री)

अंग ठे चार जग दोहिला रे जीव । नरजव
श्रवण विचार ॥ सहहणा तप संयम जोग ए । पामी
आलि म हार रे ॥ १ ॥ प्राणी दोहिलो नरजव सार ।
लही पालीये धर्म आचार रे ॥ प्राणी० (आंकणी) ॥
लाख चोराशी जीव योनि जमियो । चरुत परुत
अवतार ॥ विप्र मातंग करी कुंथु नरपति । कृपण
सदन संजारे ॥ प्राणी० ॥ २ ॥ दस दृष्टांते दोहिलो जो
इम । मानवनो जव लाध ॥ सांजलवुं गुरु जोग जिन-

धर्मतणुं । दोहिलुं ते अगाधरे ॥ प्राणी० ॥ ३ ॥ कर्म
 संयोगे जइ ते पाम्यो किमें । सदहणा ते दुह्वंज ॥
 वासित जेण मिथ्यामति जीवन्तो । काल अनादि
 मन दंजरे ॥ प्राणी० ॥ ४ ॥ सांजली जिनमत साब
 निन्हव थया । सदहणा थकी त्रष्ट ॥ नाम जमाली
 प्रमुख ते जाणज्यो । सहस्यें अति घणा कष्ट रे
 ॥ प्राणी० ॥ ५ ॥ मास तप पारणुं काज अणी करे ।
 पूजे देव त्रिकाल ॥ चारित्र पाले अजव्यतणी परे ।
 आण विण जमे चिरकालरे ॥ प्राणी० ॥ ६ ॥ पामीय
 सदहणा साच जे जिन कह्युं । दोहिलो चारित्र पंथ ॥
 खरूगधार जिम व्रत तप आचरे । धन्य ते जाणो
 निग्रंथरे ॥ प्राणी० ॥ ७ ॥ श्रेणिक प्रमुख बहु जीवसंयम
 विना । आज लगे सहे दुःख ॥ चारित्र आदरी काल
 आगामी । पामशे मुगतिना सुख रे ॥ प्राणी० ॥ ८ ॥
 अंग ए चार जग दोहिलां पामी । धर्म करो मन रंग ॥
 ब्रह्म कहे उपदेश ए सांजली । म करो आलस अंग
 रे ॥ प्राणी० ॥ ९ ॥ इति.

इति चतुरंशी गीतम् ॥ ३ ॥

श्री असंखया सज्ज्ञाय ४.

जीव दया पाखो खरी । बोलो निरती वाच ॥
 शील धरो दृढ मन सदा ॥ संतोषेरे मन जावो साच
 ॥१॥ धर्मवंत नर सांजलो । नवि त्रुट्टेरे संधास्ये आय ॥
 बलवंत देवें दाणवें । तिण कारणे करो धर्म उपाय
 (ए आंकणी) ॥ पाप करी धन मेलवे । साथे न आवे
 तेय ॥ परजव जाए जीवको । दुख नरकें रे एकलो सहेय
 ॥ धर्म० ॥ २ ॥ मात पिता बंधव सहू । पुत्र कलत्र परि-
 वार ॥ दुःख सहंतां परजवें । नवि दीसेरे कोइ राखण-
 हार, धर्म० ॥ ३ ॥ धन कुटुंब ममता पमयो । धर्म न
 करे लगार ॥ इम करतां जम संग्रहे । तव कायारे
 दही कीजे ठार, धर्म० ॥ ४ ॥ मोहनींद्र जर जीवका ।
 सूता अठे अनंत ॥ पंक्ति रहिज्यो जागता । जिम
 पामोरे तुम सुख अनंत, धर्म० ॥ ५ ॥ पापी नर ड्रव्य
 नींद्रमी । सूता जला हवेइ ॥ धर्मवंत जला जागता ।
 जयंतीरे प्रति वीर कहेइ ॥ धर्म० ॥ ६ ॥ सास विसास
 न आणीये । जे विण मोकलाव्यो जाय ॥ सावधान

रहिये सदा । अणचींत्योरे जम न करे घाय, धर्म०॥७॥
 कीजे गुरु सेवा खरी । धरिये धर्म अज्यास ॥ आपणपुं
 इम राखिये । जिम त्रूटेरे जीव मोहनो पास, धर्म०
 ॥७॥ मित्रपणुं जगसुं करो । परिहरि मननी रीस ॥
 ब्रह्म कहे अहनिश जपो । मन मांहेरे एक श्रोजग-
 दीश, धर्म० ॥ ए ॥

इति असंखयागीतम् ॥ ४ ॥

श्री अकाम सकाम मरणीय सज्जाय ७.

(बलिहारी तोरी कुखलडी-ए देशीमां)

जवजलनिधिपारे पुहता श्रीजिनराय । तिण
 ज्ञाख्यो ए जव तरवा तणो उपाय ॥ जे जीव करे
 बहु पाप अने आरंज । चोरी परदारागमन करे बहु
 दंज ॥ १ ॥ जीव संजली जिणवर वाणी तणो विचार ।
 जगअठे अकाम सकाम बे मरण प्रकार ॥ जस विर-
 ति अने समकित नहीं तास अकाम । समकितव्रत-
 धारक श्रावक साधु सकाम (ए आंकणी) ॥ बहु पाप
 करे मणी खीर खांम घृत मीठो । नहीं पुन्य पाप

फल परजव कियें न दीठो ॥ सुख लाधा ठे में काम
 जोगना सार । ठंकी किम करस्युं सुकृत तणो आचार
 ॥ जीवण ॥ २ ॥ मऊ पापी जननो साथ घणो ठे जोइ ।
 इम जाणी मन माहे जीव हणे बहु सोइ ॥ बहु पाप
 आचरतां होय सरीरे रोग । तव आरतध्याने जीव
 परयो करे सोग ॥ जीवण ॥ ३ ॥ गुरु मुख दुख नरके
 मे संजड्या अनेक । किम ते हिव सहस्युं इम उपजे
 विवेक ॥ तव धर्म न कराइ इंड्रीजग न ते थाय । इम
 आरतध्याने मरिय ते पुरगति जाय ॥ जीवण ॥ ४ ॥
 तिहांथी दुख पामे जमे अनंतो काल । ए मरण अ-
 काम प्रकार कह्यो संजाल ॥ हिव पंक्ति आवक साधु
 सदा व्रत पाले । जिनवाणीपाणी पापपंक पखाले
 ॥ जीवण ॥ ५ ॥ जीव जयणा पाले सत्य वचन मुख
 जाषे । निज मूल अने उत्तर गुण निरता राखे ॥
 अणसणनी तुलना करे केटलादीस । टाले सवि म-
 नना मोह लोचने रीस ॥ जीवण ॥ ६ ॥ गुरु साखे अ-
 णसण आदरि साधे काज । सुर सुख लहे अथवा

मुगति नगरनुं राज ॥ ते गणो आराधक श्रीब्रह्म
तसु पय लागे । करजोमी जवोजव बोधिलाज सुख
मागे ॥ जीवण ॥ ७ ॥

इति अकाम सकाम मरणीय गीतम् ॥ ५ ॥

श्री निग्रंथीय सज्जाय ६.

(एकदिन २ दोय मुनि देखीया-ए देशीमां)

जिणवर २ जाषित संजलोए । धरमह २ दोय
प्रकारके ॥ ज्ञान क्रिया गुण ओलखोरे । जिमलहो
२ शिव सुख सारके । जिणवर जाषित संजलोए-सं-
जलो जवियण जेय अज्ञानी. क्रिया कष्ट घणूं करे ।
जवपार तेय न किमें पहुचे दुख सहतो बहु फिरे ॥
जिम बधिर आगल गीत नाटक अंधपास न सोहए ।
जिम तुसह खंरुण आण विणु धर्म पापमंल नवि
धोवए ॥ १ ॥ इमगणि २ समकित ओलखोए । आ-
णो २ समता जाव के प्रीति धरो धर्मसुं सदाए । ज-
वजल २ तरवा नावके । इम गणि समकित ओलखो-
ए-ओलखो एह असार सगपण मात बंधव नारीना ।

को दुख न वहेचे सुख न संचे गणो एकत जावना ॥
 जे कहे एकल ज्ञान शिवपुर ते अजाण गिणो सही ।
 संयोग ज्ञान क्रिया बिहूने सिद्धि श्री जिणवर कही
 ॥ १ ॥ जिमरथ १ चक्र बिहुं फिरेए । उरुए १ पंखि
 बे पंखके ॥ अंध पंगु बे वन रहेए । नगरें १ थइ जाए
 एकके । जिम रथ चक्र बिहुं फिरेए—फिरे रथ जिम
 बिहुं चक्रे तिम क्रिया ज्ञानें मिली । कर्म आठ दाय
 करि सिद्धि सयंवर जाइ ते थइ केवली ॥ एहवा
 मुणिवर जेय जग माहे तासु पाए लागीए । कहे
 ब्रह्म सेवा साधुनी करि ज्ञान चारित्र मागीए ॥ ३ ॥

इति निग्रंथोय गीतम् ॥ ६ ॥

श्री एलकाध्ययन सज्जाय ७

(आरत रौद्र निवारिअ—ए देशीमां)

जिम कोइ नर पोसए । उरणजाति विसेसए ।
 विहसए मन मातो देखी घणूंए । पाहुणमा जोए वा-
 टनी । कुण आवे केही घमी । इम चमी जोतां आ-

व्यो पाहुणोए ॥ १ ॥ उरण तेय विणासीअ । मंस
 जखे उद्धासीअ । हसिहसीअ पाप करे इम नर को-
 इए । पापे थाए मातो ए आरंज परिग्रहे रातो ए । रातो
 ए नरकतणी गति ते होइए ॥ २ ॥ जीव हणे कूमुंलवे ।
 परधन लेइ उलवे । मन होवे परस्त्री उपर प्रीतमीए ।
 मद्य मंस बहु वावरे । पेट अन्याय धनें जरे । मन
 ठरे पापतणी सुणि वातमीए ॥ ३ ॥ पाप संच करि
 बापमो । नरकें जाए जीवमो । एकलमो धन सज्जन
 सहु परिहरीए । वेदन जेदन बहु सहे । काल घणो
 नरकें रहे । एम कहे अजा दिव्ठंत मनें धरीए ॥ ४ ॥
 काणी कोमी कारणे । कोइ नर लोत्ते घणे ॥ जिम
 हणे लाज सहस रतनह तणोए । आंबा जोजन काज
 ए । मूरख हारे राज ए । काज ए कोइ न सीधो तसु
 गिणो ए ॥ ५ ॥ इम सुर सुख मानवतणे । अंतर
 जोवो रसिघणे । गुरु जणे वणिक उदाहरणे इसुं ए ।
 वाणियमा त्रण चालेए । मूल सरिखुं घालेए । माढहे
 ए व्यापारे करि लाजसुंए ॥ ६ ॥ एक मूल तिहां हारवे ।

बीजो मायो थिर ठवे । थिर हवे त्रीजो लाज बहु
 लही ए । ए उंपम व्यापारे ए । नरत्तव मायो धारे ए ।
 सारे ए देवत्तवे लाहो लही ए ॥७॥ नरत्तवथी नरत्तव
 लहे । साजुं मूल ते संग्रहे । दुख सहे नरकतणा मूल
 नीगम्यो ए । समुद्र मात्त जल उंपमा । कहो किसी-
 पर हुवे समा । एम काम मणुय देव अंतर गम्यो ए
 ॥ ८ ॥ इम विचार मन संजलि । धर्म करो मननी
 रलि । केवली इणि पर त्रवियण सीखवे ए । तजि
 बालपणुं श्रीब्रह्म कहे । पंमित जावे निर वहे । ते
 लहे शिवसुख सुरगण संथवे ए ॥ ९ ॥

इति एलकाध्ययनगीतम् ॥ ७ ॥

श्री कपिल सज्ज्ञाय ८.

(मुनीश्वर जय जय गुण भंडार-ए देशीमां.)

चंपानयरी सुहामणीजी । ब्राह्मण काश्यप नाम ॥
 कपिल पुत्र तसु जाणियेजी । विद्या तणे सुठाम ॥१॥
 सुगुण नर साधु नमो त्रण काल । हियमे हरष धरी
 सदाजी ॥ जिम बूटे त्रवजाल ॥ सुगुण ० (ए आंकणी)
 ॥ २ ॥ दाशीसूं लुवधो थयोजी । जाइ सोवन काज ॥

ग्रहिय तलार चलावियोजी । दीठो दृष्टें राज ॥ सुगुण०
 ॥ ३ ॥ पूढी वात लही खरीजी । मांग कहे एम राय
 ॥ कपिल विचार करंतमांजी । लोच न पूरो थाय ॥
 सुगुण० ॥ ४ ॥ बिहु मासाने कारणेजी । आव्यो मनह
 विमास ॥ हिव पूरो कोमें नहीजी । जीव परयो
 मोह पास ॥ सुगुण० ॥ ५ ॥ इम जाणी चारित लि-
 येजी । पाम्यो केवलनाण ॥ नील पांचसे बूजव्याजी ।
 केवल लहे शुजध्यान ॥ सुगुण० ॥ ६ ॥ ये उपदेश
 सुहामणोजी । ठंमो मोह विकार ॥ जिनआज्ञा पालो
 खरीजी । जाणी अथिर संसार ॥ सुगुण० ॥ ७ ॥ जीव
 जतन त्रिविधे करोजी । ठंमो संगति नार ॥ ज्योतिष
 निमित्त न ज्ञाषियेजी । जाणी जिनधर्म सार ॥ सु-
 गुण० ॥ ८ ॥ दोष बेतालीस टालियेजी । लीजे शुद्ध
 आहार ॥ समता सहसुं आणियेजी । जिम लहिये
 जवपार ॥ सुगुण० ॥ ९ ॥ कपिल कहे धर्म एहवोजी
 । जे पाळे नरनार ॥ करजोमी ब्रह्मो कहेजी । ते न
 रहे संसार ॥ सुगुण० ॥ १० ॥

इति कपिल सञ्ज्ञायम् ॥ ८ ॥

श्री नमि प्रव्रज्या सज्जाय ए.

(सूयडा संदेशो माहरो जादवनें कहे-ए देशीमां)

मिथिला नगरी जाणिये जुगल बाहु नर रायो
 रे ॥ मयणरेहा सुत नमि पुहवीपति । नमिये तेहना
 पायोरे ॥ १ ॥ सुरपति एक चित जास प्रसंसा कीधीरे
 । समता जावें उत्तर देइ ॥ जेणे दीक्षा लीधीरे (ए
 आंकणी) ॥ नारि कर एक कंकणीपरे । देखि वैराग
 संजारीरे ॥ जातीसमरण चारित्र लेवा । पहुता वनह
 मजारीरे ॥ सुर० ॥ २ ॥ ब्राह्मणरूपें इंद्र पधार्या । पूठ
 वात विचारीरे ॥ मिथिला नगरी कांइ कोलाहल ।
 कारण हेते प्रेरीरे ॥ सुरपति० ॥ ३ ॥ वृद्ध अठे एक
 फले फलियो । वाय विशेषें मोलेरे ॥ स्वारथहिणा पं-
 खीया सवि । करपर करता बोलेरे ॥ सुरपति० ॥ ४ ॥
 स्वारथियो सहू कोइ अठे । पूत्र कलत्र परिवाररे ॥
 कर्मवशें सवि एकत्र मिलिया । बीठमतां नही वाररे
 ॥ सुरपति० ॥ ५ ॥ इम पूठंतो बहुपरें । वासव मुनि स-
 मजायौरे ॥ त्रण प्रदक्षिणा देइ वंदे । परमाणंद चित्त

જાયોરે ॥ સુરપતિ ॥ ૬ ॥ માન તજી સંયમ લિયે ।
 અજરામર પદ પાવેરે ॥ ઇમ જાણી જે વિષય નિવારે ।
 બ્રહ્મો તસુ ગુણ ગાવેરે ॥ સુરપતિ ॥ ૭ ॥

इति नमि प्रव्रज्या सज्ज्ञायम् ॥ ९ ॥

શ્રી દ્રુમ પત્ર સજ્ઞાય ૧૦.

જિમ તરુ પાકું પાનમુંજી । પમતાં ન લાગે વાર ॥
 જીવિત તિમ માણસતણુંજી । જાણો હૃદય મઝારા ॥ ૧ ॥
 સસનેહા ગોયમ સમય મ કરીસ પ્રમાદ । સમતાસું
 મન રીઝવુંજી । એ જિનનો વિધિવાદ ॥ સસનેહા ॥ (એ
 આંકણી) ॥ રાજ અણી જલ કણ જિસ્યોજી । ચંચલ
 ચતુર વિચાર ॥ આયુ અથિર ઇમ નરતણોજી । જિમ
 વલી અંજલી વાર ॥ સસનેહા ॥ ૨ ॥ આયુ ઉપદ્રવ અતિ
 ઘણાજી । નરજવ દુર્લજ જાણ ॥ કાયથિતિ જવથિતિ
 રહ્યોજી । કરમતણે પરિમાણ ॥ સસનેહા ॥ ૩ ॥ આરજ
 દેશે દોહિલુંજી । ઉત્તમ કુલ અવતાર ॥ સાંજલવું
 જિનધર્મતણુંજી । સદ્દહણા આચાર ॥ સસનેહા ॥ ૪ ॥
 સહજ પ્રમાદી જીવઝોજી । કામ સુખે અતિ લીણ ॥

सयल जोग निरवल हुवेजी । इंड्री थाये कीण ॥ ससनेहा ०
 ॥ ५ ॥ कामजोग वे परिहरोजी । म करो तसु अजिलाष ॥
 पातुं कीम लीजे वम्युंजी । ए पंक्ति जन ज्ञाष ॥ ससनेहा
 ॥ ६ ॥ नेह तजो अम उपरेजी । कमल तजे जिम नीरा ॥
 इम करतां केवल हुस्येजी । लहिसो जवजल तीर
 ॥ ससनेहा ० ॥ ७ ॥ जीव एक एहवा हुस्येजी । सह-
 हस्ये जिनधर्म ॥ विरहे केवलज्ञाननेजी । लहिस्ये
 ते जिनमत मर्म ॥ ससनेहा ० ॥ ८ ॥ तो हिवणा हुं
 केवलीजी । मनना हरुं संदेह ॥ तुं कां कमकोले परयो-
 जी । निरमल मारग एह ॥ ससनेहा ० ॥ ९ ॥ जव अ-
 नादि दुस्तर तर्याजी । कर्म खप्या अति चूर ॥ स-
 मुद्र तरी कुण गोपयेजी । ब्रूमे उछे पूर ॥ ससनेहा ० ॥
 ॥ १० ॥ राग द्वेष वे परिहरीजी । सांजली ए उग्र-
 देश ॥ गौतम मुक्ति पधारियाजी । ब्रह्म नमे सुविशेष
 ॥ ससनेहा ० ॥ ११ ॥

इति द्रुमपत्र सज्ज्ञायम् ॥ १० ॥

श्री बहुश्रुत पूजा सज्जाय. ११

(दीठा सामीएं सवणडा. ए देशीमां)

मोहमद सहु परिहरी रे । लीधो संयमजार ॥
 मान जे नर करे अति घणो । न लहे न लहे तेय विचार-
 रके ॥ १ ॥ सुगुरु गीतारथ सेविये ए । कीजे कीजे ज्ञान
 अज्यासके ॥ ज्ञानवंत पूजा लहे ए । अनुक्रमे अनुक्रमे
 मुगति वासके सु० (आंकणी) ॥ पांच ठामे सीख न लहे ।
 मान १ क्रोध २ प्रमाद ३ ॥ रोग ४ आलस ५ इणि
 परे रे । न लहे न लहे जग जसवादके ॥ सुगुरु ॥ १॥ क्रोध
 १ न करे साच बोले २ । विरतिवंत ३ सुशील ४ । लो-
 लपण ५ मर्म ६ हास ७ टाले दम ८ । करि करि लहे
 सुख लीलके ॥ सुगुरु ॥ ३ ॥ आठ ठामे पण पामी ।
 सीख सुगुण रसाल ॥ अविनीत ठामें चौदह कहिये
 । ते सुणि ते सुणि अविनय टालके ॥ सुगुरु ॥ ४ ॥ क्रोध
 करि १ वलि ते उदीरे २ । करे मद लही ज्ञान ३ ॥
 मित्रसुं न वि प्रीति मंने ४ । अतिहठ अतिहठ करे अज्ञा-
 नके ॥ सुगुरु ॥ ५ ॥ नित्रंठे अवगुणें थोमे ६ । मि-

त्रसुं करे कोप ७ ॥ मित्रनी निंदा करे जे ८ । तसु-
 हुवे तसुहुवे धर्मह लोपके ॥ सुगुरु ॥ ६ ॥ संविज्ञाग न करे
 मुनिनें ए । दीठो करे अप्रीति १० ॥ बुबध ११ थवध
 १२ न दमें झंझी १३ । डोहए डोहए धरे १४ बहु चित्तके
 ॥ सुगुरु ॥ ७ ॥ दश पंचगाम विनीत केरा । बोलीये
 मनरंग ॥ नमी चाले १ तजे माया २ । नकरे नकरे कुतू-
 हल संग ३ के ॥ सुगुरु ॥ ८ ॥ नवि निजंठे केहने रे
 ४ । नही चपल लगार ५ ॥ मित्रसुं बहु प्रीति मंमे
 ६ । न वदे न वदे दोष प्रकारके ७ ॥ सुगुरु ॥ ९ ॥ उदीरे
 नहु क्रोध अतिघणो ८ । ज्ञानि ठंमे मान ए ॥ रुम-
 र १० कलह ११ निवारतो ए । पंक्ति पंक्ति १२ विनय
 विज्ञानके ॥ सुगुरु ॥ १० ॥ ठिड्र न कहे मित्र गुरुनो
 १३ । जेम हुवे अपवाद ॥ गुरु कनें रहे १४ लाज पाले
 १५ । झम हुवे झम हुवे सुविनीत नादके ॥ सुगुरु ॥ ११ ॥
 मधुर बोले सूत्रनाजे । वहे सघला योग ॥ सुगुरुसुं
 मन प्रीति आणे । ते हुइ ते हुइ सीखे जोगके ॥ सुगुरु
 ॥ १२ ॥ सोहे ज्ञानी श्रणिपरें । जिम संख जरियो

खीर ॥ जाति सुंदर तुरिय जेहवो । चक्रियो चक्रियो सोहे
 वीरके ॥ सुगुरु ॥ १३ ॥ धेनु माहें परिवर्यो रे । वृषज
 सोहे जेम ॥ कलज कुलसुं करिवरुरे । मृगमाहे मृगमाहे
 मृगपति जेमके ॥ सुगुरु ॥ १४ ॥ चंद चक्री जेम मा-
 धव, जिसि सीता गंग ॥ सयंजुरमण समुद्र सुरगिरि
 । जंबूअ जंबूअ संख सुचंगके ॥ सुगुरु ॥ १५ ॥ धानना
 कोठारनी परे । जयों सार विचार ॥ इसा सुगुरु तुम
 सदा सेवो । जिमलहो जिमलहो जव दुख पारके ॥ सु-
 गुरु ॥ १६ ॥ क्रिया सफली थाए जेणें । होये जगमाहे
 मान ॥ श्रीब्रह्म इम कहे सदा सीखो, । तेहज तेहज
 साचुं ज्ञानके ॥ सुगुरु ॥ १७ ॥

इति बहुश्रुतपूजा सज्ज्ञायम् ॥ ११ ॥

श्रीहरिकेशी सज्ज्ञाय १२

मधुरापुर पति शंख नरेसर । चारित्रि ल्ये मन
 जाई ॥ विचरत विचरत एकदा रे । पुर हस्थिणाउर
 जाई ॥ १ ॥ सयणा परहरिये अहंकार । हरिकेशीबल
 मुनितणो रे । जेवो जाति प्रकार (आंकणी) ॥ सोमदेव
 कहे वाटनी रे । चाळ्यो मुणिवर जाम ॥ वाट थइ

जलसीयली रे । चारित्र ल्ये विप्रताम ॥ सयणा० ॥ १ ॥
 चारित्र पाली सुर थयो रे । तेहथी हुवो मानंग ॥
 जातिपराजव लीयो संयम । उग्रतप धरे मनरंग ॥
 सयणा० ॥ ३ ॥ जगनि वाफि गयो विहरवा रे । विप्र
 न दीये आहार । मुनिने कहे इहांथी तुम जाउ ।
 तो सुर सानिधकार ॥ सयणा० ॥ ४ ॥ साधुतणे सुर
 संक्रमि बोले । दीजे जोइ पात्र ॥ मुज सरिखो तुम्हे
 अवर न लहिंस्यो । तप मुज निर्मल गात्र ॥ सयणा०
 ॥ ५ ॥ विप्र कहे वेद्या ते पूरा । ते सहिपात्र सुचंग ॥
 तेहने दीधे बहु फल होस्ये । तसु उपर अम रंग ॥
 सयणा० ॥ ६ ॥ पंचे आश्रव जे नितु सेवे । पूरा क्रोध
 कषाय ॥ तसु सेवा करि जीवमो रे । निश्चे पाप नराय,
 सयणा० ॥ ७ ॥ रीसाणा विप्र रुषिने दूहवे । मूके
 सबल प्रहार ॥ रुषिना वेयावच्चने काजे । यहे हण्णा
 कुमार ॥ सयणा० ॥ ८ ॥ पाए लागी विप्र खमावे ।
 स्वामि तमे खमो रीस ॥ मुजने रीस नथी रुषि
 बोले । परि संजलो सुजगीस ॥ सयणा० ॥ ९ ॥ सुर

વેયાવચ્ચ જિણ કરે રે । તેણ એ હણ્યા કુમાર ॥ પાયે
લાગી શામતાં રે । લીધો રૂષિ આહાર ॥ સયણાં ॥ ૧૦ ॥
સુર ડુંડુજિ આકાશેં વાજી । ધન ધન કહે દાતાર ॥
જલ ફલ ફૂલસૂં સોવન વરસે । વિપ્ર લહે ધર્મ સાર
॥ સયણાં ॥ ૧૧ ॥ જાવ સનાનેં જાવત યજ્ઞેં । પાપતણો
મલ ટાલે ॥ તસુ પય શ્રીબ્રહ્મ વલિ વલિ લાગે । જે
શુદ્ધ સંયમ પાલે ॥ સયણાં ॥ ૧૨ ॥

इति हरिकेशी स्वाध्यायम् ॥ १२ ॥

શ્રીચિત્રસંજ્ઞતી સજ્જાય. ૧૩

(સુગુણ શુણ આતમારે-એ દેશીમાં)

બ્રહ્મદત્તપુર કંપિલ રાજિયો રે । પુરિમતાલપુરિ
ચિત્ર ॥ ધર્મ સુણી તિણ સંયમ આદર્યો રે । તપ આ-
ચરે વિચિત્ર ॥ ૧ ॥ ચતુર વિચારીયે રે । નિત ચિત
ચોલે ચઝસાલ ॥ કર્મ તણી ગતિ કોઈ ન જાણીયે રે ।
કેવલજ્ઞાની ટાલ (આંકણી) ॥ કંપિલપુર મુનિ ચિત્ર
પધારિયા રે । વંદણ નરપતિ જાય ॥ પૂરવ જવની પ્રીતિ
સંજારતાં રે । મન રલિયાયત થાય ॥ ચતુર ॥ ૨ ॥ દશ

दसारणि^१ मृगकालिजरे^२ रे । गंगातीर मराल^३ ॥ कर्म
 संयोगे आपण अवतर्या रे । काशी देश चंमाल ॥ चतुरण
 ॥३॥ देवलोक दोय हुवा देवतारे । ठठे नववियोग ॥
 एम विचार कहे नर राजीयो रे । हिव एक एक विणु-
 योग ॥ चतुरण ॥ ४ ॥ कर्तुं नियाणुं चित्र कहे इसू रे ।
 तिणिज जुअ अवतार । नूप कहे ए रुकुं कर्तुं रे ।
 जिण लाधी जोग प्रकार ॥ चतुरण ॥ ५ ॥ चित्र कहे में
 रिद्धि पामी तजी रे । सुणि आगम संयम काज ॥
 मुनिवर टालि न आगम कोइ जणे रे । ए मर्यादा
 जिनराज ॥ चतुरण ॥ ६ ॥ राय जणे परणों अंते उरी रे ।
 ल्येउं देश पंचालह राज ॥ नाटक गीततणा रस
 जोवतां रे । नर जनम सफल करो आज ॥ चतुरण ॥ ७ ॥
 पूरव प्रीते रुषि वलतुं कहे रे । नाटक गीत असार ॥
 जोग विषय अवसाणें दुख दिये रे । ठंमो काम वि-
 कार ॥ चतुरण ॥ ८ ॥ सीह हरे मृगने मृग देखता रे ।
 जिम चिन्थियो हरे सींचाण ॥ तिम परिवार सहुको
 देखतां रे । जम संघरे प्राण ॥ चतुरण ॥ ९ ॥ कीधी क-

रणी केमे आवस्ये रे । धन खासे मलि परिवार ॥ इम
 बोध्यो नरपति समकित लहे रे । पण न करे विरति
 आचार ॥ चतुरण ॥ १० ॥ चारित्र चित्रे सुधुं पालियुं रे ।
 पाम्यो अविचल ठाम ॥ तसु गुण गाय श्रीब्रह्म
 मन रसे रे । वलि वलि करे प्रणाम ॥ चतुरण ॥ ११ ॥

इति चित्रसंभूतयी सज्ज्ञायम ॥ १३ ॥

श्री इखुकारी सज्ज्ञाय १४

(जग जन जीवन-ए देशीमां)

पुर इखुकारे नृप इखुकारण । तसु घर कमला
 राणी धारण ॥—सारण वेद विचार पंमित, नृगु पुरो-
 हित तसु घरे । तसु नामे नारी जसा सारी पुत्र चिंता
 ते करे ॥ तव दोय सुरवर साधु वेसें तेहने घर आ-
 वण, ते घणे आदर साधु पासें धरम मारग पावण
 ॥ १ ॥ मननी चिंता रुषि आगल कहे, पुत्र हुस्ये
 मुनि जाषित सदहे ॥—सदहे वचनें साधुने इम बा-
 लपण मुनि आइस्ये, कादम सरीखा जोग जाणी ते
 तिहां नवि खूचस्ये ॥ तसु अंतराय न तुमे करवो

इसु कहि सुर नीकदया । केटले अंतर पूत्र जनम्या
 विप्रनां वंछित फट्या ॥ १ ॥ बालकनें तव वंछण
 इस कह्ये, ए मुनि वेषे बालनें ग्रहे ॥—ए ग्रहे बालक
 ते विणासी मंस तेहनं वावरे । विसास एहनो जाण
 कोइ तिणें कारण नहु करे ॥ कुमर बीहे तात वाणी
 एहवी मन संजली । जेह साधु देखे जयगवेषे त्रासतां
 जाए टली ॥ ३ ॥ एक अवसर ते मुनि देखी पुले ।
 एक तरु हेठें रुषि तेहनें मिले ॥—नवि चलें दृष्टें
 साधु सनमुख ज्ञात पाणी जोव ए । ए रुप दीतुं तेणे
 काले जाति समरण होव ए ॥ ते आवी तात समीप
 अनुमति मागए चारित्र तणी । तव विप्र वारे कुम-
 रनें तिहपर दिखाले अति घणी ॥ ४ ॥ वेद जणीजे
 दीजे दक्षणा । विषय तणा सुख अनुजविए घणा ॥—
 आपणा पुतने घर जलावी पठे तापस थाइये । ए
 वचन संजली कुंमर तेहने इसो पर उत्तर दिये ॥—
 वेद सरग न दिये केहने विप्र पात्र न जाणियो ।
 बूटिये पातक पुत्रथी नहु, विषय दुख लहे प्राणियो

॥ ५ ॥ तन धन यौवन दीसे आल ए । सजन सनेहा
 सवि जंजाल ए ॥—जंजाल माया तणो मंदिर एह
 दीसे जग सहू । एहवुं जाणी यति आस्युं तात सूं
 कहिए बहू ॥ अनुमति आपो इसू कहेतां विप्र वै-
 रागे चरयो । जिनधर्म पाखें जीव बहु पर नवनवे
 जव रमवरयो ॥ ६ ॥ एहवुं कहेतां नारी बूजवी ।
 ममता माया टाली सूजवी ॥—रीजवी चारित्र लीये
 ततखिण राय गरथ अणावए । ते विप्र केरो इणे
 अवसरें नारि तसु समजावए ॥—श्वान वंठे वस्युं
 लेवा तेह सरिखो तुं सही । तिम तेह धननो अरथ
 तुजने एम करतां जस नही ॥ ७ ॥ नरपति संजलि
 चारित्र आदरे । कमला राणी जावें व्रत धरे ॥—व्रत
 धरे ठह जण टालि परिग्रह मयण बलते निरदले ।
 जले जावे केवलज्ञान पामी, मुगति नगरी जहु मिले ॥
 कीजे अविहर साथ एहवो ॥ धरम प्रीति धरीजी
 ए ॥ कहे श्रीब्रह्म एहेवा साधु वांदी, जनमना फल
 लीजी ए ॥ ८ ॥

इति इखुकारी स्वाध्यायम् ॥ १४ ॥

श्री मुनिगुण सज्ज्ञाय १७

(ईशान इंद्र खोले लीयो-ए देशीमां.)

पंच महाव्रत जे धरे । टाले पाप अढारो रे ॥
 विविध परिसह जे सहे । नवकटप करे विहारो रे ।
 एहवा मुनिवर वंदिये । जिम लहिये जवनो पारो रे ॥
 केसी गुरु परदेशी जिम । जव परुतां दिये आधारो रे ॥
 एहवा० ॥ (ए आंकणी) ॥ १ ॥ बारे जेदे तप तपे ।
 पाले पंचाचारोरे ॥ निंदक पूजक सम गिणे । जोइस
 न कहे लिगारो रे ॥ एहवा० ॥ २ ॥ कोइ ठेदे वांसले
 । चंदन कोइ लगावे रे ॥ बिहुं पर समता मन धरे ।
 जावना बारे जावे रे ॥ एहवा० ३ ॥ चालीस बिहु करी
 आगला । दोष तजी ले आहारो रे ॥ संविज्ञाग मु-
 निने करे । सुमति गुपति नित धारो रे ॥ एहवा० ४
 ॥ करम बंध जेहथी हुवे । न करे तिसो विवाद रे ॥
 नव विध शीले नितु रमे, ए पुरो विधि वाद रे ॥ एहवा०
 ॥ ५ ॥ अंग अगिआर जे जणे । पूरव चौद विचारो रे ॥
 संयमना गुण साधतां, जवियण पार उतारे रे ॥ एहवा०

॥ ६ ॥ इम अध्ययने पनरमे ॥ साधु तणा गुण दी-
से रे ॥ चरणकनल नितु तेहना । श्रीब्रह्मो नमे
सुजगीसे रे ॥ एहवा ॥ ७ ॥

इति भिक्षु अध्ययन सज्जायम ॥ १५ ॥

श्री नववामनी सज्जाय १६.

(ज्ञानपद भजीये रे जगत सुहंकरु-ए देशीमां)

सोहम सामीरे जंबू प्रते जणे । जिहां पशु पं-
रुग नारीरे ॥ राते वासो रे वसतिये जीण रहे । तिहां
न रहे ब्रह्मचारी रे ॥ १ ॥ शील सोहावो रे साजन सै-
विये । कीजे धर्म अज्यासो रे ॥ जग सघलांसुं रे
समता आणी ए । इम लहिये सिद्धिवासो रे ॥ शील ०
॥ २ ॥ बीजी वामे रे कुल बल नारीना । जाति रुप
न बखाणे रे ॥ त्रीजी शय्या एके आसणे । रहिवा
जाव न आणे रे ॥ शील ० ॥ ३ ॥ चंगा अंग उपांग
जे नारीना । नयण वयण थण हासो रे ॥ चोथी वामे
रे ए नवि निरखवा । जिणे हुवे विषय विलासो रे
॥ शील ॥ ४ ॥ परीयचि जीते रे अंतर नवि वसे ।

पंचमी वामे प्रकारो रे ॥ काम अने वली जोग जे
जोगव्या । ठठी ते न संजारो रे ॥ शील० ॥ ५ ॥
सत्तमीए सरस आहार निवारीए । जिण हुवे विषय
विकारो रे ॥ आठमी अति घणो अशन न कीजीए
। शील पळे इम सारो रे ॥ शील० ॥ ६ ॥ अंग विचू-
षा रे नवमी परिहरो । न्हाण विलेवण टालो रे ॥
दशमें पंचे विषयनी वारता । शीलशुं निरमल पालो
रे ॥ शील० ॥ ७ ॥ इम दश ठामे रे शील जे को धरे
। तसु सुरनर पगि लागे रे । ब्रह्मो वली वली तेहने
विनवे । समकित शील वे मागेरे ॥ शील० ॥ ८ ॥

॥ इति दशब्रह्मचर्य समाधि स्वाध्यायम् ॥ १६ ॥

श्री पापश्रमणीय सज्ज्ञाय १७.

(अने सा ज्ञान विचार लिये-भरथरी-ए देशीमां)

चारित्र चोखे मन धरी । वलि ढीलो आय ॥
सींहतणी परे आदरी । जंबुक परे जाय ॥ १ ॥ पाप
श्रमण संगति तजो । जिम शिवपुरि जइये ॥ सुह-
गुरु सेवा आदरी । वंढित सुख लहिये (ए आंकणी) ॥

रात दिवस निद्रा करे । गुरु पूजा टाले ॥ श्री गुरु-
 नी निंदा करे । अवगुण देखावे ॥ पाप० ॥ १ ॥
 बीज हरिय जाए चांपतो । विण पुंज्ये बेसे ॥ साधु
 जवाने आपने । जस संजलि विकशे ॥ पाप० ॥ ३ ॥
 पन्निहे परमादसुं । गुरु साहसुं बोले ॥ वाद उदीरे
 अतिघणा । संयमथी मोले ॥ पाप० ॥ ४ ॥ वाद
 कलह गुरुसुं करे । नित सरस आहारे ॥ तप न करे
 सुख सीलियो । गुरु संगति वारे ॥ पाप० ॥ ५ ॥
 उग्या आथमता लगे । जे ते मुख घाले ॥ ठम्मासे
 गच्छ पालटे । ठक्काय न पाले ॥ पाप० ॥ ६ ॥ पास-
 थ्यादिक पंच ए । पाप श्रमण विचारो ॥ विषनी परे-
 निंदा लहे । न लहे जव पारो ॥ पाप० ॥ ७ ॥ एह
 दोष जे परिहरे । ते उत्तम साध ॥ अमिय जेम पूजा
 लहे । टाले आबाध ॥ पाप० ॥ ८ ॥ इम जाणी श्री
 साधुना । गुण श्रीब्रह्म गाय ॥ एक मनि सेवा मांगतां
 । रलियायत थाय ॥ पाप० ॥ ९ ॥

॥ इति पापश्रमणीय सज्ज्ञायम् ॥

श्री संयतीयाध्ययन सज्जाय. १८.

(शीतलजिणवर वंदीये-ए देशीमां.)

कंपिल पुरवर राजियो सखि संयती नामें ए ।
 नाम ए परदल मान महा बलें ए । चिहुं परसेना पर-
 वर्यो नरपति वन जाय ए । आइनें हरिण तणी पूठे
 पुले ए ॥ १ ॥ राय हणे मृग बाणें ए । जाय मुणिवर
 पासें ए । सासें ए जरियो नृप पूठे गयो ए । ध्यान
 मौन तिहां मुनि अठे । एक तरु भूलें बेठो ए । दीठो
 ए राजा जय विव्हल थयो ए ॥ २ ॥ तुरिय थकी राय
 उतरी, रुषिने पाए लागे ए । मागे ए मया घणी
 मुणिवर तणी ए । स्वामी हुं राय संयती । तुम्हें रीस
 निवारो ए । वारोनें सार करो सेवक तणी ए ॥ ३ ॥
 मुनिवर उत्तर नव दीये । राजा मन बीहे ए ॥ इहे ए
 वचन मनें संतोषनुं ए । साधु कहे जय म करो ॥
 संवेगें राचो ए । साचो ए सरणु जाणो धर्मनुं ए ॥ ४ ॥
 मात पिता बंधव जाइ । नहु कोइ सखाइ रे ॥ जाइनें
 परजव प्राणी एकलो ए । तिण कारण हिंसा तजी

॥ मन करुणासुं जावो ए । जावोनें संयममारग गुण
 निलो ए ॥ ५ ॥ ए पर राजा संजली । ल्ये चारित्र
 जार ए ॥ वार ए कुमति तणी मति जावना ए । गीता-
 रथ थइ एकलो ॥ मुनि करे विहार ए । सार ए मनसुं
 जिनधर्म सेवना ए ॥ ६ ॥ कृत्रिय राजकुमर मिले ।
 तेह करे विचार ए । तार ए जिनधर्म प्रवहणनी परें ए
 । त्रणसय त्रेसठ पाखंकी । सदहणा न कीजे ए ॥
 लीजे ए करि विवेक धर्म चिहूं परें ए ॥ ७ ॥ जरत
 सगर मघवादिक । तिण ए धर्म कीधो ए ॥ लीधो नर-
 जव लाहो तिण वली ए । ज्ञान क्रिया धर्म साचो ए ॥
 करे ते लहे संपदा । तसुपय श्रीब्रह्म वंदे मन रली ए ॥ ८ ॥

॥ इति संयतीयाध्ययन सञ्ज्ञायम् ॥ १८ ॥

श्री मृगापुत्र सञ्ज्ञाय १ए.

(नीलकमलदल सोभित-ए देशीमां)

सूग्रीवपुरराय बलजड्र सोहे । मृगा नामे राणी
 मन मोहे ॥ १ ॥ धनधन साधु मृगासुत दीसे । जाव
 धरी वंडुं सजगीसे ॥ (डुपदं) देव डुगंधकनी परे जोगे ।

गोख चरुयो रमे नारि संयोगे ॥ धन० ॥ १ ॥ मारगे
 मुणिवर दीगो जातो । साधु तणे गुण कुंअर सतो
 ॥ धन० ॥ ३ ॥ ततखिण जातिसमरण पावे । मात
 तात पासें ते आवे ॥ धन० ॥ ४ ॥ मात दियो मुज
 अनुमति आज । संयम आदरी साधुं काज ॥ धन०
 ॥ ५ ॥ संजलि कुंअर बोले मात । संयमनी ठे दुःकर
 वात ॥ धन० ॥ ६ ॥ (ढाल-) पंच महाव्रत दुद्धर
 धरवा । आरंजने परिग्रह परहरवा ॥ ७ ॥ वहु सुणो
 जणणी इम बोले । समरथ चारित्र मारग तोले (दू०)
 सनमुख गंगापूरें तरवो । सायर बाहे पार उतरवो ॥
 ॥ वहु० ॥ ८ ॥ वेलू कवल जिसो निसवाद । खिण
 एक नहीं करवो प्रमाद ॥ वहु० ॥ ९ ॥ लोह तणा
 जव केम चवाए । अगनि जाल कहो किणें पीवाए
 ॥ वहु० ॥ १० ॥ वायु तणो कोथलो न जराए । मेरु
 तुला किम तोल्यो जाए ॥ वहु० ॥ ११ ॥ जोगवि पंच
 प्रकारे जोग । तदनंतर द्यो चारित्र योग ॥ वहु० ॥
 ॥ १२ ॥ (ढाल-) मात जे कांइ तुमे कहो ते साचुरे

जाणुं मनमांहि । कुमर इम बोले । चारित्र तेहने
 दोहिलूं । जसु परजव रे मन नहीं उह्वाह ॥ कुमर०
 ॥ १३ ॥ विविधपरे दुख अनुजव्यां । जवसागर रे
 चमतं चिरकाल ॥ कुमर० ॥ सामलि तरु पाने पर्युं ।
 तनु खंरी रे नाख्यो सुकुमाल ॥ कुमर० ॥ १४ ॥ वैत-
 रणी नदी तारियो । बहु पचियो रे कुंजीने पाक ॥
 कुमर० ॥ तिल जिम घाणी पीलियो । अति विस-
 मय रे गणि कर्म विपाक ॥ कुमर० ॥ १५ ॥ इम
 चिहुं गति मांहे जम्यो । तिह कहेतो रे न लहुं
 दुखपार ॥ कुमर० ॥ चारित्र किणपरे दोहिलूं । यो
 अनुमति रे म लगावो वार ॥ कुमर० ॥ १६ ॥
 (ढाल-)मात दिये तव अनुमति सारी । कुमर चा-
 रित्र लिये कुमति निवारी ॥ १७ ॥ एहवासाधु तणा
 गुण गाउ । मन वंठित फल निश्चे पाउं ॥ (दु०)
 अशरण जावना मृग जिम जावे । राग दोष एक खिण
 नउ पावे ॥ एहवा० ॥ १८ ॥ उंचो जलथी नीरज
 सोहे । काम सुखें तिम ते नवि मोहे ॥ एहवा ॥ १९ ॥

पाले संयम निरमल ध्यान । अदञ्जुत पामे केवल-
ज्ञान ॥ एहवा० ॥ १० ॥ मृगापुत्र सुख मुगतेँ पावे
। वलि वलि श्रीब्रह्म तसु गुण गावे ॥ एहवा० ॥
॥ ११ ॥ इति मृगापुत्र सज्जाय ॥ १९ ॥

श्रीमहानिग्रंथीय सज्जाय २०.

(सेवुंजे वसे पारेवडो-ए देशीमां.)

सिद्ध साधु नमसुं मन जावे । कहिसुं धर्म विचार
प्राणीजी ॥ मगध देशनो राजियो । श्रेणिकराय साधार
प्राणीजी ॥ १ ॥ गुण गाउं श्री साधुना । हियमे
आणंद पूर प्राणीजी ॥ चोखे चित सेवा करुं । पाप
पलाउं दूर प्राणीजी (ए आंकणी) ॥ २ ॥ राय रय-
वामी एक दिन जाय । वनमांहे दीठो साधु ॥ प्रा० ॥
रुपवंत समता गुण पूरो । संतोषेँ निराबाध ॥ प्रा० गु०
॥ ३ ॥ वंदे देइ प्रदक्षिणा । पूढे वे कर जोमी ॥ प्रा० ॥
तरुणपणे चारित्र लियुं । एतो मोटी खोरु ॥ प्रा० गु०
॥ ४ ॥ चोथे आश्रम तप आचरीये । तेँ उतावल कीध
॥ प्रा० ॥ मुणिवर कहे मुज नाथ न कोइ । तिणमें

संयम लीध ॥ प्रा० गु० ॥ ५ ॥ नाथ ह्रस्युं हुं ताहरो ।
 जोगव नरना जोग प्रा० ॥ माणस जनम पुहेलनो ।
 जोगतणा संयोग ॥ प्रा० गु० ॥ ६ ॥ नाथ नहीं कोई
 ताहरे । इम जाषे मुनिराय प्रा० ॥ जूपति अचरिज
 संजली । मन ससंजम थाय ॥ प्रा० गु० ॥ ७ ॥ हाथी
 घोना माहरे, अंतेजरी परिवार प्रा०, केम अनाथ
 कह्यो तुमे, जगवन मृषा निवार ॥ प्रा० गु० ॥ ८ ॥ तुं
 न लहे पर एहनी, संजल माहरी वात प्रा० ॥ अथिर
 रिद्धिनो गर्व म आणिस, धर्म सरिस धर धात ॥ प्रा०
 गु० ॥ ९ ॥ कौसंबीपुर मुज पिता, बहु धन तसु आ-
 वास प्रा० ॥ पीना एक दिन उपनी, दाह सूखने
 खास प्रा० गु० ॥ १० ॥ वैद्य घणा तिहां आवीया, करे
 औषध उपचार प्रा० ॥ दुःख न टाली को सके । एह
 अनाथ प्रकार ॥ प्रा० गु० ॥ ११ ॥ मातपिता जाइ सगा ।
 बहिन प्रमुख परिवार प्रा० ॥ दुःखथी कोइ न ठोर-
 वे । एह अनाथ प्रकार ॥ प्रा० गु० ॥ १२ ॥ तो में मन
 मांहे चिंतव्युं । थाय प्रजाते समाध प्रा० ॥ तो निश्चे

चारित्र लेउं । टाली मन आबाध ॥ प्रा० गु० ॥ १३ ॥
 नाथ थयो चारित्र लही । त्रस थावर जे प्राण प्रा० ।
 बलि जे मुनि धर्म आदरी, थाय शिथिल अजाण
 ॥ प्रा० गु० ॥ १४ ॥ तेह अनाथ विचारवा । तिण करो
 धर्म अज्यास प्रा० ॥ नाथपणुं जेहथी लहो । शिव-
 पुर मंको वास ॥ प्रा० गु० ॥ १५ ॥ इम श्रेणिक समजा-
 वियो । समकित समजे जाय प्रा० ॥ पाले संयम
 साधुजी । श्रीब्रह्म नमे तसु पाय ॥ प्रा० गु० ॥ १६ ॥
 इति महानिग्रंथीय संज्ञाय ॥ २० ॥

श्रीसमुद्रपालीय संज्ञाय २१.

(राग धनाश्री)

चंपापुरि पालित नामे । श्रावक समकित धारी
 रे ॥ जीव अजीवादिक नवे ते । जाणे तत्व विचारी
 रे ॥ १ ॥ साधु शिरोमणि वंदीये । हियमे थाय उ-
 द्दहास रे ॥ समकित निर्मल मतिहोवे । जिण लहि-
 ये शिवपुर वासरे ॥ (आंकणी) ॥ व्यापारे प्रवहण च-
 रुयो । ते पुरि पेहुंमैं जाय रे ॥ सेठ सुता परणी बढ्यो ।

ते प्रसवे सायरमाहे रे ॥ साधु० ॥ १ ॥ समुद्रपाल सुत
 ते हुओ। चंपापुरि कुसले आवे रे ॥ सजन सहु हरखें
 मिली। सिर तिलक करी वधावे रे ॥ साधु० ॥ ३ ॥ कु-
 मर कला बहुत्तर जणयो। तव परणे रुपण नारी रे ॥
 गोख चमी लीला करे। सुर दोगुंदक अवतारी रे
 ॥ साधु० ॥ ४ ॥ कुमर निहाले गोख थकी। मारवा का-
 ढ्यो चोर रे ॥ मन वैरागे पूरीयो। चिंते अहो करम
 अघोर रे ॥ साधु० ॥ ५ ॥ अनुमति तात तणी लिये।
 तव कुंअर संयम जार रे ॥ पंच महाव्रत पालतां। लहे
 केवल निरमल सार रे ॥ साधु० ॥ ६ ॥ पुन्य पाप खपि
 सिद्ध गयो। तिह पाम्युं अविचल राज रे ॥ करजोनी
 श्रीब्रह्म कहे। प्रभु सारो सेवक काज रे ॥ साधु० ॥ ७ ॥
 इति समुद्रपालीय सज्जाय ॥ ११ ॥

श्रीरहनेमी सज्जाय २२.

(राग—केदारो—विलंब न कीजे माता सुभद्रा—ए देशोमां)

सौरीपुरवर वसुदेव राजा । तसु सुत नारायण
 बलदेव ॥ समुद्रविजय शिवादेवी अंगज । नेमि करे

तसु त्रिभुवन सेव ॥ १ ॥ इह परजव वंठित सुख दा-
यक । त्रिविधे निरमल पालो शील ॥ गुण संचारो ने-
मितणा मन । जिम पामो शिव सुखनी लील ॥ (ए-
आंकणी) ॥ जरा सिंधु जय यादव पुहता । द्वारामति
पुर कीधो वास ॥ सोवन मणिमय नगर वसाव्युं । सु-
रवर घर सरिखा आवास ॥ इह ० ॥ २ ॥ वीठल वचने
गोपी सवि मिलि । नेमि मनाव्यो बलें विवाह ॥ रा-
जमती कान्हूरु जइ मागी । उग्रसेन मन धरे उच्छा-
ह ॥ इह ० ॥ ३ ॥ अलंकार पहेरी गज चक्रियो । पूठें
चाले यादव जान ॥ हरिबल चमर ठत्र सिर धारे । सोहे
नेमिजिन इंद्र समान ॥ इह ० ॥ ४ ॥ तोरण बार पधार्या
पेखे । सूअर संबर ससा कुरंग ॥ मोर हंस बहु बंधण
बांध्या । नेमि वदन जोए मनरंग ॥ इह ० ॥ ५ ॥ पेखि
पुकार करंता सावज । रथथी उतरि आप नरिंद ॥ दया
जाव धरि जीव बुढाव्या । त्रोंकी बंधन कापी फंद
॥ इह ० ॥ ६ ॥ रथ खेकी पाठो घर आवे । समजावे ब-
लदेव मुरारि ॥ दान देइ लोकंतिक वचने । संयम

लेश पटुता गिरनारि ॥ इह ॥ ७ ॥ सञ्ज्ञलि राजल नेमि
 तणी परे । धिग धिग चिते ए संसार ॥ रुप अने लावन्य
 तनु सुंदर । नेमि विना ए सहु असार ॥ इह ॥ ८ ॥ मन
 बैरागे राजल पूर्यु । चारित्र द्ये करि मस्तक लोच ॥
 अविहरंग नेमिसूं राती । विषय कषाय करी संकोच
 ॥ इह ॥ ९ ॥ नेमि वंदण गिरि राजल चाली । पाउस
 जीना सघला चीर ॥ गुफा मांहे जाइ सूकवती । रह-
 नेमि दीठी नंगन सरीर ॥ इह ॥ १० ॥ विषय तणा
 सुख सुंदरि जोगविं । मानवनो जव सही दुलंज ॥ चोथे
 आश्रम चारित्र लेसुं । ठंमी मननो मिथ्यादंज ॥ इह ॥
 ॥ ११ ॥ सती कहे सुंदर सुर रुपे । तो पण तुमसुं अम
 नहीं काज ॥ गंधन कुल सरिखो कां थाय ॥ बंधवनी
 कांइ लोपे लाज ॥ इह ॥ १२ ॥ चित्त वढ्युं रहनेमि
 खमावे । त्रणे केवल पामे सार ॥ मुगते पटुता तसु पय
 श्रीब्रह्म । जगते वंदे वारंवार ॥ इह ॥ १३ ॥ इति
 रहनेमी सञ्ज्ञाय ॥ १४ ॥

श्रीकेशी गौतम सज्जाय २३.

(फामनी देशीमां)

केशि कुमर गुण सुंदर पास तणे परिवार ।
 ज्ञान चिहुंकर दीपतो जीपतो मयण विकार ॥ सावथ्यी
 पुरि बहु परिवारें पुहता जाम । गोयम आवे जावे
 वीर तणूं तिह नाम ॥ १ ॥ यथा जुगति मन रतिकर ठामे
 वे विहरंत । वेस विशेषे देखे मुनिवर चित्त लहंत ॥
 कुण राचे धर्म साचे कारज करवुं एक । तोए धर्म बि
 मर्म कहीजे कवण विवेक ॥ २ ॥ चिंता जाणी शिष्य
 तणी गोयम गुरु केशि । एकठ आवे जावे साचो तेह
 उपदेशि ॥ मिलिया दानव मानव जोवा तिहां विवाद
 । केशी पूठे मन ठे शिष्य तणे जे वाद ॥ ३ ॥ पंच
 महाव्रत संयम गोयम चार प्रकार । महावीर गिरि
 धीर कहे श्री पासकुमार ॥ इणिपर अंतर जोतां एक
 मुगति किम होय । गोयम बोले तोले इह संदेह न
 कोय ॥ ४ ॥ न लहे इम कहे धर्म सोहेलो रुजु जरु
 जंत । वंकरुनें जरु न लहे पाखी न सके संत ॥ विरल

सरलनें पंक्ति जाणे पाले साच । तीरथ समरथ
 सरिखुं पाले अंतर वाच ॥ ५ ॥ इम कहे केशि वि-
 शेष महामति गोयम तुज्ज । टाळ्यो संसय पण ठे
 एक वलि संसय मुज्ज ॥ अनुमति पामी स्वामी
 केशी पूढे एम । अंतर वेस विशेष तेय कहो ठे जेम
 ॥ ६ ॥ साची मति गुरु संगति वेस गिणो व्यवहार ।
 तिरथ काल विशालें वेस तणा बे प्रकार ॥ निश्चे
 साचे नाणें दंसण चारित्र सिद्धि । केशि कहे गोयम
 इह निरती ठे तुज बुद्धि ॥ ७ ॥ अरि किम जीता
 जगत्र विदिता गोयम बोले । एक चउ पंचें दशें अनुक्रम
 ए अरितोले ॥ कुण अरि मन धरि गोयम जाणे एक
 ए जीव । चार कषाय सखायत इंद्दी पंच सदीव ॥
 ८ ॥ जव अज्यासैं पासैं बांध्या दीसे लोय । ताहरे
 पासे पासे बंधन कीम नहीं कोय ॥ त्रोरुया पास
 अज्यासैं धर्म तणे ते जाण । कुण ते पास वेसास न
 कीजे जे सपराण ॥ ९ ॥ सजन सनेह अनेहपणे
 करि ठंरुया पास । साधु साधु कहे केशि विशेषे बुद्धि

प्रकास ॥ बोलज आगल संजलि उत्तर तास संखेव ।
 प्रश्न विचारो सारो साचि बुद्धि धरेव ॥ १० ॥ तृष्णा
 रुप सरुपें वेळ समूली टाल । क्रोध जलण श्रुत ज-
 ले में सींची हिव नहीं जाल ॥ अति बलवंत फिरतो
 हींमे देश विदेश । आगम वागें चित्त तुरंगम धर्यो
 विशेष ॥ ११ ॥ पर दरिसणना वयण विचार्या सवे
 कुमाग । जिन धर्म साचो राचुं तिण हुं धरुं वैराग
 ॥ धर्म रुप शुज दीप तिहां नहीं पाणी वेग । तिह
 सुख पामें नामें वयरी नहीं उदवेग ॥ १२ ॥ ए जव-
 जल निहि नाव सरीर ते मालिम जीव । समुद्र तरे मन
 संजरे तेणें पुहचे दीव ॥ जिणवर रविकर उग्यो ते टाले
 अंधार । मुगति सुगति ठे अविचल ठाम सदा
 सुखकार ॥ १३ ॥ केशि कहे करजोफि मोफी मान
 प्रकार । बुद्धि तुमारी सारी गौतम अठे विचार ॥
 पंच महाव्रत संमत आदरि वेस प्रमाण ॥ पणिकमणा-
 सुं धर्म तणो मर्म निरतो जाण ॥ १४ ॥ टालि संदेह
 सनेह उपाय थाए एक । लोक सहु संतोष्या पोष्या

विनय विवेक ॥ श्रीब्रह्म जणे जे नर सुणे केशी
गोयम वात । दिन दिन मंगल संजलतो हुवे सुजस
विख्यात ॥ १५ ॥

इति केशिगौतम सञ्ज्ञाय ॥ २३ ॥

श्रीप्रवचन माता सञ्ज्ञाय २४.

(राग-धनाश्री)

चाले जयणा जोवतारे । पाले जीव ठ काय ॥
निरवद्य वचन मधुर कहे । नितु जाणी धरम उपाय
॥ १ ॥ नमुं गुरु पायारे । जसु सीलें निरमल सार
सुहावे कायारे, गणि समिति गुपति धर्म सार, कहे
जिनरायारे । तिण कारण हरष अपार, नमुं गुरु
पायारे ॥ (आंकणी) ॥ दोष बेतालीस टाळतारें । सूधो
ल्ये आहार ॥ नयणें निरखी पूंजतारे । ल्ये उपगरण
प्रकार ॥ नमुं ॥ १॥ जह्म मद्वादिक परठवेरे । सूधो
थंमिल जोइ ॥ शुज ध्यानें मन राखतां । जसु चा-
रित्र निरमल होइ ॥ नमुं ॥ ३ ॥ वचन न सावद्य
उचरे रे । वचन गुपति संजारि ॥ काया करणी ते

करे । जिणे हुवे जीव उगारि ॥ नमुं ॥ ४ ॥ प्रवच-
न माता आठ ए । जे पाले अनुदिन सार ॥ श्री ब्रह्म
कहे ते मुनि नमो । जिम पासो धर्म विचार ॥ नमुं ॥ ५ ॥

॥ इति प्रवचन माता सज्जाय ॥ २४ ॥

श्रीयाज्ञीय सज्जाय. २५

(आतमराम शील-ए देशीमां)

नयरी नाम वणारसी । विप्र वसे जयघोष ॥
बंधव तसु बीजो अठे । चतुर सुगुण विजयघोष
॥ १ ॥ गुणवंता गुरुजी वंदीयेरे । जसु दीठे दीठे प-
रमाणंद ॥ (ए-आंकणी) ॥ गंगातट तिणे पेखियो । मं-
रुक जाळ्यो साप ॥ मंजोरें तो अहि ग्रह्यो । मंरुक
न तज्यो पाप ॥ गुण ॥ २ ॥ देखी ए परे चिंतवे ।
धिग धिग ए संसार ॥ जयघोष संयम आदरे । म-
हियल करे विहार ॥ गुण ॥ ३ ॥ विजयघोष तिहां
कारवे । पशुवध कारण याग ॥ जयघोष रुषि आवे
तिहां । जाइ उपर राग ॥ गुण ॥ ४ ॥ वेद विचार
करे जिके । जगन करावे जाण ॥ ज्योतिषनी परे जे

लहे । जाणे धर्म पूराण ॥ गुण० ॥ ५ ॥ आप अनेरा
 तारवा । होस्ये समरथ जेय ॥ अन्न एह तसु आप-
 स्युं । इम विजयघोष कहेय ॥ गुण० ॥ ६ ॥ एहनी
 परेतुं नवि लहे । जो जाणे तो दाख ॥ जयघोषे इम
 पूछियो । विप्र पूढे जन साख ॥ गुण० ॥ ७ ॥ जगवन
 हुं जाणुं नही । जाख्यो एह विचार ॥ अगनि होत्र
 कर्म ईधणे । आहुति जावन सार ॥ गुण० ॥ ८ ॥ धर्म
 ध्यान अगनियें करी । अगनि होत्र ए होइ ॥ खय
 ईहे जे कर्मनो । ते इह अरथी जोइ ॥ गुण० ॥ ९ ॥ न-
 दात्रनुं मुख चंद्रमा, धर्म मुख रुषज जिणंद ॥ आप
 अनेरा तारस्ये । जसु मन शील आणंद ॥ गुण० ॥ १० ॥
 श्रमण कह्यो समता गुणें । शीलें ब्राह्मण जाण ॥ ज्ञानें
 मुनि तापस तपे । ए ठे साची वाण ॥ गुण० ॥ ११ ॥
 अगनि संग सोवन जिसो । ठंके मलनी वात ॥ पाप
 तजे तप आदरी । व्रत पाळे रंगे रात ॥ गुण० ॥ १२ ॥
 कामचोग ठीपे नही । पुंरुरीक परे साध ॥ ए पर
 तसु सवि दाखवी । जे करि हुवे निरबाध ॥ गुण० ॥

॥ १३ ॥ हरण्यो ब्राह्मण इम सुणी । वंदी ये आहार
॥ अन्न अरथ मुजनें नही । ऋषि कहे द्यो व्रत
नार ॥ गुण० ॥ १४ ॥ इम संजलि चारित्र लियुं । वेवइ
शिवपुर जाइ ॥ श्रीब्रह्म नामि सेवक सदा । वलि
वलि तसु गुण गाइ ॥ गुण० ॥ १५ ॥

॥ इति याज्ञीय सज्जाय ॥ २५ ॥

श्रीसाधु ममाचारो सज्जाय २६

(राग-सोरठ. बलभद्र ले आवो नीरा-ए देशीमां)

समाचारी साधुनी बोलीसुं उलट आणि । मुणि-
वर बहु मुगतें गया । जे आचरण प्रमाणि ॥ १ ॥ आव
सही जातां कीजे । निसही रहतां बोलीजे ॥ आपू-
ठण आपण कामें । पफूपूठण परने नामे ॥ २ ॥
जिह साधु निमंत्रण दीजे । तिह वंदण नाम कह्नीजे
॥ झुहाकारी करो ए स्वामी । इम बोलावीजे स्हामी
॥ ३ ॥ मिह्ताडुक्रमं पापनो । तहतिसुगुरु आदेश
॥ गुरु पूजा काजे करे । अब्जुछाण विशेष ॥ ४ ॥ झा-
नादिक काजे रहिजे । उपसंपद तेहने कीजे ॥ ए

दश विध समाचारी । हिव अवर कहु मन धारी ॥
 ॥ ५ ॥ सूरज हुवे उदय जिवारें । सवि वस्त्र पलेहे
 त्यारे ॥ पढे वैयावच्च सज्जाय । करे धर्म तणाज उ-
 पाय ॥ ६ ॥ दिवस चिहुं जागे करे । उत्तर गुण आ-
 चार ॥ करे सज्जाय प्रथम प्रहर । बीजे ध्यान विचार
 ॥ ७ ॥ त्रीजे गोयर चरी जाय । बलि चोथे करे सज्जाय,
 आसाढे प्रगला दोय । पोसे ते चार होय ॥ ८ ॥
 आसोज चैत्र त्रण पाय । ए पोरसी मान कहाय ॥
 घटे बाधे अंगुल चार । ए मास प्रतें सुविचार ॥ ९ ॥
 सात दिवस एक आंगुल । पाखि बे अंगुल जाण;
 मास चार इण्णपर हुवे । तासु विगत चित आण
 ॥ १० ॥ तिथि अवम वरसें बह जोय । बह तिथि
 बाधंती होय ॥ तसुपर गीतारथ पासे । समजो सिद्धांत
 वेसासे ॥ ११ ॥ हिव पोणीपोरसि कहिये । ते जाणी
 सुद्ध सहहिये ॥ जेठ आसाढ श्रावण मासें । ठ अंगुल
 अधिक विमासे ॥ १२ ॥ जाडव आसो कातिके ।
 अधिका अंगुल आठ ॥ मगसिर पोसे माघ दश ।

इहां न दीसे माठ ॥ फागुण ने चैत्र वैसाहें । ठह
 अंगुल मेलो मांहे ॥ इम पौणपोरसि हिव रयणी ।
 चिहुं जागे ते पण करणी ॥ १४ ॥ उत्तर गुण चार
 इयामें । सज्जाय प्रथम मन ठामें ॥ बीजे पोहरें शुज
 ध्यानें । सुखिम चिंते विज्ञाने ॥ १५ ॥ त्रीजे निद्रा
 मोदकरि । चिंते धर्म विचार ॥ निद्रा जाणे पामुइ,
 यथासकति परिहार ॥ १६ ॥ वलि चोथे याम स-
 ज्जाय । रातें इम पोरसि थाय ॥ जिण काल नह-
 त्रज कोइ । पूरी निशि जोगें होइ ॥ १७ ॥ ते चोथे
 जागें दीसे । तव पोरसि गणो जगीसे ॥ थाकंते चोथे
 जागें । सज्जाय करे वैरागें ॥ १८ ॥ काल ग्रहण ल्ये
 पाउसी । नितु नितु सांजी वार ॥ पहर पाठवे वेरती ।
 पाजाइ पगमे सार ॥ १९ ॥ पम्बिलेहे पात्र ठ घमिये ।
 मुहपती गोठो कहिये ॥ वस्त्र पठे सहु गणि पात्र ।
 निरखे नयणे शुज गात्र ॥ २० ॥ पचीस पलेहण
 जाणो । सवि उपधि तणी मन आणो ॥ ठक्काय ज-
 यण मन धरतो । विकथादिक सवि परिहरतो ॥ २१ ॥

ठह कारण आहार द्ये । श्र्या संयम सार ॥ वेयण
 वैयावच्च दया । चिंता धर्म विचार ॥ ११ ॥ उपसर्ग
 दया तप रोगें । वलि शील धरेवा योगें ॥ अणसण
 एणे ठह काजें । जोजन टाढ्युं जिनराजे ॥ १३ ॥
 चोथी पोरसि जाजन बंधे । सज्जाय तणी पर संधे ।
 जयणाएं पूंजी वसति । पम्हिलेहे उपधि सहु जति
 ॥ १४ ॥ पेखी सत्तावीस थंमिल । करी चरम पचखाण
 ॥ शुद्ध थव इणि बिहु पर करी । वंदे चैत्य सुजाण
 ॥ १५ ॥ तदनंतर करे पम्हिकमाणुं । सवि पाप करम
 निरदलणुं ॥ तसु विधि आवश्यक माहे ॥ ठे विस्तर
 जोइ उठाहे ॥ १६ ॥ इम समाचारी जाणी । तमे तहति
 करो जिन वाणी । एक मना थइ आराधो । श्रीब्रह्म
 कहे शिव सुख साधो ॥ १७ ॥

इति समाचारी सज्ज्ञायम ॥ २६ ॥

श्रीखलुकीय सज्जाय २७.

(रे जीवडा दुलह मानव भव लाधो-ए देशीमां)

बुद्धि तणो निधि गरग महाकृषि । गह्व क्रिया

सवि जाणे ॥ तसु परिवार हुओ अति निरगुण । ते
पर कवि वखाणे ॥ १ ॥ सुगुण नर अविनयनी पर
टालो । विधि विनय तणी सुख पालो (ए आंकणी)
जिम गलियार बल्लद धुरि जूता । एक पमे एक नाशे
॥ कूदे एक देखि गोरुनि ॥ दोमे गाढें वाशे ॥ सुगुण०
२ ॥ एक पमे मिसि मूंनि मूआ जिम । एक समिल
तिह जंजे ॥ रास त्रोरि क्रोधे उजाइ । जोत्र विठोकी
गुंजे ॥ सुगुण० ३ ॥ तव सारथी रींसाणो तेहनें ।
आरें वींधे मारे ॥ मन पठतावे परयो विमासे । कांइ
रह्यो एह सारें ॥ सुगुण० ४ ॥ तिम तसु सीस एक
सुख सिलीया । एक अठे अहंकारी ॥ एक सीखव्या
सामा बोले । सीख न माने सारी ॥ सुगुण० ५ ॥ एक
विहरंता आलस आणे । अंतर जाषा बोले ॥ वारंवार
गुरु वचन उथापे । मरम गंठि ते खोले ॥ सुगुण० ६ ॥
काज मोकळ्यो कहे न जाणुं । श्रावी घर नवि होसे ॥
अवर साधुने अथवा मेलो । मुह विणसामे रोसे ॥
सुगुण० ७ ॥ काज करे जिम वेठे जाव्या । जणी

गुणी गुरु मूके ॥ पंखीनी पर पंख लहीने । उनि
 विनयथी चूके ॥ सुगुण० ८ ॥ एहवा देखी गरग महा
 रुषि । अविनीत चेला ठंमे ॥ श्रीब्रह्म कहे चरुते
 संवेगे । क्रिया तणी खप मंमे ॥ सुगुण० ९ ॥

इति खलुकीयं सञ्ज्ञायम् ॥ २७ ॥

श्रीमोक्ष मार्गीय सञ्ज्ञाय २८

(सुहृगुरु जोवे वाटडी—ए देशीमां)

सोहम गणहर इम कहे । सुण जंबू जाण ॥
 शिव सुख कारण धर्म ठे ॥ उत्तम गुण ठाण ॥ १ ॥
 मोक्ष मारग तुम ओलखो । तेह पहिबुं ज्ञान ॥
 दरसण चारित्र तप सह्यी । विधि चार समान (आंकणी)
 ते मति श्रुत अवधि करी । चोथुं मन परयाय केवल
 पंचम जाणवुं । ए ज्ञान उपाय ॥ मोक्ष० २ ॥ द्रव्य
 गुणें पर्यव करी । जाणे सर्व विचार ॥ धर्म अधर्म नज
 काल ए । जीव पुद्गल सार ॥ मोक्ष० ३ ॥ जीव अजीव
 पुन्य पाप ए । बंध आश्रव जोइ । संकर निर्जर मोक्षसुं
 । नवतत्त्व ते होइ ॥ मोक्ष० ४ ॥ ए जाणे ज्ञानें करी

। हिव दरिसण जोग ॥ सहज धर्म एक नर लहे ।
जाती समरण जोग ॥ मोक्ष० ५ ॥ बीजी रुचि उप-
देशनी । त्रीजी सुगुरु प्रतीत ॥ चोथी श्रुत जणतां
हुवे । समकितनी रीत ॥ मोक्ष० ६ ॥ थोमार्थी पामे
घणुं । पंचम रुचि बीज ॥ सूत्र अरथ अवगाहतां ।
ठगी रुचि रीज ॥ मोक्ष० ७ ॥ द्रव्यादिक सघली परें ।
नय हेतु प्रमाण ॥ जाण लाधा विस्तर रुचें । ते सप्तम
जाण ॥ मोक्ष० ८ ॥ गुपति समिति चारित्र गुणे ।
किरिया रुचि आठ ॥ पर तीरथथी उन्नगो । पण ज्ञानें
माठ ॥ मोक्ष० ९ ॥ वीतराग जगतें करी । नवमी
रुचि संखेव ॥ द्रव्य ठहे पर जोवतां । धर्म रुचिनो
जेव ॥ मोक्ष० १० ॥ इणिपर दरिसण जाणवुं । रुचि
दशे प्रकार ॥ हिव तसु सदहणा कहु । तेहनी पर-
चार ॥ मोक्ष० ११ ॥ जिनमतनो परिचय करे । करे
सुगुरुनी सेव ॥ संगति निहवनी तजे । पर तीरथ
नहु सेव ॥ मोक्ष० १२ ॥ निस्संकिय आदिक वली ।
पाले आठ आचार ॥ चारित्र प्रथम सामायिकें ।

ढेद उठावण सार ॥ मोक्षण १३ ॥ त्रीजुं विसुद्धि
परिहारनुं । चोथु सूखिमसंपराय ॥ यथारूयात पंचम
गणो । तप दुविध कहाय ॥ मोक्षण १४ ॥ इणिपर
कर्म सयल खपी । पामे शिवपुर ठाम ॥ श्रीब्रह्म कहे
करजोमीने । नित नित करुं प्रणाम ॥ मोक्षण १५ ॥

इति मोक्षमार्गीय सज्ज्ञायम् ॥ २८ ॥

श्रीसम्यक्त्व पराक्रमाध्ययन सज्ज्ञाय २९.

(गज सुकुमालना गीतनी-देशीमां)

अध्ययनें जिणवर ओगणत्रीसम बोले । शुच
वचन त्रिहुत्तर जाव लही नवि कोले ॥ संवेगें धर्म तणो
हुवे अविहरुजावें । क्रोधादि अनंता चार खपावे^१ ॥ १ ॥
त्रूटक-त्रिहुं जव मांहे शिवपुर पामे । निवेदे सिद्धि
पामे; काम तणा सुख जाणी असार । आरंजनी मति
वामे^२ ॥ २ ॥ धर्म जाव साता सुख ठंमे^३ । साहमी गुरु
गुण बोले ॥ जगति करी सर्व कारज साधे । तेहने
कोइ न तोले^४ ॥ ३ ॥ आलोयण सरलपणे नपुं नारी
वेद । नहु बंधे नवला बांध्या करे विठेद^५ ॥ मोहनीय

खपावे निंदा करतो जोइ^६ । जन साख गरहणें कर्म
 अनंत खय होइ^७ ॥ ४ ॥ सामायिक करि सावय
 टाले^८ । चोवीसथ्ये जाण ॥ समकित रयण सदा अजु-
 आले । ए जिन वचन प्रमाण^९ ॥ ५ ॥ वंदण नीचुं गोत्र
 खपावी । उचुं गोत्र उपावे^{१०} ॥ पम्किमणे अतिचार
 निवारी^{११} । काउसग पाप खपावे^{१२} ॥ ६ ॥ (सिरि
 नेमिजिणेसर-ए देशी) पचखाणें रुंधे आश्रव केरावार^{१३} ।
 थवथुइ मंगल रतन त्रय लाज विचार ॥ सुर सुख लहे
 अथवा अंतक्रियानो लाह^{१४} । काल ग्रहणें ज्ञानाव-
 रण खपावे साह^{१५} ॥ ७ ॥ पाप कर्म त्रोमे प्रायठित्ते^{१६}
 खमावंता मित्र जाव^{१७} । ज्ञानावरण सज्ज्ञाय खपा-
 वे^{१८} वायण निर्जर जाव^{१९} ॥ पूढे टले सूत्रना संसय^{२०}
 गुणवे अखलित ज्ञान^{२१} । चिंतवतां कर्म आठ खपावे
 पावे निर्मल ज्ञान^{२२} ॥ ८ ॥ जिनशासन धर्म कथा क-
 रतो दीपावे^{२३} । श्रुतने आराधन ज्ञानावरण खपावे^{२४} ॥
 एक मनो चिहुं दिशि चित्त जमंतो वारे^{२५} । संयम करि
 आश्रव कर्मतणो बंध वारे^{२६} ॥ ९ ॥ जीव करे निर्मल

तप संगे^{२०} वो दाणें लहे सिद्धि^{२८} । विषय निवारे ते
 संतोषी सोग रहित जसु बुद्धि^{२०} ॥ अप्रतिबद्ध राग
 नवि मूँजे^{३०} वास निरंजण शील^{३१} । विणयट्टणाञ्चें
 पाप निवारी पामे शिवपुर लील^{३२} ॥१०॥ संजोग तणे
 पचखाणे आलंबण टाले । निज लाज संतोषें सुख श-
 य्या दोय पाले^{३३} ॥ पचखाणे उपधिने संबल करे स-
 ज्जाय^{३४} । आहार तजे ते संतोषें मन जाय^{३५} ॥११॥
 वीतराग समता गुणि जीले टाले जेय कषाय^{३६} । रुंधे
 जोग त्रिविध जे पामे खपवा कर्म उपाय^{३७} ॥ सयर
 तजी पामे सिद्धिना गुण^{३८} एकाकी जे होइ । कलह
 कषायनु मंतु टाली संवर पूरो होइ^{३९} ॥१२॥ जा-
 तह पचखाणें जव सय जमण निवारे^{४०} । सर्व संवर
 शुक्लें ध्यानें मुगति पधारे^{४१} ॥ प्रतिरूप पणे मुनि ते
 हुवे समतावंत^{४२} । वैयावच्च करतां तीर्थकर पण वंत^{४३}
 ॥१३॥ तनु मानस दुख न लहे सकल गुणेंकरि
 पूरो^{४४} । वीतरागपण नेह निवारी विषय पंच तजी
 सूरु^{४५} ॥ खिमावंत ते सहे परीसह^{४६} मुगतें हुवे नि-

रलोत्त^{४७} । सरलपणे हुवे धर्म आराधक^{४८} मदवि तजे
मद थोत्त^{४९} ॥१४॥ जे जावे साचो ते जिनधर्म आ-
राधे^{५०} । जिम वदे करे तिम करण साच गुण साधे^{५१} ॥
जोगे जे साचो ते अजुआले योग^{५२} । मन गुपते पाले
निरतो संयम योग^{५३} ॥१५॥ वचन गुपति अध्यातम
साधे^{५४} काय गुपति पर जोइ । पापतणो आश्रव सवि
ठंकी संयम निरमल होइ^{५५} ॥ ज्ञान विसोहे एकमने
करि^{५६} वचन संवर जे पाले । सुलज बोधि पण ते उ-
पारजे^{५७} एपर चित्त निहाले ॥१६॥ संवरे जे काया ते
चारित्र अजुआले^{५८} । जे ज्ञाने पूरो ते जग सयल नि-
हाले ॥ जिम दोरा साथे सुइ पकी नवि जाय । तिम
ज्ञानी परुथो प्रमादें कुगति न जाय^{५९} ॥१७॥ दरि-
सण पूरो खपे मिथ्यामति^{६०} मुगति सुद्ध चारित्रें^{६१} ।
राग दोष टाले श्रुति संवर संजलि वचन विचित्रें^{६२} ॥
नयण^{६३} वयण^{६४} घाणिंद^{६५} शरीरे जे कोइ संवर पाले ।
ते नर रागद्वेष बेन करे^{६६} विषय गृद्धि जे टाले ॥१८॥
समता क्रोधह जयि^{६७} मान तज्ये सुकुमाल^{६८} । माया

तजी सरलो^६ लोत्ति संतोष संजाल^० ॥ राग दोष मि-
थ्यातरु जे दंसणने नाण । चारित्र करि निर्मल खपे
कर्म सपराण^१ ॥ १९ ॥ शैलेशी रुंधे त्रिक योगें आ-
श्रव सघला ठंमे^२ । अकर्म पणुं आठे कर्म जीपी
मुगति वास ते मंमे^३ ॥ लेस थकी ए बोल त्रिहुत्तर
कह्या जे कोइ आराधे । श्रीब्रह्म कहे ते दुख निवारी
अविचल पदवी साधे ॥ २० ॥

इति सम्यक्त्व पराक्रमाध्ययन सज्जायम् ॥ २१ ॥

श्रीतपोमार्गीय सज्जाय. ३०

(मल्लिनाथना स्तवननी देशीमां)

तप कीजे रे राग दोष दोय परिहरी । व्रत पंचे
रे सुमति गुपति सुं मन धरी ॥ अज्यंतर रे बाहिज
तप बिहुं पर कह्यो । एकेको रे ठह्य प्रकारें संग्रह्यो—अ-
णसण^१ उणोदरि^२ जिह्वाचरि^३ सरस विगे तजे
सही^४ कायाक्लेश^५ संलीनता^६ परी ठहे अनुक्रम ए
लही ॥ वलि विनय^७ वैयावच्च^८ प्रायठित्त^९ ध्यान^{१०}
काउसग^{११} जाणिये । सज्जाय^{१२} इणिपर ठह प्रकारे

तप अच्यंतर आणिये ॥ १ ॥ ए बिहु परे रे
 निरतो तप जे आचरे । नर नारी रे सिद्धि रमणि
 निश्चे वरे ॥ जिम मोटो रे सरवर नीर ज्यों हुवे ।
 घरुनाला रे मूरुये नीर न आश्रवे-संजवे आतप
 योग जलनी शोषणा जाणो सही । एह उपम तप
 विषे संचारजो जिनमत लही ॥ संयमे रुंधे करम
 आश्रव आवतो इम जाणिये । तप थकी तेहनुं अंत
 पामे तेम तप वखाणिये ॥ २ ॥ जिम सोवन रे अ-
 गनियोगे मल सवि तजे । निरमल थइ रे तेज तणे
 वल अति जजे ॥ तिम टाले रे तप अगनियें मल
 कर्मनो । तिण कारण रे एह प्रकार ठे धर्मनो-धर्मनो
 आदर करो अहनिस जेम पामो सुख घणुं । क्रोधादि
 अंतर वैरी वारी वाणी जिणवरनी सुणो ॥ जल जाव
 आणी सुगुरु वाणी तप तणी खप कीजए । मनरंग
 अतिघण श्रीब्रह्म जंपे सफल जनम करीजए ॥ ३ ॥

इति तपोमार्गीय सज्ज्ञायम ॥ ३० ॥

श्रीचरणविधि सज्जाय. ३१

(राग-धनाश्री)

एकविध संयम पुविध धर्म करी । ज्ञानादिक
त्रण पाले ॥ धर्मचिहुंपर पंच समिति धरि । काय
ठहे टाले ॥ १ ॥ हो जवियण मुनिने हो जवियण
मुनिने हो मन जाव धरि चरण कमल सिर लाउं ।
कुमति तणीपरे दूर निवारी मन वंठित फल पाउं
(आंकणी) नय साते वखाणे सूधा । पालि प्रवचन
मात ॥ नवविध शील सदा मन राचे । दशविध धर्म
विख्यात ॥ हो० ॥ २ ॥ अंग अग्यार विचारे निरता ।
प्रतिमा जाणे बार ॥ तेरक्रियास्थानक नित वरजे ।
उपकरण चौदह धार ॥ हो० ॥ ३ ॥ पनरजेद सिद्ध सुधा
जाणे । साधु दोष सोल टाले ॥ सतरजेद संयम नित संचे ।
स्थ सीलंग संजाले ॥ हो० ॥ ४ ॥ उगणवीसे ज्ञान वि-
चारे । वीसे असमाधि ठंमे ॥ दोष सबल एकवीसे
परिहरि । परिसह मन नहु खंमे ॥ हो० ॥ ५ ॥ देवसदा
चोवीश आराहे । पचीस जावन जावे ॥ गुण सत्तावीस
साधुतणा धरि । अविचल पदवी पावे ॥ हो० ॥ ६ ॥

साधुतणा गुण बहु विध अठे । किणपरे पार लहाइ ॥
जाव धरी निज बुद्धि सरीखा । श्रीब्रह्म सदा गुण
गाइ ॥ हो० ॥ ७ ॥

॥ इति श्री चरणविधिय सज्ज्ञायम् ॥३१॥

श्रीप्रमादस्थानक सज्ज्ञाय. ३२

(श्री आचारिज विजयदेवसूरि तेहना प्रणमं पाय-ए देशी)

काल अनादि लगी दुख दायक । राग द्वेष दोय
भंमो ॥ तेहतणी पर संजल साची । वास मुगति पुर
मंमो ॥ १ ॥ संजलजो विष सरिस विषय सुख । तेह
थकी रहो झूरें ॥ मोहनींद मूकीने जागो । ज्ञान उ-
दय लहि सूरें (ए आंकणी) कर्म बीज रागादिक
कहिये । मोहथकी कर्म होइ ॥ कर्म मूलगणि जनम
मरणनुं । दुख मूल ते जोइ ॥ संजल० ॥२॥ दवनी
आग अधिक इंधण लहि । वायु संजोगे दीपे ॥ इंद्रिय
अगनि सबल आहारे । किणहीपर नहु ठीपे ॥ संजल०
॥ ३ ॥ संग बिलामीनो सुख कारण । मूसाने नवि
होइ ॥ ब्रह्मचारीने एमं स्त्री संगति । व्रत सुख हेत म
जोइ ॥ संजल० ॥ ४ ॥ जिम विष फल रुपें रस रुका ।

अशुजा पण परिणामे ॥ तेम विषय इंझीना जाणो ।
 परजव दुखक स नामे ॥ संजल० ॥ ५ ॥ रमे राग देखी
 रुप रुहुं । मन माहे अतिरीजे ॥ देखि विशेष पतंग
 तणीपर । पकी अगनिमाहे सीजे ॥ संजल० ॥ ६ ॥
 मीन जेम रस रातो प्राणी । पेखि मंस मुख वाहे ॥
 कूटे वींध्यो अति तरुफरुतो । धीवर वेरी साहे ॥ सं-
 जल० ॥ ७ ॥ नव नव गंधे जमरो रातो । केतकि कंटे
 खूचे ॥ सहे पराजव इणिपर मानव । गंध विषय ते
 विगूचे ॥ संजल० ॥ ८ ॥ संजलि सबद गीत धुनि रुकी ।
 रुपे हरिण पराण ॥ एम दुख शब्द थकी लहे मानव ।
 विषय दुखक सपराण संजल० ॥ ९ ॥ करिवर विंध्या-
 चलनो वासी । करिणी फरसे रातो ॥ लहे पराजव
 इणिपर मानव । फरस विषय मद मातो ॥ संजल० ॥ १० ॥
 चपल चित्त चिहुं दिसि ऊलफलतो । लहे दुखक असं-
 तोषी ॥ वीतराग जावे जीव सुखियो । जे हुवे मुगति
 गवेषी ॥ संजल० ॥ ११ ॥ विषय तणा सुख कादम स-
 मवरु । जे ठंमे तसु संग ॥ श्रीब्रह्म कहे ते मुनिवरना

नित । चरण नमुं मन रंग ॥ संजल० ॥ १२ ॥

इति प्रमाद स्थान सज्ज्ञायम् ॥ ३२ ॥

आठ कर्मनी सज्ज्ञाय ३३

आठ करम जिणवर कहा । ज्ञानावरण वि-
चारो रे ॥ दर्शनावरण वली मोहनी । वेदनी आयु
संजारो रे ॥ १ ॥ विषम करम गति जाणजो, धर्म
करो मन जाव रे; ए जव समुद्र तरण जिसें, पामिय
प्रवचन नाव रे ॥ विषम० ॥ २ ॥ नामने गोत्र अंतरा-
य ए, आठ करम तणा नामो रे; एहतणी प्रकृति
सहु, एकसो अठावन्न ठामो रे ॥ विषम० ॥ ३ ॥ मोह
थिति सागर जाणवी । सित्तर कोमा कोमी रे ॥ सा-
गर तेत्रीस आयुनी । त्रीस आवरण दोय जोमी रे ॥
विषम० ॥ ४ ॥ वेदनी करम अंतरायनी । त्रीस कोमा
कोमी जाणो रे ॥ अंतरमुहूर्त्त सवितणो । आयु ज-
घन्य मन आणो रे ॥ विषम० ॥ ५ ॥ त्रीस कोमाकोमी
सागरे । नाम ने गोत्र संजारो रे ॥ आठ मुहूर्त्त ज-
घन्य ए । जाणीय बंध निवारो रे ॥ विषम० ॥ ६ ॥

तिण कारण जवियण सुणो । पाप प्रमाद सवि टा-
लो रे ॥ ब्रह्म कहे जिन आणसुं । चरित्र मारग पा-
लो रे ॥ विषम० ॥ ७ ॥

॥ इति कर्म प्रकृति सज्ज्ञायम् ॥ ३३ ॥

श्रीलेश्याध्ययन सज्ज्ञाय ३४.

(जीवडा अवगुण विष दूषण टालि-ए देशीमां)

लेश्या ठह जिणवर कहे रे । जीव तणो परि-
णाम ॥ कृष्ण नील कापोतए रे, तेज पदम शुक्ल
नाम ॥ १ ॥ जगत गुरु लेश्या कहे विचार । अप्रश-
स्त सवि परिहरो रे ॥ धरो प्रशस्त प्रकार (आंकणी)
कृष्ण लेश काजल समी रे । चास पंखि सम नील ॥
अलसि कुसुम कापोत ठे रे । ए त्रण विरुद्ध लील
॥ जगत० ॥ २ ॥ तेज लेश जिम किरमजी रे । पदम
जिसी हरिआल ॥ सुकिल संख जिम उजली रे । एह
प्रशस्त संजाल ॥ जगत० ॥ ३ ॥ कमुररसें पहिली क-
ही रे । बीजी तीखी होइ ॥ त्रीजी तुरी जाणवी रे
चोथी खाटी जोइ ॥ जगत० ॥ ४ ॥ आसव रस पंचम

कही रे । ठठी गुल जिम मीठ ॥ लेश्या पुदगल रसे
सउ रे । केवलझानी दीठ ॥ जगत० ॥ ५ ॥ सडया
कलेवर सारिखो रे । पहिली त्रिहुंनो गंध ॥ वास कु-
सुम कपूरनो रे । बीजी त्रिहुं सुगंध ॥ जगत० ॥ ६ ॥
सागर पत्र करवत जिसु रे । पहिली त्रिहुंनो फास
॥ अर्कतूल बूझसमो रे । बीजी त्रिहुंनो विमास ॥ ज-
गत० ॥ ७ ॥ पहिली अति निरदय हुवे रे । बीजी
बहु रीसाल ॥ त्रीजी कूरु कपट जयो रे । ए त्रण पाप
रंसाळ ॥ जगत० ॥ ८ ॥ चोथी बीहे पापथी रे । पंच-
मी धरि धर्मध्यान ॥ ठठी विषय रसें नही रे । ए
शुज लेश्या मान ॥ जगत० ॥ ९ ॥ अंतर्मुहूर्त लहु गि-
णो रे । सघली लेश्या आयु ॥ उत्कृष्टी हिव जाण-
जो रे । अनुक्रमे एह उपाय ॥ जगत० ॥ १० ॥ संख्या
सागरोपमें रे । मुहूर्तसुं तेवीस ॥ पत्नीय असंखे जा-
गसूं रे । दश सागर सजगीस ॥ जगत० ११ ॥ एम
अधिक त्रिहुं सागरें रे । बिहुं सागर इम होइ ॥ मुहू-
रत सुं सागर दशेरे । एम तेत्रीसे जोइ ॥ जगत०

१२ ॥ अग्रहास्त लेश्या तजोरे । चित्त धरो शुज ध्यान ॥
 करजोनी श्रीब्रह्म कहेरे । जिम पामो शुज ज्ञान ॥
 ॥ जगत ० १३ ॥

इति लेश्याध्ययन सज्ज्ञायम् ॥ ३४ ॥

श्रीअणगार सज्ज्ञाय ३५.

[इति कोड आणि कामिनी जोव इति प्रीयडा वाट-ए देशी]

पंच व्रत मन शुद्ध आदर । ठंरि सवि गृहवास
 ॥ वसति जोए सूरुती । तेह निवसे रे मन जाव
 उदास ॥ १ ॥ के वंदो रे गुरु गिरुआ । जिण दीठे रे
 हुवे परम आणंद के ॥ तन मन विकसे नामें । जिम
 जलनिधिरे देखी शुज चंद के (आंकणी) ॥ नारि तृण
 मणि दृषद कंचण । गिणे समता जाय ॥ लोलपण
 रसनो तजे । मन शुद्धे रे पाले ठह काय के ॥ वंदो ॥ २ ॥
 दसे दिश जिम शस्त्रधारे । अगनि जंतु हणाय ॥
 तासु हिंसा टालवा । निज हाथे रे जोजन न पचाय
 के ॥ वंदो ॥ ३ ॥ नमण वंदण रयण पूजा । रिद्धिनें
 सतकार ॥ एह नवि वंठे मनें । ते पामे रे केवल गुण

सार के वंदो० ॥ ४ ॥ सुगतिना सुख तेह लहस्ये ।
तजे प्रेम जे रीस ॥ श्रीब्रह्म तसु पय नित नमे । मन
मांहे रे वलि आणि जगीस के वंदो० ॥ ५ ॥

इति अणगार गुण सज्जायम् ॥ ३५ ॥

श्रीजीवाजीवविज्ञती सज्जाय ३६

जीव अने अजीव प्रकार रे । उलखिये तत्व
विचार ॥ धर्म अधर्म समय आकाश रे । पुद्गल
अजीव प्रकाश ॥ १ ॥ जिन नापित निरतो जाणो रे ।
समकितनी मति मन आणो ॥ करो ज्ञान कला अ-
ज्यासरे । जिम पासो शिवपुर वास (आंकणी) धर्म
अधर्म बे लोक प्रमाण रे । नर खेत्र समय मन जाण ॥
नर लोक अलोके व्याप्यो रे । लोकें पुद्गल थिर था-
प्यो, जिन० ॥ २ ॥ सवि पुद्गल टालि अरूपी रे ।
पुद्गल वर्णादि सरूपी; सयपंच अधिक वलि त्रीस
रे । पुद्गलना जेद जगीस, जिन० ॥ ३ ॥ जीव सिद्ध
अने संसारी रे । तेहनी पर दोय संजारी ॥ तेह पनर
प्रकारें सिद्धारे । व्यवहार जेद ए कीधा, जिन० ॥ ४ ॥

निश्चे सवि मुगतें सरिखा रे । हिव कहुं विगतनी
 संख्या ॥ एकसो अरु पुरुष संजारी रे । दस पंरु
 बीसे नारी ॥ जिन० ॥ ५ ॥ गृहलिंगे सीजे चार रे ।
 परलिंगे दसय विचार ॥ अठोत्तरसो जिन वेसें रे ।
 एक समय मुगति सवि सेसें ॥ जिन० ॥ ६ ॥ अव-
 नाहन जघन्ये चार रे । उत्कृष्टी दोय अवधार ॥
 अठोत्तरसो मध्य जाणो रे । एक समय सिद्ध वखाणो
 ॥ जिन० ॥ ७ ॥ ऊरध लोकें गिण चार रे । दोय समुद्रे
 त्रण सेसवार ॥ बीस अधोलोक ते जाणुं रे । एकसो
 अरु तिरिय वखाणुं ॥ जिन० ॥ ८ ॥ सर्वारथ सिद्ध
 विचार रे । तसु उपर जोअण वार ॥ पणयावीस
 दख जोयण माण रे । सिद्ध वत्र जिसुं उत्ताण ॥ जिन०
 ॥ ९ ॥ अरुजोयण जारु विचालें रे । रुपा जिम उज्जाल
 पालें ॥ सिद्ध जोयण चोवीस जागें रे । रहे अखय अ-
 नंत विरागें ॥ जिन० ॥ १० ॥ सुख सागर मांहे जीवें
 रे । दुख संग नही जसु मीले ॥ ए सिद्ध सरूप वि-
 चार्यो रे । संखेपे जे गुरु मुख धार्यो ॥ जिन० ॥ ११ ॥

हिव जीवतणा ठ प्रकार रे । धर^१ नीर^२ जलण^३ सं-
 नार ॥ वायु^४ वनसपती^५ त्रस^६ काय रे । ए जाणवी
 ठहकाय ॥ जिन० ॥ १२ ॥ एहमांहि घणा जव
 जमियो रे । बहु काल अबुधपणे गमियो ॥ ए पर
 ओलखी सार रे । कांइ कीजे धरम आचार ॥ जिन०
 ॥ १३ ॥ तप सयर संलेखण कीजे रे । क्रोधादिक सयल
 तजीजे ॥ आहार चार पचखीजे रे । चउसरणा
 चित्त धरीजे ॥ जिन० ॥ १४ ॥ अंतकाल जे कोइ
 विगधे रे । ते परजव डुरगति साधे ॥ अजियोगी
 परमाधम्मी रे । कंदप्पी थाय अहंमी ॥ जिन० ॥ १५ ॥
 जे मिथ्या दरिसण रातो रे । तप करिय नियाणे
 मातो ॥ एम जीव मरे जे कोइ रे । समकित नत्रि
 पामे सोइ ॥ जिन० ॥ १६ ॥ खोटुं करि ज्ञान दिखाले
 रे । धर्मदायक गुरुने हीले ॥ माया करी अवरण बोले
 रे । ते थाय किलमषी तोले ॥ जिन० ॥ १७ ॥ मर-
 णंत जे रोस न ठंमे रे । परें बालमरणनी मंमे ॥
 आसुरिय गतें ते जाइ रे । आराधक किमे न थाइ ॥

॥ जिन० ॥ १८ ॥ इम बालमरण परें जाणी रे । पंक्ति
पण हियमे आणी ॥ परजवे जे कोइ जाय रे । आरा-
धक सुखियो थाय ॥ जिन० ॥ १९ ॥ ठत्रीसम उत्तर
ऊयणें रे । जिणवर कहे अमृत वयणें ॥ समता जगसुं
मन धरिये रे । जेथी जव सायर तरिये ॥ जिन०
॥ २० ॥ ए जाष संखेपें सारी रे । ठत्रीस अध्ययन
विचारी ॥ श्रीब्रह्म कहे जे जन जणस्ये रे । ते मंगल
कमला लहस्ये ॥ जिन० ॥ २१ ॥

॥ इति जीवाजीवविज्ञत्ती सज्ज्ञायम् ॥ ३६ ॥

॥ इति श्रीउत्तराध्ययन छत्रीस सज्ज्ञायो संपूर्णम् ॥

महामहोपाध्याय श्रीमेघराज मुनिराज कृतः—

श्रीज्ञातासूत्रनी सज्ज्ञायो.

१ मेघकुमार सज्ज्ञायम्

(ब्रह्मदत्त कंठिलपुर राजोयोरे. ए देशी)

वीरजिण्णसर वंडुं विगतस्युंजी । प्रणमी गोयम
पाय ॥ थविस्युं हर्षे हुं रुषिराजीयोजी । मेघकुमार

जले जाय ॥ १ ॥ सहजसोचागी साधुशिरोमणी-
 जी । जेहनुं चरित्र विस्तार ॥ स्वामि सुधर्मा जंबू
 प्रते कहेजी । ठठा अंग मजार ॥ २ ॥ सहज ॥ आं-
 कणी ॥ नयर राजगृह अति रलीयामणोजी । श्रेणिक
 तिहां नृपसार ॥ धारणी देवी तसु घरे सुंदरीजी । मं-
 त्री अजयकुमार ॥ ३ ॥ स ॥ धारणी देवी गज सु-
 पनुं लहेजी । पूठया पंफितराज ॥ पुत्र होसे नृप तु-
 म्ह घरे राजीयोजी, सीधां सघलां काज ॥ ४ ॥ स ॥
 धारणीने मन मोहलो ऊपनोंजी । त्रीजा मास मजार
 ॥ पंच वरण जो जलधर ऊनएजी । वरसे मोटी धार
 ॥ ५ ॥ स ॥ देव आराधी मोहलो पूरवेजी । मंत्री
 अजयकुमार ॥ नवमें मासे पुत्ररतन जण्योजी ॥ नामे
 मेघकुमार ॥ ६ ॥ स ॥ कला बहुत्तर तेह जणावी-
 योजी । परण्यो रमणी आठ ॥ देव दुगंदकनी परे
 जोगवेजी । विलसे लक्ष्मी थाट ॥ ७ ॥ स ॥ तेणे
 कालें वीर समोसर्याजी । वांदे मेघकुमार ॥ समजा-
 वीने ते माता पिताजी, लीधुं संयम जार ॥ ८ ॥ स

॥ बार विजागे सूतो साथरेजी । बहुलो साधु संचार ॥
 पाद संघटे साधु तणे करीजी । नावी नींद लगार ॥
 ॥ ए ॥ स० ॥ मनमां चिंते ए रुषि दोहिवाजी ।
 आय प्रजात जिवार ॥ वीरजिणेसरनें वांदी करीजी
 । मांहुं घर व्यापार ॥ १० ॥ स० ॥

॥ ढाल २ ॥

(राग केदार गोडी. पारधीयारे वनवाट देखाडी-ए देशी)

रवि उगमते आवीयो रे । वीरजिणेसर पास
 ॥ वीर बोलावे श्रीमुखे रे । ऊजो मन उद्धास रे
 ॥ ११ ॥ मेहां सांजल निरती वांण । तुं तो गुण
 मणि केरमी खांण ॥ तुं शुज मति हीयरुले आण
 । जिन वचने ज्ञांति म जांण रे ॥ १२ ॥ मेहा० ॥
 आंकणी० ॥ इहांथकी जव पाठले रे । त्रीजे गिरि
 वैताढथ ॥ उदंत सुमेरुप्रज हाथीयां रे । सहस गजे
 करी आढय रे ॥ १३ ॥ मेहा० ॥ ग्रीषम काल दावा-
 नले रे । दाधो ते गजराज ॥ पहुतो एक सर एकलो
 रे । पाणी पीवाने काज रे ॥ १४ ॥ मेहा० ॥ पाणी
 चोरु कचरो घणो रे । खूतो ते अंतराल ॥ पूरव वेरी

हाथीये रे । पीरुयो ते ततकाल रे ॥ १५ ॥ मे० ॥
 सात दिवस वेदण वेई रे । वीसशत वरसाउ ॥ काल
 करी वींध्याचले रे । पुनरपि थयो गजराउ रे ॥ १६ ॥
 ॥ मे० ॥ चउदंत मेरुप्रज रातको रे । सात सया प-
 रिवार ॥ वनदव देखी ऊपनो रे । जाती समरण सार
 रे ॥ १७ ॥ मे० ॥ वनदव ऊगरवा काजे रे । हाथी
 करे उतकंठ ॥ जोयण परिमित्त मांरुलुं रे । गंगाने
 उपकंठ रे ॥ १८ ॥ मे० ॥ उन्हाले दव परजले रे ।
 खोज्या सघलां प्रांण ॥ सिंह गजादिक जीवने रे । मं-
 रुल कीधुं ठांण रे ॥ १९ ॥ मे० ॥ ससलो एक ऊजा
 रहेवा रे । पांमे नही किहां लाग ॥ तें पण अंग खं-
 जोलवा रे । उपायुयो तिहां पाग रे ॥ २० ॥ मे० ॥
 गज पग हेठे ससलो रह्यो रे । लागो अति सुकुमाल ॥
 जीवदया मन लेखवी रे । राख्यो पग अंतराल रे
 ॥ २१ ॥ मे० ॥ रात्रि अढी वन दव दह्यो रे । ससलो
 पडुतो ठाम ॥ हाथी पण त्रूटी पम्यो रे । मूळ शुज
 परिणाम रे ॥ २२ ॥ मे० ॥ जीवदयाने कारणे रे ।

श्रेणिक घरे अवतार ॥ गजन्नवे जे दुख तें सह्यां रे ।
 ते तुं कां न संजार रे ॥ २३ ॥ मे० ॥ वयण सुणी जग
 गुरु तणा रे । चेत्यो मेघकुमार ॥ जातीसमरण ते
 लहे रे । बे नयणां करुं सार रे ॥ २४ ॥ मे० ॥ पुन-
 रपि दीक्षा आदरे रे । जप तप कीध उदार ॥ विपुल
 गिरि करे मेघजी रे । संथासे मनोहार रे ॥ २५ ॥
 ॥ मे० ॥ कालकरी सुरपति थयो रे । विजय विमान
 मज्जार ॥ एकण जवनें आंतरे रे, लहेस जवनो पार
 रे ॥ २६ ॥ मे० ॥ एम शिष्य ठामे आणवो रे । सुह
 गुरु हितनें काज ॥ राजचंद्रसूरि जग जयवंत रे । पत्रणे
 रुषि मेघराज रे ॥ २७ ॥ मे० ॥

॥ इति श्रीमेघकुमार स्वाध्यायम् ॥ १ ॥ ज्ञाता प्रथमाध्ययन-

उत्क्षिप्तन्यायप्रथमः संपूर्णः ॥

२ संघाडगन्याय सज्ज्ञायम् ॥

(एणे अवसर कुमर सकोसल पूछे वात-ए देखी.)

नयरी राजगृही इंद्रपुरी अवतार । तिहां कूण
 ईशाने गुणसेल चैत्य उदार । तसु अडूर सामंते

जुनुं एक उद्यान । तिणमांहे कूओ जागो ठे बहु
 मान ॥ ते रे कूओ पासें एक अनेरो मोटो मालीक
 ठउ । लता गुद्धम गुहें करी वीटयो कांइ न दीसे
 ठउ । सारथवाह धनावो नामे बहुधन पूजां पांमे ।
 जडा नामें तसु वरघरणी चेरो पंथग नांमे ॥ १ ॥
 तिणे नयरे कुकमीं पाप चंमाल सरुप । विजय नांमे
 तस्कर ताके परधनरुप । जडा सारथवाही चिते
 धन्य ते माय । निज कूखे ऊपना बाल रमाके गाय ॥
 तो ते गावे गीत अने हुलरावे वली वली दूध धवाने । हुं
 कां सरजी देव अधन्ना चितवि आतम तामे । एम
 विमासी देव आराधन बाहरि बहुपरि मंमे । पुत्र
 सुकोमल तो ते प्रसवे विघनविलास विहंमे ॥ २ ॥
 नांमे देवदिष्ण उमाय आजरण पहिरावे । लेई चहुटे
 चांचर पंथगता सरमावे । एक पासें मूकीयो बालक
 पंथग ठोरें । सर्व नूषण नूषित बालक दीठो चोरें ॥
 तउरे चोर विजयते बालक लेइ सर्वाजरण ऊतारे ।
 जई उद्यान गहूरमांहि पेसी बालकने ते मारे । जम

કૂચા માંહે નાચી તેહને પેઠો માલીક ઢે । પંથગ પણ
તિહાં હસી રમીને બાલક જોવે પઠે ॥ ૩ ॥ બાલક
નવિ દીઠો તવ તે સેઠ જણાવે । એમ સાંજલિ સેઠ સો
મૂર્છા તતલિણ આવે । વલ્યો ચેતજ બે તે જેટિ
લેઈં બહુ માંન । કોટવાલ જણાવ્યા દોઝ્યા તેહ અ-
માન ॥ તઝરે માન ઘણે તે જોતા કૂણ બાલક માયો
દીઠો । હાહાકાર કરીને તલારે જોયો તસ્કર ધીઠો ।
કાઠા માંહિ બેઠો દીઠો જાલી ઘણો મરાવ્યો । ચઢુટે
ચાચરે બહુ પરે ફેરવિ લેઈં હમંબંધ કરાવ્યો ॥ ૪ ॥
કિણે કાલે કાલ ધનાવો રાજ વિરોધ તે ચાલ્યો ।
જાંણિ કોટવાઝે તે પણ તતલિણ જાલ્યો । તે તસ્કર
સાથેં એક હમં બંધ કરાવે । તિહાં જાત પાંણી લેઈ
દિન દિન પંથગ આવે ॥ તઝ તે જાત જિમંતા તસ્કર
માગે સેઠ કહે કિમ આપું । મુઝ સુત ઘાતક તું
મહા પાપી કવલ માત્ર પણ નાપું । જમ્યો સેઠ પણ
ફેરાવેલા તસ્કર સાથેં નાવે । આધું જાત દેવું મે
તુજનેં એમ કહી સેઠ મનાવે ॥ ૫ ॥ દિન બીજે આધો

सेठ दीए तसु जात । पंथग पण रीसे कहे ज्ञाने
 वात । दिनकेते बूटो सेठ घरे ते आवे । स्नान मर्दन
 कीधो सयल कुटुंब वधावे ॥ तोरे सयल कुटुंबे बहु पर
 मान्यो दीसे ज्ञा रुठी । सेठ कहे तुं कां हे ज्ञे
 बोली नही नवि ऊठी । ज्ञा कहे मुज सुत घातकनें
 किम तुम्हे जात समर्थु । सेठ कहे सरीर रक्षाने हेते
 जोजन अर्थु ॥ ६ ॥ जेम ते चोर विजयते बहु परे
 आपद पांमे । तेम जे नरसंयम आदरि वली वली धन
 कामे । तिणे चोर तणी परे आतमनें दुख दीधुं । सेठ
 पण बेहमे उत्तम चारित्र लीधुं ॥ दीधुं जेम सेठ
 जोजन तस्करने आतम रक्षा काजे । तेम जे संयम
 लेई मुनिवर गुणमणि करी विराजे । दंसण नांण
 संयमनें हेतें जे कोई जोजन करसे । रुषि मेघराज
 कहे ते पूजा पामें शिव रमणी सही वरसें ॥ ७ ॥

इति श्रीज्ञाता द्वितीयाध्ययन संघाडग न्याय सञ्ज्ञायम ॥ २ ॥

३ इंडग न्याय सञ्ज्ञायम.

(साधु शिरोमणी बंदीए-ए देशी)

चंपानयरी धन जरी । तिहां बाहिरकूण ईशाने

रे ॥ सुचूमि जाग उद्यान वरुं । तो नंदनवन समाने
 रे ॥ १ ॥ समकित शुद्ध हीयके धरो ने । जेहथी
 सुख विस्तारो रे ॥ नर सुर सवि संपति लहे । ने
 लहीये जवनो पारो रे ॥ २ ॥ स० (आंकणी०) उत्तर
 दिसि उद्यान थकी । तिहां माली कळो सोहे रे ॥
 तिहां एक मयूरी बे झंकां । प्रसवे नर दीठ मोहे रे
 ॥ ३ ॥ स० ॥ तिणे नयरें धनवंत वसे । सागरदत्त
 जिणदत्त नामोरे ॥ सारथवाहना सुत बिहुं । माहोमांहे
 सारे कामोरे ॥ ४ ॥ स० ॥ तिणे नयरें वेदया वसे ।
 देवदत्ता नाम प्रसिद्धा रे ॥ बहु गणिका माने तेहने ।
 धन धान्यें करी समृद्धा रे ॥ ५ ॥ स० ॥ सादरदत्त
 जिणदत्त बेवि जणा । देवदत्तास्थुं वन जाय रे ॥
 विषय तणा सुख अनुजवे । ते हियके हर्षित थाय रे
 ॥ ६ ॥ स० ॥ हसी रमीने बेवि जणां । वन मालीक
 ठे पेठा रे ॥ नव कौतक जोतां हीके । वनमोरी बे
 जण दीठा रे ॥ ७ ॥ स० ॥ ऊनी ते केंकार करी । ते
 वेठी तरुवर माले रे । चित्त चमक्या ते बेवि जणा ।

काठामांहि बेवि निहाले रे ॥ ७ ॥ स० ॥ इंका बे दीठा
तिहां । लेइने निज घर जाय रे ॥ कुकन पोषकने
सुं पिया । पंखवाइ मोटां आय रे ॥ ८ ॥ स० ॥ सा-
गरदत्त इंका पासे जइ । मनमांहि आणें संकारे ॥
ए मोर आसे के नही । आवे नित्य मन आसंका रे
॥ १० ॥ स० ॥ पोतानुं इंकुं हाथ करी । कान पासे
लेई बजावे रे ॥ एम करतां पोचुं थयुं, बे हाथ घसे
पठतावे रे ॥ ११ ॥ स० ॥ इण न्यायें दीक्षा लेइ ।
जिन धर्में संका वहस्ये रे ॥ इह लोके ते दुख सह-
स्ये । नरकादिक परजव वहस्ये रे ॥ १२ ॥ स० ॥
जिणदत्त इंकुं जोइने । मनमांहि संका टाले रे ॥ मोर
होस्ये सही माहरे । रुमिपरे तेहने पाले रे ॥ १३ ॥
स० ॥ कालें ते पोतज थयो । ते देखी जिणदत्त हर-
षे रे ॥ मोर पोषक तेही करी । मोर सोंपी बहु सं-
तोषे रे ॥ १४ ॥ स० ॥ ए मोर रुमि परे राखज्यो ।
सीखवजो नाटारंजो रे ॥ ते पण बहु परे सीखवे ।
नाचवा करे आरंजो रे ॥ १५ ॥ मोर सीख्यो जिणदत्ते

जाण्युं । चहुटे चाचरे लेइ जाय रे ॥ सहस लाख जीपे
पणें । नें हीयमे हर्ष न माय रे ॥ १६ ॥ स० ॥ इणें
न्यायें दीक्षा लेइ । जिण धर्म निसंकित करस्ये रे ॥
रुषि मेघराज कहे मुदा । जिणदत्त जेम पूजा वर-
स्ये रे ॥ १७ ॥ स० ॥

॥ इति श्री ज्ञाता तृतीयाध्ययन इंडग न्याय सज्जायम ॥ ३ ॥

काष्ठपन्याय सज्जाय ४.

(मिथिला नयरी जाणीये ए-देशी.)

नयरी वाणागसी जाणीये । तिहांथी कूण ई-
शानें रे ॥ गंगा नामें महा नदी । माहें डह बहु माने
रे ॥ १ ॥ सुंदर मुनिवर इंझीयनें वश कीजे रे । जिन-
वर जाषित आगम उपर निज मन दीजें रे ॥ २ ॥
सुंदर० ॥ आंकणी० ॥ ते डह बहु कमले ठायो ।
बहु मह कहुनो ठामो रे ॥ ते पासें मालीक ठो ।
फूल फलें अजिरामो रे ॥ ३ ॥ सुंदर० ॥ तिहां बे
पाप सीयालीयां । पाप चंफाल सरूपी रे ॥ आहार
गवेषण कारणे । सांके जमे दोलपी रे ॥ ४ ॥ सुंदर०

॥ गंगा ड्रहथी नीसरे । कहुप बे आहार अर्थी रे ॥
 ते बे पाप सीयालीए । दीठा ते पण अर्थी रे ॥ ५ ॥
 ॥ सुंद० ॥ ते बे पाप सीयालीया । कहुप पासे आवे रे ॥
 कहुपे इंद्री गोपवी । निश्चल थइ ने ठावे रे ॥ ६ ॥
 सु० ॥ दांत नखे फाके खोजे । ते बेहु पाप सीयाला
 रे ॥ तेहस्युं नवि पहुंची सके । थाक्या बे महा
 काला रे ॥ ७ ॥ सु० ॥ एकांते लुपी रह्या । एक क-
 हुप मन ताढे रे ॥ चींते गयां सीयालीयां । एक पग
 बाहिर काढे रे ॥ ८ ॥ सु० ॥ ते पग खाधो सीयालीए ।
 एणीपरे चारे खाया रे ॥ ग्रीवा पण काढी पढे तो ।
 स्वाधी सघली काया रे ॥ ९ ॥ सु० ॥ इणिपरे जे दीक्षा
 लेइ । इंद्री नवि गोपवस्ये रे ॥ कहुपनी परे इह लोके ।
 पर लोके दुख जोगवस्ये रे ॥ १० ॥ सु० ॥ हिव
 ते पाप सीयालीयां । बीजा पासें जाइ रे ॥ ते हाथ
 पग गोपवी रह्यो । तेहसुं किंपि न थाइ रे ॥ ११ ॥ शुं
 थाकी गयां सीयालीयां । बीजे कहुप जाणी रे ॥ दि-
 शावलोक करीने पहुतो । जिहां गंगा ड्रह पाणी रे

॥ १२ ॥ सु० ॥ ते कलुप सुखीयो थयो । एम इंझी
वस राखे रे ॥ बिहु जव तें पूजा लहे । मेघराज मुदा
मुनि जाषेरे ॥ १३ ॥ सु० ॥

इतिश्री ज्ञाता धर्मस्य चतुर्थाध्ययन काच्छप न्याय सज्ज्ञायम् ॥४॥

॥ ५ ॥ थावच्चापुत्र न्याय सज्ज्ञायम् ॥

(नयरी चंपावती जाणीये)

छारवती नयरी वमी, इंझपुरी अवतारो रे ॥
कृष्ण नरेसर राजीयो, त्रण खंरु लखमी घर सारो रे
॥—त्रण खंरु लक्ष्मी जेहने घरे, जादवां कुल कोरुए ।
छपन बहुत्तर वली अनेरी बांधवानी जोरु ए ॥ ते
नगरीथी ईशान कूणे, रेवताचल दीपतो । तिहां नंदन
नाम उद्यान मोटो, मेरु नंदन जीपतो ॥ १ ॥ तिणे
नयरें व्यवहारणी, थावच्चा ऋद्धि पूरी रे ॥ सयल कुडुंबे
आगली, दान गुणें करी सूरी रे ॥—दान सूरी धने
पूरी, थावच्चापुत्र सुत थयो, कला बहुत्तर धूर ज-
णाव्यो, परणावीयो उंहुव जयो; बत्रीस रमणी एक
दहाने, देवता सुख अनुजवे, एणे अवसरे नेमि जि-

एवर, जविक जन जुवि जगवे ॥ २ ॥ नेमि जिणंद
समोसर्या, गिरनारे जगवंतो रे ॥ चतुरंग सेनस्युं पर-
वर्यो, वांदे हरि गुणवंतो रे ॥—जगवंत आव्या निसुणि
हर्षे, थावच्चा पुत्र आविया । धर्म देसण संजलीने,
संयम लेवा जाविया ॥ घरे आवी माय सुणावी, सं-
यम अनुमति मागए । वचन सांजलि पुत्रना ते, लही
मूर्छा जागए ॥ ३ ॥ उठी वासुदेव जेटीआ, कहुं पुत्र
सरूप रे; वासुदेव पण घरे आविया, कुंवर प्रते कहे
झूप रे ॥—झूप पज्जणे वार्यु नवरे, शेष बाधा टालस्युं ।
जोगवो दस्ये ज्वर उप्पां सुख, रुमीपरे अम्हे पालस्युं
॥ सुखेअर कांइ जब न गया, कांइ संयम आदरो, वलतुं
विमासी कहे कुंअरे, जनम मरण दूरें करो ॥ ४ ॥
तव वासुदेव वलतुं कहे, ए निज करम विणासे रे ॥
जनम मरण परहां टले, बोले कुमर उढहासे रेः—
उढहासथी एम कुंअर बोले, देव अनुमति दीजीए ।
नेमि जिणवर पाय सेवी, उत्तम कारज कीजीए ॥
उदघोषणा पुरि हरि करावें, जिको संयम आदरे । पठें

सयल कुटुंबनो, निरवाह माधव तसु करे ॥ ५ ॥
 थावच्चापुत्र संयम सुणी, सहस्र नर राग प्रमाण रे ।
 बेसी सहस्रनरवाहिणी, आव्या तिहां बहुमाण रेः—
 बहुमाने आव्या कुंवर पासे, देखि उंहुव हरि करे ।
 सहस्र नरस्युं स्वामि पासें, कुंअर संयम आदरे ॥
 थावच्चापुत्र सुमति सुमतो, चौद पूरवधर थयो । सहस्र
 शिष्य जिन आंण पांमी, विहार करवा ऊमह्यो ॥ ६ ॥
 तेणें कालें सेलगरपुरें, सेलगराय महंतो रे; मृडुक कुमर
 युवराजीयो, पंथगादिक महामंतो रेः—महामंत पंथग
 पंच सयांस्युं, तेणि नगरि पधारिअनी जान्णपत्र राय
 वंदी, थावक धर्म वधारीया ॥ ते दीपतो । तिहां अनेरी
 सोगंधीया नगरी वसे । तिहां नेगरसेठ एक मोटो,
 नाम सुदंसण उद्धसे ॥ ७ ॥ ते जगतो थयो सुचि
 तणो, तेणे नगरे गुरु आवे रे; थावच्चापुत्र मुनि स-
 हसस्युं, सुदंसणने मन जावे रेः—मने जावे धर्म पावे,
 सांजली सुचि धावीया । थावच्चापुत्रसुं वाद करवा,
 सेठ साथे आवीया ॥ बहु प्रश्न पूढी धर्म प्रीढी थावच्चा

पुत्र पास ए। परिव्राजक सहसस्युं शुचि, संयम लीए
उद्धास ए ॥ ७ ॥ चौद पूरव सुचि मुनि जणे, सहस्र
शिष्यनो परिवारोरे; थावच्चापुत्र पण सहसस्युं,
सेत्रुंजे चमया अणगारो रे:-अणगार चमीया, कर्म
जमीया, पांमि केवल सिद्धि गया । सुचि पासे सेलग
पंच सयास्युं, अन्यदा संयत थया ॥ सेलग पण अ-
ग्यार अंगी, पंच सय मुनिनो धणी । सेत्रुंज सुचि पण
सहस साथे, सिद्धि पहुता महामुणी ॥ ८ ॥ सेलग
राज ऋषि विहरता, अरस विरस रस आहारो रे;
सरीरे दाघ ज्वर उपनो, न चाले कांश् उपचारो रे:-
उपचार कांश् जब न चाले, सेलगपुरे मुनि आविया ।
मृडुक कुंअर वांदि पूढे, जगवन् कांश् दूर्बल थया ॥
तव कह्यो कारण दाघ ज्वरनो, वैद ततक्षिण पूढीया ।
पामीयुं औषध थया सुखीया सेलग ऋषि तिहां मू-
र्ढीया ॥ १० ॥ तव पांचसें शिष्य विहरीया, पंथग
मूक्युं ठे पासेरे; आहार करी गुरु पोढीया, सांजे
काती चोमासेरे:-चोमासे गुरु पाय खामे, पंथग ऋषि

पाय लागए । चेत्या गुरु निज पुत्र पासें, विहार अ-
नुमति मागए ॥ शिष्य सवे वलीया, आवि मिलीया,
सेत्रुंजे सिद्धि गया । निज कर्म बाली पाप टाली सवे
ते सुखीया थया ॥ ११ ॥ सेलग धुरि सघला थया,
तव पाम्यो अपवादोरे; सुशिष्य विनय देखी करी,
वली ठांडि परमादोरे:-परमाद् ठांर्यो, उद्यम मांर्यो
सुजसतिहूयण विस्तर्यो । एम अनेरो संयम आदरी,
आतम जिणे सिथलो कर्यो ॥ ते लहे निंदा जिके सं-
यम, आदरि उद्यम करे, मुनि मेघराज कहे ते जविक
प्राणी, सयल सिद्धि हेलांवरे ॥ १२ ॥

॥ इति श्री ज्ञाता पंचमाध्ययन थावच्चापुत्र सुचि सेलग राजर्षि
न्याय सज्ज्ञायम् ॥ ५ ॥

श्रीतुंबकन्याय सज्ज्ञायम् ६.

(राग फाग)

तेणें कालें अने तेणें समे, नयर राजगृह आसि।
गुणसेल चैत्य मनोरम, ते नगरीने पासि ॥ तिहां जि-
नवीर समोसर्या, साधुतणे परिवार। परिषद बार तिहां
मिले, नगरि थयो जयकार ॥१॥ वीरजिणंद मुणिंद

तणो, तिहां सोहे सीस । गौतम उत्तम गणधर, जसु जस
 विसवा वीस ॥ उठीय वांदी जगगुरु प्रश्न करे तिहां
 धीर । केम जीव नारे हलूजं थाय कहो जिनवीर
 ॥ १ ॥ सांजल गौतम उत्तम एक चित्त कहे महा-
 वीर । कोइक पुरुष महा एक तुंबचहे जलनीर ॥ जईने
 दर्ज कुसें करी वेढे ते महा तुंब । लेप करे माटी तणो
 तावने मूकें तुंब ॥ ३ ॥ सुकुं जाणी करी वेढे राज
 वली देइ लेप । वच वच राज वेढयो वली उपर माटी
 आलेप ॥ आठ वेढे आठ लेप करी नारी हूजं गोल ।
 गौतम ते जले मूक्यो थको जाए इह बोल ॥ ४ ॥
 एणे न्यायें जीव सेवतो महा पावठाण अढार । तेणे
 करी बांधीया अरु कर्म तेणे थयो महा नार ॥ आठ
 कर्म करी वीटीयो प्राणीयो नारे अतीव । काल करी
 धरणी तले नरक प्रतिष्ठित जीव ॥ ५ ॥ नारी आ-
 वातणो गौतम उत्तम एह उपाय । हिवे जेम लघु पण
 पांमीये ते निसुणो मुनिराय ॥ ते तुंब आठ माटी ले-
 प राजतणो जे संबंध । पांणी जोगें माटी गली कोह्यो

જ્ઞાતનું બંધ ॥ ૬ ॥ તવ ધરતી થકો તે તુંબ કાંશ્ક
 પાંમે ઝકાસ । ઇણિપેરે બંધ આઠે ટલ્યાં, તવ જલ ઝ-
 પેરે વાસ ॥ ઇણિપેરે લઘુ પણ ગૌતમ પામેં જે જગ જીવ ।
 પાપ અઢાર નિવારે ધારે ધર્મ સદીવ ॥ ૭ ॥ આઠ
 કર્મ બંધણ ટલ્યા, તવ જીવ થાય પ્રકાસ । લોક અગ્રે
 જઈ તે જીવ સાસ્વત માંમે આવાસ । ગૌતમ જગ ગુરુ
 પ્રણમી જપે તપે થાય અદીન । કલ્પની પરેં ઇંદ્રીય
 પંચ કરે સંલીન ॥ ૮ ॥ એમ જાણી આઠ કર્મ તણો
 જેમ હોઈ ન બંધ । તેમ કરો સંવર રસિ અહનિસ
 માંમો સંબંધ ॥ એમ કરતાં કેવલ લહે લોકાલોક વિ-
 કાસ । મુનિમેઘરાજ કહે સદા તે નરલીલવિલાસ ॥
 इति श्रीज्ञाताषष्ठाध्ययन तुंबक न्याय सज्ज्ञायम् ॥ ६ ॥

રોહિણી ન્યાય સજ્ઞાયમ્ ૭

(રાગ મેવાહો. ધ્વિનય કરીજેરે ઋવિયણ ભાવસ્યું-એ દેશી.)

નયર રાજમ્હરે અતિ રલીઆમણું, ધણ નામેં
 તિહાં સાર્થવાહરે; જડા નાંમેરે તસુ ઘર સુંદરી, વિલ-
 સે સુખ પ્રવાહરે ॥ ૧ ॥ ઋવિયણ જાવે રે સંયમ પા-

स्त्रीये, ठांकी कूरु कषायरे; जिणवर वयणेंरे आदरकी-
 जीये, शिव सुख एह उपायरे ॥ १ ॥ जवियण० ॥
 आंकणी० ॥ तेह तणे घरे चार सुपुत्र थया, धनपा-
 खने धनदेवरे; धनगोप त्रीजोरे धनरख जांणीये, चार
 वहु सुणो हेवरे ॥३॥ ज० ॥ उज्जिया पहिलीरे, जोग-
 गवती बीजी;त्रीजी रिषिया जांण रे;चोथी वहुरे नामे
 रोहिणी, बहु गुण तणीय निहांण रे ॥४॥ ज०॥
 सार्थवाह चितेरे रात्र पठिम पहरें, कोण मुज घर
 आधार रे; चिंतवि एहवुं रे प्रातजिमांकीयुं, कुटुंब
 सवे परिवार रे ॥ ५ ॥ ज० ॥ तेहनी साथेरे वहु चि-
 हुंने दीए, पंच सालि मागुं जिवार रे; राखी वधारीने
 मुऊने आपजो, वहु कहे तहत्ति तिवार रे ॥ ६ ॥
 ॥ ज० ॥ उज्जिया नाखेरे वाटें घर जाती, जोगवती
 सालि खाय रे, रखिया राखे रे रतन करंमीये, रात्रे
 उसीसे ठायरे ॥७॥ पीहरीया तेमावे रे चोथी रोहि-
 णी, सुंपी ते पंच सालि रे; रुमी परे राखीनें एह वधा-
 रज्यो, ते लीए सालि संजालि रे ॥ ८ ॥ ज० ॥ पंच

सालि वावीरे चार वरस लगें, बहुं कुंजसे थइ सालि
 रे; पंचम वरसें रे धने चिंतन करी, तेमयुं कुटुंब स-
 कालिरे ॥ ९ ॥ ज०॥ प्रथम जमानीने तेहनें समद्धें,
 मांगि उज्जिया सालि रे; ते पण आणिरे सालि को-
 ठारथी, सालि पंच जोइ टालि रे ॥ १० ॥ ज० ॥ धनें
 उलख्योरे दाणा ते नही, पूढी उज्जिया तामरे; ते पण
 बोलीरे नाख्या में सही, सार्थवाह दिए तसु काम
 रे ॥ ११ ॥ ज० ॥ न्याति समद्धेरे दासी उज्जियां,
 कीधी एम जे साध रे; पंच महाव्रत आदरि जे त्यजे,
 ते जव रुलस्ये अगाधरे ॥ १२ ॥ ज० ॥ तेणीपरे पूढीरे
 जोगवती कहे, खांधा दांणा में सेठ रे; तव तेहने की-
 धीरे रांधणि एम जिके, संयत जरस्ये पेट रे ॥ १३ ॥
 ज० ॥ ते दुख लहस्येरे जोगवती परे, रखिया राख्या
 जाणि रे; धने कीधी रे तेहने जंमारणी, पाम्यो सुख
 बहुमांणि रे ॥ १४ ॥ ज० ॥ एम जे महाव्रत रुमें
 राखसें, ते सुख जसनो जंमार रे; सार्थवाहें पूढी रे
 लघुवहू रोहिणी, जरे ते सालि कोठार रे ॥ १५ ॥

धनसाहें कीधीरे ते घर स्वामिनी, एम जे महाव्रत
पंच रे; रुक्मिणरे राखीने जेह वधारसे, ते सुख लहे
सप्रपंच रे ॥ १६ ॥ ज० ॥ एहवुं जाणीने महाव्रत
राखस्ये, तेहनां सीजे काज रे; तसु जस परिमल चिहुं
दिशि विस्तरे, प्रणमे मुनि मेघराज रे ॥ १७ ॥ ज०

॥ इति श्रीज्ञाता सप्तमाध्ययन रोहिणी न्याय सज्ज्ञायम् ॥७॥

॥ मल्लीन्याय सज्ज्ञायम् ॥ ८ ॥

(गोयम गणहर पाय प्रणमी करी-ए देशी)

अपर विदेहेरे विजय सलिलावती, बलि नामें
मोटोरे तिहां पृथ्वीपती; महाबल कुंअररे धारणि उर
धर्यो, मित्र ठ साथेरे ते नित्य परिवर्यो:-परिवर्यो अ-
न्यदा थविर पासें, कुंअर संयम आदरे, ठ मित्र साथे
कपट करतो महाबल तप अधिको करे; स्त्री वेद अ-
रज्युं कपट करतां वीस थानक फरसतां, जिन नाम
गोत्र उपारजीनें जयंत पहुता तिहां हुतां ॥ १ ॥
तिहांथी चवि करि जरत महिलापुरें, कुंज नरेसर
प्रजावती उरवरें; महाबल सूरवर आवी अवतसियो,

चौद सुपनस्थुरे जिणवर गुण जय्योः—गुण जय्या ज-
 नम्या मागशर शुदि दिन एकादस सुरवर, उह्व
 कीधुं कम्म कन्या नाम मल्ली पिउ करे; अनुक्रमे
 यौवन रूप चम्पीया मोहण एक घर कारण, सोवन
 प्रतिमा मांहि मंभावी कवल दिन प्रति जारण
 ॥ १ ॥ एणे अवसरे पूरव मित्र सुरवर, चवी ठह न-
 गरें ते थया नरवर; कोसल देसैं नगर साकेत ए, पम्फि-
 बुद्धी राजारे एक थयो केतुए—केतु सरखो पहु प्रतापी,
 देवी तस पदमावती, सुबुद्धि मंत्री नाग यात्रा अन्यदा
 हुइ जावती; अंग देसैं नगर चंपा, चंद्र ठाया राजी-
 यो, तिहां अरहन नामे सेठ म्होटो श्रावकने गुणें
 गाजीयो ॥ ३ ॥ देस कुणालारे नयर सावथ्योए, रूपी
 राजारे सेव्यो अरथ्योए; धारणी देवीरे सुबाहु उदारिया,
 रूप यौवनरे करी लक्षण धारियाः—धारिया लक्षण का-
 शिदेसे नगर तीहां बाणारसी, संख नामे राय मोटो,
 किरती जसु चिहुं दिशि वसी; कुंजराए कुंजल काजें
 सोवनकार निचुंठिया, ते गया कासी राय पासैं जे-

टि राये प्रतीढीयां ॥ ४ ॥ कुरुवर देसेरे पुर हत्थिना
उरे, राजा अदीणशत्रुरे वयरी निरजरे; कुंज नरेसररे
पुत्र सुगुण जयों, मद्धिदिनरे कुंअर लक्षणपरिवयों:-
परिवयों अन्यदा ते तेमावे, चीतारकै कारीगरु, पंचा-
लदेसें कंपिल नगरे राय जितशत्रु मणहरुं; नयरि
मिथिला नाम चोखा वसे तिहां मस वासणी, एम
बह राजा परणवानें आठ्या जिहां त्रिजुवनधणी
॥ ५ ॥ कुंजे तेरुयारे ठांना बह नृपा, पहुता मोहण
घरे तेजे तपनतपा; स्वामि पधारीरे पन्निम उघारुए,
गंध विहूटीरे वदन नसारुए:-नसारुए मुख बह राजा
ताम स्वामी बोलए, मल मूत्र जयुं मनुष्यनुं तनु जं-
गुर घरु सम तोलए; संवेग अधिको बह राजा सां-
जली मनसां वहे, जाति सांजरि प्रजु पासे संयम
लेवा ऊमहे ॥ ६ ॥ पोस उजालीरे तिथि एकादसी,
वरस सो पूरारे कुअरि घरे वसी;मद्धी जिणेसर संय-
म आदरे, उंहुव सुरवर तिहां बहुला करे:-करे उंहुव
स्वामि साथें बह राजा पण ग्रहे, चारित्र जिणवर

पामि केवल समेतें शिवपुर लहे; एम जाणि जवि-
यण कपट टालो संयम पालो जावस्युं, मुनि मेघराज
कहे जेम सुजस पामो तरो जव धर्म नावस्युं ॥ ७ ॥

इति श्रीज्ञाताष्टमाध्ययन मल्लीन्याय सज्ज्ञायम्

॥ जिनरक्षित जिनपाल न्याय सज्ज्ञायम् ॥ ए ॥

(राग जकडो.—सिद्धारथ नरवर कुले—ए देशी.)

नयरी चंपावती जाणीये, माकंदी सार्थवाहो;
जडा नांमे ठे सुंदरी, विलसे सुख प्रवाहो, :-प्रवाह
सुखनुं विलसंतांरे, पुत्र अनोपम बे जण्या; जिनरखित
जिनपाल नामें, कला बहुत्तर ते जण्या ॥ इग्यार वेला
सायर उतरि, धन उपारजि आवीया। बारमी वेला-
वली चनिया, मावीत्र पूठे जावीया ॥ १ ॥ मावित्र
वरज्या पण नवि रह्या, वाहण जरीउं धन धाने; कु-
टुंब सवे मोकलावीने, चालिउं वाहण बहुमानें:-बहु
माने उग्र वाय दह दिशि, वाहण पण शतखंरु थयुं।
पाटीयुं पांमी बेव बंधव, रयणदीप तेणे लह्युं ॥ तिहां

उत्तरी जल वावे पीधुं, रयणादेवी जांणीयां । तिहां
 आवि ततद्धिण घणे माने, बे बंधव घरे आणीया
 ॥ १ ॥ अमृत फलें करी पोषीया, विलसें देवीस्युं बेहवें;
 अन्यदा इंद्र आदेशथी, समुद्र सोधन चाली ते-
 हवें:-समुद्र सोधन देवी चाली, जाती कहे ठे जो-
 मुदा । सुखे रहेज्यो निज आवासे, त्रणें वनें रमजो सदा ॥
 पण दक्षिण वनि तुम्हे म जाज्यो, तिहां एक काल जु-
 जंग ठे । ते तुम्ह जीव विणास करस्ये, एम कही जाए
 पठे ॥ ३ ॥ घरे ते बे न विरति लहे, त्रण वन जोए
 उढ्हासो; दक्षिण वार्युं केणे कारणे, परस्त्रीनो स्यो वि-
 सासो:-विश्वास स्यो परदार केरो, चिंतवि दक्षिण वन
 गया । सूलीविध एक पुरुष देखी, बे बंधव जयजीत
 थया ॥ हारु ढगलो देखिने रे, सूली विध नर पूढीयो ।
 ते कहे काकंदीपुरि निवासी, हुं एणी देवी एम कीयो
 ॥ ४ ॥ ए देवी महा पापिणी, तुठ अपराधें मारें; तव
 बे पूढे तेहने, अम्हने कहो कुण तारें;-तरों तवहीज
 ते कहेरे, सेलगयद्ध सेवा करो । ते करे सेवा सेलग

कहरे, वचन एक हीयमे धरो ॥ नारी म धरज्यो चित्त
मांहे, कही अश्वरूप ते करे । खंधे चर्यावि बेहु बंधव,
सेलग यद्द सायर तरे ॥ ५ ॥

(ढाल २ राग मारुणी. कोई राखोरे मेघरथराय. ए देशो.)

रयणादेवी आवी मंदिरे, बे बंधव नवि देखे रे;
ज्ञान करीने जोयुं तेणीये, सेलग खंधे पेखे रे ॥ ६ ॥
मनावो रे प्राण आधार, कहेंती पूर्वे धाई रे; जिनर-
खित जिनपालीओ, सेलग साथें जाई रे ॥ ७ ॥ म-
नावो रे० ॥ आंकणी० ॥ विलविलती अंगमोरती,
उपरे नाटक करती रे; हावजाव देखारती, आंखे आंसू
जरती रे ॥ ८ ॥ मना० ॥ अबला एकलकी किसें,
अपराधें मुऊ ठंको रे; पूरव प्रीति वीसारिने, जणजण
स्युं कां मंको रे ॥ ९ ॥ म० ॥ नीरस निर्दय नीतुर, जिन-
पालक सदा एहवो रे; जिनरखित रसीओ सदा, मीठो
जाण किये मेवो रे ॥ १० ॥ म० ॥ एकवार नयण निहा-
लीए, किंकरी तुम्ह पाय लागे रे; जिनरखित प्रेम पू-
रीयो, जोवे देवी मुख रागे रे ॥ ११ ॥ म० ॥ सेलग पूठेथी

खेसवें, देवी त्रीशूलें धरीयो रे; तीक्ष्ण करवाले करी,
 खंमोखंम ते करीयो रे ॥ १२ ॥ म० ॥ एम जे संयम
 आदरो, बांढसे जे कामजोगो रे; ते जिनरखितनी
 परें, लहस्ये दुखनो जोगो रे ॥ १३ ॥ म० ॥ वली देवी
 विलवे घणुं, जनपालक नवि चलीयो रे; तो ते सेल-
 ग तारीयो, सयल कुटुंबे मलियो रे ॥ १४ ॥ म० ॥
 माणसना सुख जोगवी, पढे थयो रुषि राजो रे; एम
 जे कामजोग ठांस्ये, ते साधे निज काजो रे ॥ १५ ॥
 म० ॥ सेलग गुरु जिम जाणवो, जवजलनिधि सम
 जांणी रे; नारी नयणे न जूलस्ये, ते तरसें जव प्रा-
 णी रे ॥ १६ ॥ म० ॥ विषय कषाय निवारीनें, धन्य ति-
 के धर्म राखेरें, राजचंद्रसूरि जगविचरतां, मेघराज
 मुदा मुनि जाषे रे ॥ १७ ॥ मना० ॥

इति श्रीज्ञाता नवमाध्ययन जिनरक्षितजिनपालित सज्ञायम् ॥ ९ ॥

॥ १० ॥ चंद्रमा न्याय सज्जायम् ॥

(रतनपुरी सणगार-ए देशी.)

तेणे समे तेणे काले नयर राजगृहें, वीर जिणंद

समोसर्याए ॥ तेणे काले गणधार, गिरुठ गौतम सोवन
 वन तनु दीपतो रे ॥ १ ॥ आवी प्रचुने पासें, देइ
 प्रदक्षणा वांदी पूढे गुरु कन्हें ए ॥ मया करी जिन-
 राज जगवन मुऊ कहो, जीव घटेनें किम वधे ए ॥
 ॥ २ ॥ बोले जगगुरु वीर, गौतम पम्निवाथी, कृष्ण पद्दें
 जिम चंद्रमाए; दिन प्रति मंरुल हानि, जेम अमा-
 वासें, अस्त मंरुल शशहर थयो ए ॥ ३ ॥ एम जे
 चारित्र लेइ, दिन प्रतिहारवे, दशविध यति धर्म प्रा-
 णीयोए; खंती गुत्ति बंजचेर, उठा करतो ए इणि
 विधे आपणपुं घटे ए ॥ ४ ॥ वधवानो उपाय गौतम
 सांजलो, पम्निवा शुक्लथी चंद्रमाए; दिन प्रते वाधे तेज,
 मंरुल पण वाधे, पूनिम पूरो उगमे ए ॥ ५ ॥ एम जे
 चारित्र लेई, साधु गुणें वाधें, खंति गुत्ति एं करी दिन प्रतें
 ए; पूरो जास प्रकाश, दीपे शशि जिम एणीपरे, आपण
 पुं वधे ए ॥ ६ ॥ एम सांजलि जिन वाणि, धर्मे उद्यम
 करो, दिन प्रति चरुते जावस्युं ए इह लोके जयकार,
 शिव सुख परजवें, मुनि मेघराज कहे मुदाए ॥ ७ ॥

इति श्री ज्ञाता दशमाध्ययन चंद्रमान्याय सञ्ज्ञायम् ॥ १० ॥

॥११॥ दाव दवा वृद्ध न्याय सज्ज्ञायम् ॥

(राग मारुणी. तीरथपतिरे श्री वीर सदा नमुं रे-ए देशी.)

राजगृहरे नगरी अति सोहामणीरे, समोसर्पा
जिनवीर ॥ गौतमरे गिरुठ गुरु वांदी करी रे, प्रश्न करे
तिहां धीर ॥ १ ॥ जगवन हो जाषो जाव करी जलें
रे, तुम्ह वांणी अमीय रसाल ॥ एतो बूजे बाल गो-
पाल, जग जीव दया प्रतिपाल ॥ २ ॥ जगवन० ॥
॥ आंकणी० ॥ २ ॥ विराधक रे अने आराधक जीव-
नो रे, थाए केण प्रकारि ॥ जिणवर रे जाषे गौतम
सांजलोरे, समुद्र जयों बहु वारि ॥ ३ ॥ ज० ॥ तेहने
कूलें रे दाव दवां उग्या तरु रे, वाए पूरव पठिम द्वीप
वाय ॥ वाय जोगें रे एकेक फूले नें फलें रे, एकेक
पण कमलाय ॥ ४ ॥ जगवन० ॥ एम संयमरे लेइने
जे संयती रे, खमे साधु श्रावकना बोल ॥ पण नविरे
अन्य तीरथीना ते खमेरे, ते देस विराधक तोल ॥
॥ ५ ॥ पूरव पठिम रे सामुद्रिक वाय वायते रे,
केइ सूके दाव दवा तेह, केइ करे पतियां पुफियां नें

फल्यां रे, एम चारित्र आदरि जेह ॥६॥ ज०॥ अन्य
 तिरथी रे ज्ञाव्यां वचन समां सहे रे, पण साधु श्रावकनी
 वांण ॥ न सहे रे गौतम ते चारित्रीयो रे, देस आरा-
 धक जाण ॥ ७ ॥ ज० ॥ केइ दाव द्वारे मूंकी पांन
 परहां पमें रे, वाय छीप समुद्रनो वाय ॥ नहु खमसे
 रे सहू एना जे बोलमा रे, ते सर्वविराधक थाय ॥
 ८ ॥ ज० ॥ केइ दाव द्वारे पुफियांने फलियां सदा
 रे, वाये छीप समुद्रनो वात, एम मुनिवर रे सहेसे
 सहूनां वयणमां रे, ते सर्वआराधक ख्यात ॥ ९ ॥ ज०
 ॥ विराधकनें आराधक एम जाणीए रे, खमस्ये जे
 मुनिराय ॥ मुनि मेघराज रे ते गुरुनें ज्ञावें करी रे, दिन
 प्रति प्रणमे पाय ॥ १० ॥ ज० ॥

इति श्री ज्ञाता एकादशाध्ययन दावदवा वृक्ष न्याय सज्ज्ञायम् ॥ ११ ॥

॥ फरहोदकन्याय सज्ज्ञायम् ॥ १२ ॥

(कुमर सुबाहु वखाणीएजी-ए देशी.)

चंपा नयरी धनें जरीजी, जितशत्रु तिहां नर-
 राज; धारणि देवी उरें धर्योजी, अदीणशत्रु युवराज

॥ १ ॥ उत्तम नर संगति साधु करेसि, तो धर्म पा-
 मिस सुबुद्धिथी हो, जेम जितशत्रु नरेश ॥ १ ॥
 उत्तम० ॥ आंकणी० ॥ मंत्रिसुबुद्धी जाणीयेजी, श्रावक
 बुद्धि जंमार ॥ नगरी बाहिर जलें जरीजी, खाइ एक
 असार ॥ ३ ॥ उत्तम० ॥ गो अहि कूकरनां ममांजी,
 तेहवुं दुरगंध वारि ॥ अन्यदा राय जमी करीजी.
 विटयो ठे परिवारि ॥ ४ ॥ उत्तम० ॥ जात वखाणे वली
 वलीजी, सहू कहे हाजी एम ॥ तव राजा सुबुद्धिनेंजी,
 वलि वलि पूठे तेम ॥ ५ ॥ उत्तम० ॥ सुबुद्धि कहे राजन
 सुणोजी, पुद्गल एह सत्ताव ॥ खूं ते खूं हुवेजी
 सुगंध दुरगंध जाव ॥ ६ ॥ उत्तम० ॥ रायनें मन
 मान्युं नहीजी, अन्यदा चमी हय खंध ॥ खाइ पासें
 नीकट्याजी, उठली तिहां दुरगंध ॥ ७ ॥ उत्तम० ॥
 मुह मचकोरुवा लागीयाजी, मंत्री तिहां समत्ताव ॥
 राय कहे अहो पाकुओजी, फरहोदक सदत्ताव ॥ ८ ॥
 उत्तम० ॥ मंत्री पूठयुं एम कहेजी, राजन पुद्गल मर्म ॥
 जे खूं ते हुवे जलुंजी, कहे राय खोटो धर्म ॥ ९ ॥

उ० ॥ राय प्रतिबोधवा जणीजी, फरहोदक संजकाल;
मंत्रि अणावी नवे घमेजी, दिन प्रति घालेगाव ॥

॥ १० ॥ उ० ॥ एम करतां ड्रव्य घालतांजी, उदक
रयण ते थाय; पाणी घर नरसुं पीउंजी, जिमीय च-
लूलिए राय ॥ ११ ॥ उ० ॥ राजा अति आणंदी-
उंजी, पूठयुं मंत्री जेम; फरणेदकथी नीपनुंजी, राय
करावें तेम ॥ १२ ॥ उ० ॥ उदक रतन वली नीप-
नुंजी, राजा श्रावक थाय; कालक्रमें संयम ग्रहेजी,
मंत्री पण जले जाय ॥ १३ ॥ उ० ॥ अंग इग्यार
बिहुं जणेजी, पांमे केवलसार; मुगति रमणि बन्ने व-
रेजी, नर सुर करे जयकार ॥ १४ ॥ उ० ॥ फरहोदक
न्यायें करीजी सुबुद्धें बोध्यो राज; एम जविक नर
बोधीएजी, पत्रणे मुनि मेघराज ॥ १५ ॥ उ० ॥

इतिश्री ज्ञाताद्वादशमाध्ययनफरहोदक न्याय सञ्ज्ञायम् ॥ १२ ॥

नंदमणीयारन्याय सञ्ज्ञायम् ॥ १३

(ससनेहा गौतम-ए देशी)

नयर राजगृह दीपतुंजी, गुणशैल वीर वर्धमान

समोसर्पा आवी मिलेजी, परषद दिए बहुमान ॥
 ॥ १ ॥ सोजागी वीरजिण सेवो जवियण लोक, जे-
 हने ध्यानं देरुकेजी, पामियुं सही सुरलोक ॥ २ ॥
 सोजागी० ॥ आंकणी० ॥ सुधर्मा देवलोकथीजी,
 आवी दर्दुरदेव; बत्रीस वरू नाटक करेजी, एक मन
 सारे सेव ॥ ३ ॥ सोजागी० ॥ गौतम पूढे वागरो-
 जी, जगवन दर्दुर देव; देवतणी रुद्धि जोगवेंजी, के-
 हवे कर्म हेव ॥ ४ ॥ सो० ॥ सुण गौतम राजगृहेंजी,
 नंद नामें मणीआर; धनपति वीरजिन संगतेंजी, पां-
 म्यो धर्म उदार ॥ ५ ॥ सो० ॥ अन्यदा संग असा-
 धुनोजी, सेवानें समवात; समकित पर्यव हारीयाजी
 सबल थयुं मिथ्यात ॥ ६ ॥ सो० ॥ तेणे सेठें ग्रीष-
 म समेंजी, अष्टम तप वर कीध; तृषा पोसामांहि उ-
 पनीजी, आरतिस्थुं मन दीध ॥ ७ ॥ सो० ॥ चिंते ध-
 न्य ते सर कूआजी, वावि करावी जेण; पारी पोसो
 श्रेणिक कहीजी, वावि खणावि तेण ॥ सो० ॥ ८ ॥
 चिहुं दिशि वामी सोजतीजी, तेह माहे साख चार;

पूरव नाटक माहा नसाजी,—ते गह्वी अलंकार ॥ ९॥
 सो० ॥ बहु जण एम संतोषीएजी, लोक प्रशंसे सेठ;
 अन्यदा सूख रोगें करीजी, आरति मूठ नेट ॥ १०॥
 सो० ॥ तेणी वावें देरुक थयोजी, सांजलि कीरति सार
 जातीसमरण उपनुंजी, अणुव्रत करे उच्चार ॥ ११ ॥
 सो० ॥ गौतम हुं तिहांआवीउंजी, सांजल देरुकराज;
 चाट्युं राजपंथे थइजी, वीरजिण वंदण काज ॥ १२॥
 सो० ॥ श्रेणिक पण आवे तिहांजी, वंदण लेइ परि-
 वार; एक कियोरे देरुकोजी, चांप्यो ते निरधार ॥
 ॥ १३ ॥ सो० एकण देसें आक्रमीजी, वीरजिन सन
 मुख थाय; हाथ जोनी जिन स्तुति करेजी, काल
 करे जले जाय ॥ १४ ॥ सो० ॥ सोहमें सुरवर थयो-
 जी, चार पल आयु प्रमाण; क्षेत्र विदेहें सीऊसेजी,
 गौतम उत्तपति जाण ॥ १५ ॥ सो० ॥ एणे कारणे
 मिथ्यातनीजी, संगति छूरें टाल; मुनि मेघराज कहे
 मुदाजी, जिणवर आणापाल ॥ १६ ॥ सांजागी० ॥
 इतिश्रीज्ञातात्रयोदशमाध्ययन नंदमणीयार न्याय सज्ज्ञायाम् ॥ १३॥

तेतली पुत्रन्याय सज्जाय १४.

(गोयम २ गणहर पाय नमी-ए देशी)

तेतली तेतली पुरवर जाणीयेए, बहु धन बहु धन तणो
निवासके; कनकरह राजा दीपतोए, हय गय हय
गय बहुलां तासके, तेतली पुरवर जाणीयेए;—जाणीये
रुमां राय केरी देवीपट्ट पदमावती, तेतलीपुत्र प्र-
धान प्रवर चार बुद्धि तस जागती; कलाद नाम सो-
नार मोटो पोटिला तस वरथया, ते मंत्रि परणी
घणे हर्षे, विविध परे उहुव थया॥१॥ कनकरथ कनकरथ
राय चिंतवे ए, पुत्रथी २ राज विणासके, जनम जात
कलेइ करीए, विनवेश बहु परे तासके, कनकरथ राय
चिंतवेए:—चिंतवे रांणी घरे तेमावे, तेतलि पुत्र प्रते
एम कहे, राय हुंती पुत्र ठांनो, राखो तो घर स्थिति
रहे॥देवी जायो पुत्र ठांनो, पोटिला खोले लीए, पो-
टिला जाइ मुइ बेटी, राणीनें आंणी दीए ॥ २ ॥
तेतली मंत्रीयनें घरे ते वधेए, कनकध्वज २ नाम ता-
सके; लहण गुणें करी परवर्यो ए, सीखवो २ कला

अज्यासके, तेतलीनें घरे ते वधे एः-वधे यौवन रूपें
 चमीयो मंत्रिने मनें पोटिला, अनिष्ट गाढी हूइ कमें
 आय चिंते मन जला ॥ दांनसाला दांन दीजे, सुवता
 संगति जइ, साधवी पासे धर्म सांजलि, संयम लेवा
 ऊमही ॥ ३ ॥ मंत्रीय २ पूठयो एम कहे ए, संयमश
 पालीय सारके, देवतणी ऋद्धि जो लहोए जोगवो २
 सुख विस्तारके, मंत्रीय २ पूठयो एम कहे एः-लहो
 जो तुम्हे देवता जव, तुम्हें हुं प्रतिबोधवो, ए वाच
 देइ चारित्र लेइ, संयम पालेअजिनवो ॥ पोटिलाअ-
 ज्ञा काल करीने, देवना सुख अनुजवे, कनकरथ
 राए काल कीधे कनकध्वजराज जोगवे ॥ ४ ॥ मा-
 तानें २ वयणें मंत्रिनेंए, मानेए २ बहु परे रायके, आ-
 वतां ऊठे आसण दीए ए । पगसात २ पुठें जायके,
 मातानें वयणें मंत्रिनें एः-मंत्रि वाध्यो राय मांन्यो,
 देव पोटिल अनुदिनें; बूऊवें मंत्रिराज गर्वें, देवनें
 कांइ नवि मने ॥ तो तेहनें प्रतिबोधवाने, राय ऊपरा-
 ठो कीयो, तो मंत्रि वामीमांहि पेसी समतारस मन

जावीयो ॥ ५ ॥ मंत्रीय मंत्री चिंते सवि कारमाए,
साजणश पीउ परिवारके आप सवारथ सहुए मि-
दुं एको नही को नही केहनें आधारके, मंत्रीय चिंते
सविकारमाएः—धारि मनमां एक जिनधर्म देवपोटिल
बूजवे, जातिसमरण लहे मंत्री, पूरव जव तिहां सू-
ऊवे ॥ पाठले जवे महापदम राजा, हूं हूउ पुंरुगीणी,
संयम पाली महाशुके, देव हूउ रुद्धि घणी ॥६॥ तिहां
थकी २ चवि मंत्री थयो ए, साधवो २ मनुजव सा-
रके, पंच महाव्रत आदरे ए। पोटिल २ देवकरे जय-
कारके, तिहां थकी चवि मंत्री थयोएः—ऊमह्यो मंत्री
अपूर्व करणें, कर्म दाय सघलां करे, लहे केवल ध्या-
ननें बल, सिद्धि रमणी तेवरे ॥ एणे न्याये दुख अपा-
म्ये केई जीव नवि धर्म लहे, केईक पामे बूजव्यो धर्म,
मेघराज मुनि एम कहे ॥ ७ ॥

इति श्रीज्ञाता चतुर्दशमाध्ययन तैत्तलीपुत्र न्याय सज्ज्ञायम् १४

॥ नंदिफल न्याय सज्ज्ञायम् ॥ १५

(सोरीपुरवर वसुदेव राजा—ए देशी.)

चंपानयरी जितशत्रु राजा, सारथवाह धनावो

नाम; ते चंपाथी कूण ईशान, अहिठत्ता नगरी धन-
 ठाम ॥ १ ॥ कांम सुखेथी विरमो जवीयण, मन धरि
 निर्मल पावो सील, इह लोके सुख संपति लहीये, प-
 रज्जव मुगति तणी लहे लील ॥ २ ॥ कांम ॥ आं-
 कणी ॥ सेठ धनावोलेई किरीआणुं, अहिठत्ता जणी
 करे प्रयाण; साथे गृहस्थ अने घणा लिंगी, अरथी
 जननें दिए बहू दांण ॥ ३ ॥ कांम ॥ देस प्रांत जई
 ते उतरीउं, मोटे साद करावे घोष; आगे नंदि फलां
 बहु तरुवर, तेहनां फल म म खाज्यो लोक ॥ ४ ॥
 कांम ॥ नंदि फलां पासे जे रहिया, सेठ करावे पु-
 नरपि घोष; मीठां फल दीसे अति सुंदर, सेठ कहे-
 वाहुं ते करे फोक ॥ ५ ॥ कांम ॥ सेठ तणां जेणे
 वचन न मान्यां, हुंस करीनें जे फल खाय; जेम ते
 फल रस परिणमीयो, ततक्षण ते सवि यमघर जाय
 ॥ ६ ॥ कांम ॥ एणे न्यायें जे संयम लेई, पंचेंद्रि
 सुख कांमे जेय; इह लोके ते आपद पामे, परज्जव
 लहस्ये बहु गति तेह ॥ ७ ॥ कांम ॥ सेठ वचन

तिहां माण्यां जेणे, तेणे नंदि फल ठांड्यां दूर; कुसले
खेमे ते घरे पहुता, पाम्यां तेणे सुख नरपुर ॥ ७ ॥
कां० ॥ एम जे संयम लेई मुनिवर, पंच विषय सुख
ठांमे जेह; इहलोके ते देवतणी परे, परजवे सिव सुख
पामे तेह ॥ ८ ॥ कां० ॥ सारथवाह धनावो कुशलें,
अहिठत्ता पुरि करे प्रवेश; कांम करी चंपापुरि आवे,
विलसे लखमी सुखें असेस ॥ १० ॥ कां० ॥ अन्यदा
सेठ लीए वर दीक्षा, देव थयो लहस्ये सिवराज; ए-
हवा ऋषिनां समरण कीजे, पजणे हर्षे मुनि मेघ-
राज ॥ ११ ॥ कांम० ॥

इति श्रीज्ञातापंचदशमाध्ययन नंदिफल न्याय सज्ज्ञायम् ॥ १५ ॥

१६ द्रूपदी न्याय सज्ज्ञायम्.

(त्रिभुवन प्रभुरे मल्लिजिणंद जुहारीए-ए देशी.)

चंपापुरिरे त्रण वसे सहोदरा, सोम सोमदत्तरे सोम-
नूति धनेसरा; ते त्रिहुं तणीरे जार्या नागसिरी वमी,
नूतसिरीरे जहसिरी रूपें चमी:-चमी रूपें तेणे न-
थरें, धर्मघोष गुरु परिवर्या; उद्यान आव्या तास शिष्यवर,

धर्मरुची बहु गुण जया ॥ धर्मरुची मुनिवर मास पारणे
 नागसिरी घर आवए, कमूँउं तुंबुं पांमि आहारी सवछ
 सिद्धि सुख पावए ॥ १ ॥ नागसिरिरे महामुनिवरना
 घातथी, हेली लोके रे रोगे पनी पापथी। पहुतो छठी
 रे महु मरीनें सातमी; एम साते रे नरकें फिरी बहु
 दुख खमीः—खमी वेदन पुढवि महु कहु, जाव काल
 अणंतउं, बहु दाह पीनी जमत जमतां, जरतखेत्र वि-
 दितउं ॥ तिहां नयरि चंपा, सागरदत्त घरे हुई ते
 वर बालिका, सागरे परणी सारथवाह सुति नाम
 तसु सुकुमालिका ॥ २ ॥ तेहने फरसें रे सागर
 कुंअर बहु बले, तेणे ठांमि रे जिह्नुक पण तेम
 परजलें। दान साला रे अज्जातिहां गोवालिया, तेहनें
 पास रे दीक्षा लिए सुकुमालिया;—सुकुमालिया वन-
 लिए आतापन, छठ ठेठे अनुदिनें, पंच गोठिल एक
 वेशा देखी चिंते ते मने ॥ एह संयमनो फल ए ठेतो,
 मुऊ पंच जर्त्ता परजवे, थाईज्यो एहवुं करि नियाणुं,
 ईशाणे देवी हुवे ॥ ३ ॥ कपिलपुरि रे दुपदराय घरे

अवतरी, नामें द्रूपदी रे लक्षण श्रावक गुण जरी;
 पांच पांरुव रे आठ्या परणवा काज ए, द्रूपदी पण
 रे पूजे श्री जिनराजए;—जिनराज प्रतिमा पूजि परणी
 हस्तनागपुरि आव ए, पांरुवे मान्युं कुठिल नारद,
 द्रूपदी न संजाव ए; धातकी खंमे अमरकंका राज-
 धानी नरवरु, पदमनाजें द्रूपदी हरावी, करे ठठ आं-
 बिल वरु ॥ ४ ॥ द्वारावती रे कृष्ण नरेसर राजीयो,
 त्रिहु खंमे रे जेहनो महिमा गाजीयो; तेणे कृष्णे रे
 पांच पांरुव साथें मिली, तरी सागर रे द्रूपदी चाली
 मनरली;—मनरली सागर वेगे उतरि, गंगा पांरुव उ-
 तरे, देवी गंगातणे सांनिध, तरी हरि गुण स्तव करे;
 कहे पांरुव बल परीक्षा करी नाव न मोकली, सुणी
 कृष्णे दीउं देसवटो, पांच पांरुवने वली ॥ ५ ॥ वा-
 सुदेवनीरे आणा पांमी पांरुवे, पांरुं मथुरारे दक्षिण
 वासी तिणे हवे; पुत्र प्रसवेरे द्रूपदी पांरुसेन कुंअरु,
 समोसर्या रे थेरा जगवन गणहरु;—गणहरु थेरा पास
 पांरुव, नारिस्थुं संयम लीए, चौद पूरव जणयां तेणे,

संयम तपस्युं चित दीए;-सुव्रता अज्जा पासे दीहा,
 लीए तिहां वर झूपदी, जण्यां अंग झयार जप तप,
 करे बहूलां झूपदी ॥ ६ ॥ पांच पांरुवरे नेमि वंदण
 सोरठ चढ्या, नेमिसर रे गिरनारें शिवपुरि मिल्या;
 ते सांजलि रे पांरुव अणसण उचरें, सेत्रुंजेरे पामी
 केवल सिद्धि वरें;-सिद्धि वर्या पांरुव झूपदी पण,
 करी अणसण शुज मने, ब्रह्मलोके देव पदवी, जो-
 गवे सुख अनुदिनें; सिऊसे विदेहें एम जाणी, नी-
 आणुं झूरें करो, मेघराज मुनि कहे जवियण, सयल
 सिद्धि जिम तुम्हे वरो ॥ ७ ॥

इति श्रीज्ञाताषोडशमाध्ययनद्रूपदीन्याय सज्ज्ञायम् ॥ १६ ॥

घोटकन्याय सज्ज्ञायम् ॥ १७ ॥

(धर्म जिणवर सांभलो. ए देशी)

हस्तशीर्ष पुरवर वरुंरे, कनकध्वज तिहां राय;
 वाहण व्यापारी वांणीया, तिहां निवसेरे जाणें धन
 उपाय ॥ १ ॥ सांजण रे साजण माणुस सांजलो रे,
 वस कीजे रे इंद्रीय पंच, नरजव रे नरजव लहितां

दोहिलो रे ॥१॥ साजण० ॥ आंकणी० ॥ आलोची ते
 वांणीयारे । जर समुद्धें जाय ॥ उतपात अनेक उदी-
 रीया । मूठर्थो रे तिहां कालीयवाथ ॥३॥ साजण०॥
 मूठ दिशा नियमिकारे । आथतमा ते नीठ ॥ काली
 दीपें जइ उतर्या । तिहां घोमारे बहुला दीठ ॥ ४ ॥
 साजण० ॥ रतन सोनाना आगर घणा रे । तेणे वाहण
 पूरि ॥ पाठा हस्तशीर्षे आवीया । राय जेठ्यो रे जे-
 टण लेइ चूरि ॥५॥ साजण० ॥ कनक केतराणं पूठी-
 या रे । कांइ अपूरव दीठ ॥ बोल्या वलता वांणीया ।
 काली दीपेरे घोमा उकिठ ॥६॥ साजण० ॥ तो रात्र्यें
 नर मोकट्या रे । घोमा जालण काज ॥ वाजिंत्र चि-
 त्राम चंदन पुमा । गुल साकर रे कंबलराज ॥ ७ ॥
 साजण० ॥ एणे वाहण पूरीयां रे । ते काली दीवे जाय॥
 साकर गंध वाजां देखी । केशक घोमारे डूर पलाय ॥सा०॥
 ॥८॥ ते सुखीया थया सांचरे । एम जे चारित्र लेइ ॥
 पंच इंद्रिय विषय ठामस्ये । सही जवोजव रे पूजा
 लह तेइ ॥९॥ साजण० बीजा जे घोमा लालची । ते

तरतर नेमा थाय ॥ नीला जव साकर वांणी । पीतां
 घोमा रे तिहां बहु लोनाय ॥ १० ॥ साजण० ॥ चहु
 श्रवण नाक जीनथी रे । घोमा घणा ऊलाय ॥ वाहण
 तेणे पूरी करी, ते सुंप्या रे कनककेतराय ॥ ११ ॥
 साण॥ कंब प्रहारे सीखव्या रे । ते घोमा एम साधु ॥
 पांच इंद्रिय विषय मूंऊस्ये । ते दुखीयारे जव रलस्ये
 अगाध ॥ १२ ॥ साण॥ पांच इंद्रिविषय गंभीरे रे ।
 एहवुं जांणी रे जीव ॥ मुनि मेघराज कहे मुदा, जिम
 पामो रे तम्हे सुख सदीव ॥ १३ ॥ साजण० ॥

॥ इति श्री ज्ञाता सप्तदशाध्ययन घोटक न्याय सज्ज्ञायम् ॥ १७ ॥

॥ १८ सुसमान्याय सज्ज्ञायम् ॥

(सांभलि वांणी जिनतणी-ए देशी.)

नयर राजगृह दीपतुं । श्रेणिक तिहां नरराय ॥
 धनो नांम सारथपति । पंच पुत्र तसु थाय रे ॥ १ ॥
 धर्मि उद्यम करो । एह सरीर असारो रे ॥ सूधां व्रत
 धरी । लीजे एहनं सारो रे ॥ २ ॥ धर्मिण॥ आंकणी० ॥
 धनो धनपाल जाणीये । धनदेव धनगोव नांम ॥ धन-

रख ठगी एक सुता । सुसमा रूपे अजिरामो रे ॥३॥
 धर्मि० ॥ सेठतणे घरे दास चेम्हो । तास चिळाती
 नांम ॥ सुसमानें लेइ करी । करे रांमतिनुं कांमोरे
 ॥४॥ धर्मि० ॥ चिळाती घर घर तणां । आणें ओलं-
 जा अनेक ॥ सेठे घरची काढीयो । व्यसनी मांहि
 थयो एका रे ॥ ५ ॥ धर्मि० ॥ सिंहगुहा नाम चो-
 रपत्नी । तिहां पहुतो निर्वाण ॥ विजय चोर सेना-
 पति । तेणे मान्यो बहुमाणो रे ॥ ६ ॥ ध० ॥ चोर
 तणी विद्या घणी । ते सीखव्यो दास ॥ विजय चोर
 अन्यदा मूखो । चिळातीने दिए ग्रासो रे ॥७॥ ध० ॥
 चोर पांचसे परिवर्यो । शस्त्र लेइ बहुमान ॥ आव्यो
 अन्यदा धन घरें । रात आधी अनुमान रे ॥ ८ ॥
 ध० ॥ धन सेठनुं धर लूटीयुं । सुसमा लीधि साथ ॥
 चाढ्या सिंहगुहा जणी । सेठ कहे नर नाथो रे ॥९॥
 धर्मि० ॥ श्रेणिकरायें तेरावीया । नगरतणा कोटवा-
 ल ॥ जाउं सिंहगुहा जणी । धन चाढ्यो ततकाळो रे
 ॥ १० ॥ ध० ॥ पंच पुत्रनें सेठस्युं । चाढ्या ते कोट-

बाल ॥ ते आव्या जाणी करी । चोर नाठा समका-
 लो रे ॥ ११ ॥ ध० ॥ सेठ तणुं धन वालीयुं । चि-
 लाती सुसमा लेइ ॥ नाठो एक दिसि धावीया । सेठ
 सपुत्रस्युं तेहो रे ॥ १२ ॥ ध० आके चोरं सुसमा, म-
 स्तक ठेयुं तांम ॥ नाठो झूलो त्रसें मूठ । पहुतो दु-
 र्गति ठांमो रे ॥ १३ ॥ ध० ॥ एम जे संयम आदरी ।
 मूजसें मांणस जोग ॥ इहंलोकें निंदा लहे । परजव
 दुर्गति जोगो रे ॥ १४ ॥ ध० ॥ बेटी मारी जांणी
 करी । सेठ करे आक्रंद ॥ त्रसें जूपें पराजव्या । पाणी
 न पामें बिंदोरे ॥ १५ ॥ धर्मि० ॥ तव तेंणे सेठें बो-
 लावीया । ते पांचें वर पुत्र ॥ मुजनें तुम्हे आहार
 करी । तुम्हे राखो घर सूत्रो रे ॥ १६ ॥ ध० ॥ एम
 पांचें कहि ए अंगजा । ठेहके सुसमा आहार ॥ नय-
 रि पहुता ठह जणा । पाम्या सुख विस्तारो रे ॥ १७ ॥
 धर्मि० ॥ अन्यदा वीर समोसर्या । सेठ थयो तिहां
 साधु ॥ संयम पाली सुर थयो । टलस्ये दुख आबा-
 धो रे ॥ १८ ॥ धर्मि० ॥ जेम सेठें आहारी सुता ।

वर्ण न रूप न काज ॥ केवल नगरी पामवा । एम ते
मुनिवर राजोरे ॥ १ए ॥ ध० ॥ वर्ण न रूप वधारवा ।
न लीए आहार सुचंग ॥ केवल मुगति पुर पांमवा ।
मुनि मेघराज कहे मन रंगो रे ॥ २० ॥ धर्मि० ॥

इति श्री ज्ञाता अष्टादशाध्ययन सुसमा न्याय सज्जायम् ॥१८॥

॥ कंडरीक पुंडरीक सज्जायम् १ए ॥

(सील सुहावोरे साजण सेवीये-ए देशी.)

पुष्कलावती रे विजय सोहामणी । पुंरुगीणी
राजधानी रे ॥ महा पउम नामेरे तिहां नरराजीयो ।
पदमावती देविरांणी रे ॥ १ ॥ संयम सरीस्युं रे जवि-
यण जावीए । जेहनुं फल विस्तारो रे ॥ एक जाइ
खंकीने गयो सातमी । बीजो सबठ मज्जारोरे ॥ २ ॥
संयम० ॥ आंकणी० ॥ पुंरुरीक कंरुरीक ते बे पुत्र
थया । पुंरुरिक तिहां जुवराजो रे ॥ अन्यदा थेरा
तिहां समोसर्या । महा पउम साधें काजो रे ॥ ३ ॥
स० ॥ पुनरपि थेरा तिहां समोसर्या । पुंरुरीक वांदे
मुणिंदो रे ॥ कंरुरीक पण तेम जाय वांदवा । मन

मांहि धरी आणंदोरे ॥ ४ ॥ सं० सांजलि सह गुरुना
 मुखनी वाणी । आव्यो पुंरुरिक पासो रे ॥ अनुमति
 मागे कंरुरीक जावीयो । पुंरुरीक कहे वर जासो रे
 ॥ ५ ॥ सं० ॥ राजग्रहो तुम्हे एह सहोदरा । ते कहे
 नथी मुऊ काजो रे ॥ घणा महोहव पुंरुरीक तिहां
 करे । कंरुरीक थयो ऋषिराजो रे ॥ ६ ॥ सं० ॥ अंत
 प्रांत आहारें ते ऋषि उन्नगो । व्याप्यो दाह कलीवो
 रे ॥ थेरा आव्या जिहां पुंरुरीगिणी । पुंरुरीक वांदे
 अतीवो रे ॥ ७ ॥ सं० ॥

ढाल २.

(उत्तराध्ययने बोल्युं सोलमेजी-ए देशी.)

पुंरुरीक देखी कंरुरीक छूवलाजी । उषध क-
 रावे अनेक ॥ रोग गयो पण आहारे मूर्छीयोजी ॥
 न करे विहार विवेक ॥ ८ ॥ कर्मतणी गति दोहिली
 जाणीएजी । जेहनो विषम उपाय ॥ सुख दुख जीवें
 ए विण जोगव्यांजी । बूटे रंक न राय ॥ ९ ॥ कर्म०
 ॥ आंकणी० ॥ एहवुं जाणी पुंरुरीक राजीयोजी ।

आव्यो कंररीक पास ॥ हाथ जोमीने तेहना गुण
 स्तवेजी । कंररीक चाब्यो विमास ॥ १० ॥ कर्म० ॥
 केते काले कंररीक आवीयोजी । पुंररीगिणीनें वास ॥
 आरत ध्यानें मनमां पीमीयोजी । पुंररीक वांदे उ-
 द्हास ॥ ११ ॥ क० ॥ धन्य २ तुं जलें सरज्यो महा
 मुनिजी । जीव्युं ताहरुं प्रमाण ॥ एम प्रशंस्यो पण
 नवि बोलीयोजी । कंररीक वचन विनाण ॥ १२ ॥
 क० ॥ पुंररीक बोदयो कंररीक सांजलोजी । राज्य-
 तणुं ठे काज ॥ तव रुषि कहे ठे एमज जाणवुंजी ।
 कंररीकने देइ राज ॥ १३ ॥ कर्म० ॥ पुंररीक पोते
 संयम आदरेजी । कंररीक बेठो राज ॥ प्रीणित जो-
 जन कीधुं तिणे दिनेंजी । उपनी वेदन दाऊ ॥ १४ ॥
 कर्म० ॥ राज्य अंतेउर आरति ते मूउंजी । पहूतो
 सातमी ठांम ॥ एम अनेरो संयम आदरीजी । वां-
 ठसे जोग प्रकांम ॥ १५ ॥ कर्म० ॥ ते दुख लहसैं
 कंररीकनी परेंजी । हिवें पुंररीक मुनीस ॥ थेरा ज-
 गवन वांदी हुं जिमुंजी । अजिग्रह करे सजगीस ॥
 ॥ १६ ॥ कर्म० ॥

ढाल ३.

(कनक कमल पगलां० ए-देशी.)

राजरुषि पुंरुरीक तिहां थकी रे, आवे थेरा पा-
 सके ॥ चाउजाम के धर्म आदरे ए, पाले मन उ-
 द्दहास के ॥ १७ ॥ त्रिभुवने जेहनो जस विस्तरे ए
 । निर्मल गुण मंकार के ॥ एहवा महामुनि सेवतांए ।
 लहीए जवनो पारके ॥ १८ ॥ त्रिभुवने० ॥ आंकणी० ॥
 ठठ खमण रुषि पारणेए । अस विरस जत्त लख के
 ॥ रात्रे आहार न ते जर्यो ए । शक्रस्तव तेणे किछु के
 ॥ १९ ॥ त्रि० ॥ चार आहार तेणे रुषिअं पचखी-
 याए । शुज ध्यान कीधो कालके ॥ सबछसिद्धें जई
 उपनोए । सीऊते विदेह विशालके ॥ २० ॥ त्रि० ॥
 एम जे संयम आदरीए । वरजे जे कामजोग के ॥
 इहलोके पूजा लहे ए । परजव मुगतिनो जोग के
 ॥ २१ ॥ त्रि० ॥ ज्ञाताअंगनीमति अनुसारुए । कीधीए
 ओगणीस जासके ॥ जे जिनवयण विराधीउं ए । मिच्छा-
 दुकर तासके ॥ २२ ॥ त्रि० ॥ श्रीपासचंद्रसूरि शि-

रोमणीए । श्रीसमरचंद्रसूरिंद के ॥ राजचंद्रसूरि
जग जयवंतां ए । तेजें जांणि दिणंद के ॥ १३ ॥
त्रि० ॥ सरवण ऋषि मोटा मुनिए । पाटण साध्युं
काज के ॥ ते सहगुरुने पाय नमीए, पजणे मुनि मेघ-
राज के ॥ १४ ॥ त्रि० ॥ देवगुरु केरी सांनिध्येंए ।
एम कीधी जास के ॥ नरनारि अहनिश जणोए ।
पूगे मननी आस के ॥ १५ ॥ त्रि० ॥

इति श्री ज्ञाता एकोनविंशतिनामाध्ययन कंडरीक पुंडरीक सज्झा-
यम् ॥ १९ ॥ संपूर्णम् संवत् १६५५ वर्षे, चैत्र कृष्णपक्षे १०

भोमवासरे, श्री अमदावादनगरे लिखितम् ॥ ग्रंथग्रम्

५०१ ॥ कल्याणमस्तु ॥ सूचना—‘ एकादशम् ’

वि०—मां ‘ म ’ न वांच्यो.

शास्त्रविशारद श्रीब्रह्मर्षि कृत—

अठार पापस्थान परिहारनी सज्झायो.

॥ जीवहिंसा परिहार सज्झायम् ॥ १ ॥

(अंग छे चार जग दोहिला रे जीव—ए देशी.)

सुंदर रूप विचार चतुरपण् । उत्तम कुल अव-

१२२ श्री अठार पापस्थान परिहारनी सज्जायो.

तार ॥ जोग संयोग संपति सवि अतिजल । पा-
मीए अरथ जंकार ॥ १ ॥ विवेकी जीव दया धर्मसार ।
सदा पालीये करी विचार० (आंकणो) ॥ अंग नी-
रोगनें जीवित अति घणूं । कीरति प्रबल सोजाग ॥
जिणवर गणधरपति चक्रधर । उत्तम पद लहं लाग
॥ २ ॥ वि० ॥ गजजव समकित विण ससो राखियो ।
तिण थयो मेघकुमार ॥ परित संसार कयों वहिजमो ।
पामस्ये एह संसारनो पार ॥ ३ ॥ वि० ॥ सरण राख्यो
पसु जीव पारेवमो, धन २ मेघरथराय ॥ साधु तारज
जीम कुमरतणी । कीरति घणी गवाय ॥ ४ ॥ वि० ॥
त्रस अने थावर जीव जाणी करी । तेहना थया रख-
वाल ॥ आरंज परिहरी त्रिविध २ परे । वंदीये सा-
धु त्रिकाल ॥ ५ ॥ वि० ॥ प्रथम अंगे वली अध्ययन
चोथे । समकितने अधिकार ॥ जीव सवि न हणिये
एह सदहणा । जिणवर कहे विचार ॥ ६ ॥ वि० ॥ अवि-
रति विरतिधर श्रावक मुणिवर । केवली जेय सयोग ॥
निज अधिकार आचार विशेषे । आचरे ते यथायोग

॥ ७ ॥ वि० ॥ पण सवि हूं तणी एक सदहणा । अं-
तर नहीं लगार ॥ जीव सवि आपणा जीव सम ले-
खवी । करिये पर उपगार ॥ ८ ॥ वि० ॥ सूत्र वचन
सुणी सुगुरु मुख निरमला । ओलखी जिणवर आण
॥ श्रीब्रह्म कहे दया धर्म आराधतां । नरत्नव करो
प्रमाण ॥ ९ ॥ वि० जीव दया धर्म० ॥ इति ॥

असत्य परिहार सज्जायम् ॥ २ ॥

(विषय न गंजीए-ए देशी.)

संजलि वाणी जिनतणी । जाणी सूत्र विचार ॥
सत्यवचन मुख बोलिये । धर्म सयल माहें सारोरे ॥ १ ॥
असत्य न जाषीये । असत्यें जपतप जायरे ॥ सत्य व-
चन थकी । सुख अनंता थायरे (आंकणी) ॥ २ ॥
असत्ये अपजस हुवे घणो । असत्ये टले विसास ॥
असत्य धर्म न हुवे एकठां । जिम आतप ठांह वासो रे
॥ ३ ॥ अ० ॥ मरियचि असत्यवचने जम्यो । सागर कोरु
कोरि ॥ सावद्याचारज वली । काल अनंता संजोरि
रे ॥ ४ ॥ अ० ॥ वसुराजा नरके गयो । कूनी साख प्र-

माण ॥ रुखी रज्जा महासती । कूमे वचन विनाण रे ॥
 ॥ ५ ॥ अ० ॥ थया जमाली कलमषी । एक उत्सूत्र
 प्रमाण ॥ रूपीने लखमणा जमी । बोली कूमी वाण रे ॥
 ॥ ६ ॥ अ० ॥ रागछेष हियमे धरी । म जरो कूमी साख ।
 असत्य बोलाणूं रसवशे । मिच्छाडुक्रम जाष रे ॥ ७ ॥
 अ० ॥ धोज पतीज जिको धरे । सत्ये सूजे तेह । मंत्र
 तंत्र विद्या फुरे । सत्य आधारे जेह रे ॥ ८ ॥ अ० ॥ पं-
 रितपणा तणो घणो । मन आणि अहंकार ॥ जाषा
 असत्य न टालस्ये । ते रुलस्ये संसारो रे ॥ ९ ॥ अ० ॥ मुख
 रोगोने बोवमो । मूंगो असत्ये होय ॥ वदन सरंगू तसु
 सदा । सत्य वदे जे कोई रे ॥ १० ॥ अ० ॥ वधे विरोध
 न जेहथी । पर जीव नहु पीमाय ॥ वचन विचारी बो-
 लीये । धर्म अधिक जिणे थाय रे ॥ ११ ॥ अ० ॥ द्रव्य
 क्षेत्र काल जावसूं । जोइ लाज विशेष ॥ सत्य वचन
 जे उचरे । तसु सत्यवादी रेख रे ॥ १२ ॥ अ० ॥ हित-
 कारी सर्व जीवने । सत्य कहीजे जेय ॥ बीज सत्य सम-
 कित तणूं । श्री ब्रह्म कहे कहो तेय रे ॥ १३ ॥ अ० ॥ इति ॥

॥ अदत्त परिहार सज्जायम् ॥

(श्रीगुरु गौतम गुण हियडे धरो-ए देशी)

अदत्त न लीजेरे प्राणी परतणूं । तृणा समाणूं
 जेह ॥ सोना समवरु परजव आपवुं । चोरी लीधूं तेह
 ॥१॥ चोरी परिहर प्राणी इमगणी । चोरीए अपजस थाय
 ॥ बंधन ठेदन इह लोके लहे । परजव नरके जाय ॥
 (आंकणी) चोरी० ॥ खेत्र खले घर अंगण वीसर्युं ।
 मूक्युं ते ल्यो कांइ ॥ थांपण परनी ओलवीये नहीं ।
 इम जाषे जिनराइ ॥ २ ॥ चो० ॥ अधिकुं लेइ ओतुं
 नवि दीजे । मकरो बांनी जेल ॥ चोर सखायत बुह
 रति संगतें । म करो ते सूं मेल ॥३॥ चो० ॥ मातपिता
 मित्र बंधव बहिनमी । न धरे कोइ विसास ॥ चोरथ-
 की संकातूं सवि रहे । लहे अचिंत्यो पास ॥४॥ चो० ॥
 जिमको कांइ ल्ये धन आपणूं । तेथी जिम दुख होय ॥
 तिम पण परनुं धन लेता सही । थाय दुख मन जोय ॥
 ॥५॥ चो० ॥ करणी ठंमे वंचक चोरनी । ते सुख पामे
 सार ॥ जिम जग अंगज लोहखुरातणो । रोहण नाम

१२६ श्री अठार पापस्थान परिहारनो सज्जायो.

संज्ञार ॥६॥ चो० ॥ चोरतणे संग घात सहै घणा ।
घनियाला जिम जाण ॥ मंमुक चोरे पामी आपदा ।
संग विशेष प्रमाण ॥७॥ चो० ॥ पर अपवाद न बोले
साधुजी । मागे अनुमति ठाम ॥ अणदीधूं पण कांछ
व्ये नहीं । रान नगर नें गाम ॥८॥ चो० ॥ त्रीजुं व्रत
जे पाले मानवी । त्रिविधें अदत्त निवार ॥ श्रीब्रह्म
कहे ते जिन आझा थकी । वससे मुगति मजार ॥
॥ ए ॥ चो० ॥ इति ॥

॥ मैथुन परिहार सज्जायम् ॥४॥

(राग-प्रभाति. वा. भरथरी. पाप श्रमण संगति तजो-ए देशी)

सुरगिरि सुरमणि सुरगवी । सुरकुंज समाणी ॥
उपमां जेहने रे । जिनराज वखाणी ॥१॥ संजलो वात
साची । रहो शील व्रत राची ॥सं०॥ हुस्ये मुगति गति
जाची सं० । पर अवर सविकाची (आंकणी) सं० ॥
विषय दुख मेरु गिरिवर समा । सुख सरसव जेहा । अ-
लप सुखने कारणे रे । म खमो घणा ठेहा ॥२॥ सं० ॥
गर्जज मनुज नवलख रतें । हुवे पुरुषनें योगे ॥ संख

समुर्धिमनी नही। सवि विणसए जोगे ॥३॥ सं० ॥
 दासि कुमारी विधवा जे। गणिका परनारी ॥ संगति
 एहनीरे। तजो दूषण नारी ॥४॥ सं० ॥ एहना प्रेम
 नवि थिर रहे। जिसा मेह अकालें ॥ चपल असती
 होयर। बेहो वहिबु देखावे ॥५॥ सं० ॥ कूरु कलह
 तणी कोठनी। अधोनी मल पूरी ॥ नवि ठरे लाख
 दीधे। थोके थाए अणूरी ॥६॥ सं० ॥ मन वचन तनें
 निरमली। थोनी हुवे सुकुलीणी ॥ स्वारथी लोत्रिणी
 रे। ठे अति घणूं लीणी ॥७॥ सं० ॥ रावण दससिर
 ररुवरुथो। पर रमणि विकार ॥ संचाराने जले वह्यो।
 ललितांग कुमार ॥८॥ सं० ॥ हण्यो सहोदर मणिरथे। पर
 रमणी राते ॥ पुंरुरीके पण तिम कर्यु। विषया रसमाते
 ॥९॥ सं० ॥ बेद जेदन नपूंसकपणूं। इहां लहे अ-
 पार ॥ नरक ताती लोह पूतली। सांघ थे अनिवार ॥
 ॥१०॥ सं० ॥ शील गांगेय उपम जली। पर नारिनु
 वीर ॥ सामी सुहरु वखाणीये। नर शील सधीर ॥११॥
 सं० ॥ नेमि मल्ली धूलजड वली। जंबू वयरकुमार ॥

૧૨૮ શ્રી અઢાર પાપસ્થાન પરિહારની સજ્ઞાયો.

સેઠ સુદંસણ જાણીયે । જસ શીલ સંજાર ॥ ૧૨ ॥ સંઞ ॥
સતીય સીતા કમલાવતી । શિવા ડ્રૌપદી નાર ॥ પ્રહ-
સમે નામ સહૂણ જપે । શીલ તણે આધાર ॥ ૧૩ ॥ સંઞ ॥
જસ હહ લોકે તસુ ઘણો । પરજવ સિદ્ધિ પામે ॥ હંદ્ર
માનવપતિ તેહને । વિનયે શિર નામે ॥ ૧૪ ॥ સંઞ ॥
વારુ નવમન શુદ્ધ રાખતાં । જિકો શીલ આરાધે ॥
શ્રીબ્રહ્મ નમે નિતુ તેહને । જિન મારગ સાધે ॥ ૧૫ ॥ સંઞ ॥

॥ પરિગ્રહ પરિહાર સજ્ઞાયમ્ ॥ ૫ ॥

(સુણો સુણો રે પૂતા સંયમ વિસમૂ. અથવા આશ્રવ પરિહરિ

સંવર મનધરિ, જે પૂરાં વ્રત પાલેરે—૯ દેશી)

અતિઘણ તૃણા મોટી ઇચ્છા । મૂલ સબલ જસ
દીસેરે । કલહ કપાય મહાથરુ જામું । જે દેખી સદુ
હીંસે રે ॥ ૧ ॥ ધન ધન તે મુનિવર ચારિત્ર આદરી ।
પરિગ્રહ વૃદ્ધ ન પાલેરે ॥ વાહણસમ જવ સાયર તારે ।
પંચમ વ્રત શુદ્ધ પાલેરે ॥ ૨ ॥ (આંકણી) બહુ પર ચિં-
તા કાલ ચિહું દિસિ । ગારવ ત્રણ લઘુ કાલ રે ॥ માયા

ठाले सघलो वींटियो । गोह्ता डोह रसाल रे ॥ ३ ॥
 धन २ ॥ पर वंचन पाने ते ठायो । ठल नव पद्धव सोहे
 रे ॥ कपट कुसुम गंधे महमहतो । काम जोग फल
 मोहे रे ॥ ४ ॥ धन २ ॥ दोहिले रोप्यो बहु दुखें पा-
 द्यो । हाण थये संतापे रे ॥ नरक तणी गति खेइ
 जाइ । जिहां वेदन बहु व्यापे रे ॥ ५ ॥ धन २ ॥ इंद्रिय
 सुख रस मीठो लागे । सविहुने मन चावे रे ॥
 मातपिता मित्र बंधव बेटा । प्रमुख मिली वहि चावे
 रे ॥ ६ ॥ धन २ ॥ मुगति तणो ए ठे अंतरायी । लोह
 शिला जेम ज़ारी रे ॥ एह सहित गुरुने जे वांदे । तेन
 तरे नरनारी रे ॥ ७ ॥ धन २ ॥ श्रेणिक बांध्यो कूणिक राये ।
 परिग्रह काजे जोइ रे ॥ कनकरथे निकसान कराव्या
 । पुत्र लोचन रस सोइ रे ॥ ८ ॥ धन २ ॥ राग रोस कल
 मंथो पाये । मुनिवरना मन चाले रे ॥ कश्ये मन
 संतोष न आवे । जेह तेह अरथ निहाले रे ॥ ९ ॥
 धन २ ॥ राय सुचूम ठ खंरु जरतपति । लोचें नरक
 गति लाधी रे ॥ सुरप्रियत्तणी कथा संजळज्यो । लो-

जे वेरमति वाधी रे ॥ १० ॥ धन २ ॥ साथ न थाए
 परजव जातां । चोर संघाते जाइ रे ॥ राय अगनि
 जलयोगे विणसे । वेदनि सरण न थाइ रे ॥ ११ ॥
 धन २ ॥ धर्मोपगरण थकीय अनेरो । जे अनरथ नवि
 जाणे रे ॥ समकित रतन न तेनर पामे । इम श्री वीर
 वखाणे रे ॥ १२ ॥ धन २ ॥ मूल संसार तणूं ठे आरंज
 । परिग्रह कारण तास रे ॥ श्रीब्रह्म कहे ए त्रिविधे
 ठंके । ते पामे सिद्धि वासरे ॥ १३ ॥ धन २ ॥ इति ॥

॥ क्रोधपरिहार सज्जायम् ॥ ६ ॥

(रे जीवडा दुलहो मानव भव लाथो-ए देशी.)

आगम वचन विचारी रुकां । क्रोध म करिस
 लगार ॥ क्रोध वशे आठे कर्म बांधे । जमे अनंत सं-
 सार ॥ १ ॥ रे प्राणी समतानेरस राचो । क्रोध सरपनी
 संगति मूको । धर्म आराधो साचो ॥ २ ॥ रे प्राणी०
 (आंकणी) ॥ क्रोध महा फणधर ठे मोटो । नयण
 रातकां रीसे ॥ धमण तणीपरे ते धमधमतो । विष
 संपूरण दीसे ॥ ३ ॥ रे प्राणी० ॥ जेहतणे विष नर

हुवे रातो । न लहे विरुं रुं ॥ मंत्र न तंत्रे ते वश
 थाय । प्राहे बोले कूं ॥ ४ ॥ रे प्राणी० ॥ अग्नि
 दाघ ज्वरनीपरे अंगे । दाह अनंतो व्यापे ॥ परने पण
 क्रोधे नर चरियो । जिमतिम अतिसंतापे ॥ ५ ॥
 रे प्राणी० ॥ वचन कठोर दिवस तप जाए । गाले
 मास तप खोए ॥ देतो श्राप वरस तप हारे । सुकृत
 कर्यो सवि धोयरे ॥ ६ ॥ रे प्राणी० ॥ रीस चरयो
 जो घा मूके तो । देसूणा पूरव कोमे ॥ जे संच्यो ते
 चारित्रहारे । क्रोध अग्निने जोमे रे ॥ ७ ॥ रे प्राणी० ॥
 धरम करंतो क्रोध न ठामे । तो धर्म निष्फल थाय ॥
 कास कुसुम सेलकी कुसुम जेम । कांइ फल न कहाय
 ॥ ८ ॥ रे प्राणी० ॥ संज्वलनो क्रोध जल रेखा सम ।
 वीतरागपणु वारे ॥ पनर दिवस लगि तसु थिति
 बोली । देव गते अवतारे ॥ ९ ॥ रे प्राणी० ॥ रजरेखा
 सम प्रत्याख्यानो । चार मास थिति जोइ ॥ साधुपणु
 तसु उदय न आवे । मानव गति ये सोइ ॥ १० ॥ रे प्रा-
 णी० ॥ सूका कादम राइसमाणो । क्रोध अप्रत्याख्यानो ॥

શ્રાવકપણુ ન લહે તિરિ યાણે । વરસ દિવસ ચિતિ
માન્યો ॥ ૧૦ ॥ રે પ્રાણી૦ ॥ જાવજીવ રહે નરકાવાસે
। પર્વતરાઈ સમાણો ॥ એહને ઉદય ન સમકિત પામે ।
એ સવિ સૂત્રે જાણો ॥ ૧૧ ॥ રે પ્રાણી૦ ॥ લાગે ક્રોધ
પલેવણ પૂરે । દાજે સુગુણ રતન ॥ હમાનીરે ઉઢ્ઢાવે
જે કોઈ । તે માનવ ધન ધન ॥ ૧૨ ॥ રે પ્રાણી૦ ॥
ચંચકોસિયો હમાતણે બલ । દેવગતે અવતરિયો ॥ કૂર-
ગમૂ ઋષિ કેવલ પામે । ઉપશમને ગુણ જરિયો ॥ ૧૩ ॥
રે પ્રાણી૦ ॥ ગયસુકુમાલ ને સ્વંદક શિષ્ય । અર્જુન-
માલાગાર ॥ હમા પ્રમાણે કેવલ પામ્યો । ટાલ્યો જવ
અવતાર ॥ ૧૪ ॥ રે પ્રાણી૦ ॥ એહવું જાણી જે નરનારી
। ક્રોધ ન કરે લગાર ॥ શ્રીબ્રહ્મ કહે તસુ ચરણે લાગુ ।
કરું સફલ અવતાર ॥ ૧૫ ॥ રે પ્રાણી૦ ॥ ઇતિ ॥

॥ માનપરિહાર સજ્ઞાયમ્ ॥ ૭ ॥

(સાંભલજો મુનિ૦ ॥ અથવા ॥ તે ગિરુઓ ખાઈ ૨-૫ દેશી.)

માન મહા વિષધર અતિ મોટો । તસુ પ્રમાણ
ન કહાઈ રે ॥ તિણ મંચ્યો નર કાલો યાઈ । સુખ

ठाया पलटाइ रे ॥ १ ॥ इम जाणी आणी कोमल
 पणु । परिहरिये अजिमानरे । मान तजी बाहूबल
 पाम्युं । ततखिण केवलज्ञानरे ॥ २ ॥ (आंकणी) ॥
 जाति १ अने कुल २ बल ३ ठकुराइ ४ । लाज ५
 रूप ६ तप ७ जोइ रे ॥ श्रुत ८ ने मदे नर जे हुवे
 मातो । हीणपणु लहे सोइ रे ॥ २ ॥ इम० ॥ ए आठे
 फणी मोटा वांका । विष पूरे संपूरारे ॥ जेणे मंकया नर
 जरु थाय । दीसे विष अंकूरारे ॥ ३ ॥ इम० ॥ देव
 अने गुरु मातपिताने । विनये कोट न नामेरे ॥ जिम
 दीवमो हुवे वाये पूरो । पण ठाळो परिणामे रे ॥ ४ ॥
 इम० ॥ जाति मदे हरिकेशी हीणो । कुलमद मरियचि
 नमियो रे ॥ बलमदे शिवभूति वीरतणो जीव । घणो
 काल रमवमियो रे ॥ ५ ॥ इम० ॥ सनतकुमार सुरूप
 मदे ते । कुष्टतणुं दुख पामे रे ॥ राजतणे मद लहे परा-
 जव । दशारणजड ऋद्धि वामे रे ॥ ६ ॥ इम० ॥
 लाजि संभूम नरकगति पुहतो । शूलिजड श्रुते खी-
 णो रे ॥ चारे तपसी देव न बंधा । तप मदे तप थयो

હીણોરે ॥ ૭ ॥ ઇમઁ ॥ વેત્રલતા ૧ તરુ ૨ અસ્થિ ૩
 પહાણે ૪ । થંજ સમાણો માન રે ॥ સુર ૧ નર ૨ તિરિ-
 યંચ ૩ નરક ૪ ગતે તે । આપે ઠામ નિદાન રે ॥ ૮ ॥
 ઇમઁ ॥ પરક ૧ ચોમાસ ૨ વરસ ૩ જાવજીવ ૪ । અનુ-
 ક્રમે એ થિતિ થાય રે ॥ વીતરાગપણુ ૧ ચારિત્ર ૨
 શ્રાવકધર્મ ૩ । સમકિત ૪ નું અતરાય રે ॥ ૯ ॥
 ઇમઁ ॥ આપણપૂં અતિ ઘણું વચાણે । પરને હસિ
 હસિ નિંદે રે ॥ તે નર ચારિત્ર તપ જપ સંજમ । મૂલ
 થકી નિકંદેરે ॥ ૧૦ ॥ ઇમઁ ॥ મદમાતા મયગલસૂં खे-
 લે । તેથી તે દુઃખ પામે રે ॥ તિમ અજિમાની માન
 કરંતો । વિણસે ઘણે વિરામે રે ॥ ૧૧ ॥ ઇમઁ ॥ માન
 કરે મહુર જે આણે । ઘણી પ્રશંસા વંઢે રે ॥ પીઠ મહા
 પીઠ સાધુ તણી પરે । કર્મ ઘણા તે સંચે રે ॥ ૧૨ ॥
 ઇમઁ ॥ માન તજી સંયમ જે પાલે । વિનય વિવેક ન
 ચૂકે રે ॥ તે નરની સંગતિ યિણ બ્રહ્મો । જાવથકી નવિ
 મૂકે રે ॥ ૧૩ ॥ ઇમ જાણી ॥ ૧૪ ॥

॥ मायापरिहार सज्जायम् ॥८॥

(कपटी कहिया० ॥ वा. सामला मन मोहन मेरा-ए देशी)

माया म करो मन रुंस मधरो । सरलपणूं मन
 आणो ॥ पदम नागिणी समवरु माया । उषम सूत्र
 वखाणो रे ॥ १ ॥ सीखवुं हित कारण जोइ । कपट
 म करस्यो कोइ ॥ कूरु मतिने धर्म न होइ । नाग-
 सिरी जिम जोइ रे ॥ २ ॥ सीख० (आंकणी) ॥
 खिण राचे विरचे खिण माहे । वांकी गति ते चाले
 ॥ देखतमां जे परने वंचे । जाण्युं फेरी वाले रे ॥३॥
 सी० ॥ डोह साथियो शिर वहे मोटो । परबिडें रहे
 राती ॥ विषम महा विष ठलबल पूरी । हींढे गहन
 ऊजाती रे ॥ सी० ॥ ४ ॥ मंत्र तंत्र वस किमे न
 थाय । विष न वले उपचारें ॥ नागिणी पाहें माया
 अधिकी, जोतां विषने चारे रे ॥ ५ ॥ सी० ॥ ठोइ
 १ नें गोमूत्र २ मींढासींग ३ । वंसमूल ४ सम माया
 ॥ पस्क १ चोमास २ वरस ३ जावजीवें ४ । तसु
 थिति मान लहाया रे ॥ ६ ॥ सी० ॥ सुर नर ति-

र्यच नरक तणी गति । अनुक्रमे एह देखामे ॥ जि-
 नपणु १ चारित्र २ देसविरति ३ बलि । समकित
 हाण पमामे रे ॥ ७ ॥ सी० ॥ मद्धि जिणंद कथा
 जोइने । माया मूल निवारो ॥ बार वरस संयम पाले
 राय । उदाइ मारणहारो रे ॥ ८ ॥ सी० ॥ अनंत
 पापनी राशें वींटयो । पामे नारो वेद ॥ मायानुं फल
 एहवुं जाणी । तेहनो करो विठेद रे ॥ ९ ॥ सी० ॥
 विकस्यां कमल समुं मुख दीसे । चंदन शीतल वाणी
 ॥ हियमो कातर सम कपटीनुं । ए धूरत अहिना-
 णी रे ॥ १० ॥ सी० ॥ रूपी लखणा माया ने बल ।
 न कह्यो मननूं साल ॥ तप संजम अति बहुला कीधा
 । तसु फल न थयुं वाल रे ॥ ११ ॥ सी० ॥ मोर त-
 णीपरे मीतुं बोले । साप गले पुण आखा ॥ तिम
 धूरतनी विसमां करणी । बोले मधुरी ज्ञावा रे ॥ १२ ॥
 सी० ॥ लोक मनावे रस देखानी । हियमा माहि
 कषाय ॥ आंबानो ए मोटो अवगुण । रुंख सयल माहें
 राय रे ॥ १३ ॥ सी० ॥ बाहिर पाका बोर तणीपरे ।

रातां अति घण दीसे ॥ परिणामें अज्यंतर काठा ।
 दुरजन विस्वावीसे रे ॥ १४ ॥ स्त्री० ॥ इम माया
 सापिणीथी दूरें । जेय रहे नरनारी ॥ तेहना गुण
 ब्रह्म अनुमोदें । आगम अरथ विचारी रे ॥ १५ ॥ इति
 लोभ परिहार सज्जायम् ॥ ९ ॥

(धर्मवंतनर० ॥ वा. धर्म जिणवर सांभलो रे-ए देशी.)

लोभ न कीजे प्राणीया रे । आणी मन संतोष
 ॥ वेला पामी धर्मनी । वलि कीजे रे तेहनो पोष ॥ १ ॥
 संजलरे संजलरे प्राणी सीखमी रे । तजि विरुओ रे लोभ
 विकार ॥ ए ठेरे ए ठेरे विषधर वांकमो रे । गणि पूरो रे विष
 जंमार (आंकणी) ॥ कोलाहल करे अति घणो । जिम गरु
 गरु गाजे मेह ॥ आरुंवर फणमंरुले । जयंकर रे दीसे
 एह ॥ २ ॥ संज० ॥ एणे रुंख्या मानवी रे । तासु
 नही उपचार ॥ मंत्र न तंत्र न औषधी । करि न सकेरे
 तेहनी सार ॥ ३ ॥ संज० ॥ लोभें बाह्यो जीवमो रे ।
 हींमे देश विदेश ॥ समुद्र तरे अटवी जमे । रण मा-
 हरे सहे किलेस ॥ ४ ॥ संज० ॥ बंधव पुत्र पिता

माता रे । रमणी तणो विसास ॥ लोत्री नर आप्णें
 नहीं । जे तेथी रे पामे त्रास ॥ ५ ॥ संज्ञ० ॥ नंद न नव
 तृपता थया रे, कपिल कथा संज्ञार ॥ आखो जग लहे
 एकलो । पुण तोहे रे लोत्र न पार ॥ ६ ॥ संज्ञ० ॥
 अगनि न तृपतो इंधणे रे । जोगे तृपती न नार ॥
 समुद्र न तृपतो पाणीये । तिम प्राणी रे लोत्र विचार
 ॥ ७ ॥ संज्ञ० ॥ रंग हलद्र १ खंजन २ तणो रे । काद-
 मरुने कृमिराग ४ ॥ परक १ चोमास २ वरस ३ थितें ।
 जावजीवे रे ४ ए रंग विदाग ॥ ८ ॥ संज्ञ० ॥ सुर १
 नर २ तिरि ३ नारक गतें रे । ४, ए चिहुंने बल जाय
 ॥ जिनपणु १ संयम २ गृहिधर्मे ३, समकितनो रे ४
 करे अंतराय ॥ ए ॥ संज्ञ० ॥ वाधे वेद समुद्रनी रे ।
 वाधे तृष्णा तेम ॥ जिम जिम पामे अति घणुं । एतो
 तिम तिम ते आणे प्रेम ॥ १० ॥ संज्ञ० ॥ सय सहसैं
 लाखें क्रोमें रे । चक्रधर नें सुरराय ॥ पामे संपति एहवी ।
 पण लोत्रें रे तृपति न थाय ॥ ११ ॥ सं० ॥ ऊसीसी
 अंतर करे रे । लहक ब्रह्मक बल मेल ॥ कूरु करहा

कूरु माप ले । लेवे जूठो रे वानी जेल ॥११॥ संज्ञ० ॥
लोर्जे रातो जीवमो रे । मूके साचो धर्म ॥ समकितथी
ढीलो पमे । जाणी साचो रे जिनमत मर्म ॥ १३ ॥
सं० ॥ अकराकर चोरी करे रे । मंमे माया पास ॥
हिंसादिक पातक रमे । करे बहुपरे रे वणिज अज्यास
१४ ॥ संज्ञ० ॥ अरथें अनरथ हुवे घणो रे । चिहुं जण
जोइ चरित्र ॥ संज्ञलि बिहुं बंधव कथा । लोर्ज ठंमी
रे छे चारित्र ॥ १५ ॥ संज्ञ० ॥ धर्म अने सुख सवि
तजे रे । लोर्जे रातो जीव ॥ अवसर वेला नवि जोव-
ए, हाहूतो रे जमे सदीव ॥ १६ ॥ संज्ञ० ॥ अवगुण
देखी अति घणा रे । लोर्ज तजे नर जेह ॥ श्रीब्रह्म कहे
मुज मन वस्या । संतोषी रे गुरु श्रावक तेह ॥१७॥ सं०

॥ राग परिहार सज्जायम् ॥ १० ॥

(एहवा साधु तणा गुण गावुं-ए देशी)

रागतणे वश रातो प्राणी । कोनि अखय करे
मन आणी ॥ १ ॥ संज्ञल जीवमा सीख रसाली । राग
म राचिस रहे मनवाली संज्ञ० (आंकणी) ॥ राग

महामद्व बलवंत ज्ञारी । बाह्यो लोक सयल संसारी
 ॥ संज्ञ० ॥ कामराग जण ठे बहु नक्रियो । मणिरथ
 जोउं अति रक्वक्रियो ॥१॥ संज्ञ० ॥ रहनेमी आद्र-
 कुमर वैरागी । नंदिषेण विषयामति जागी ॥ ३ ॥
 संज्ञ० ॥ चरम सरीरी एम विगूता । अवर कहे कुण
 जे जव खूता ॥ ४ ॥ संज्ञ० ॥ पाप करे रमणी रंग
 बाह्यो । प्राण तजे पण न रहे साह्यो ॥ ५ ॥ संज्ञ० ॥
 सगा सजनसूं करे विरोध । स्त्री रातो न लहे प्रति-
 बोध ॥ ६ ॥ संज्ञ० ॥ जुठं निरलज थयो पुत्र श्लाती
 ॥ किम दुख पाम्यो पुत्र चिलाती ॥ ७ ॥ संज्ञ० ॥
 किम पारो रस आकुल थाय । स्त्री प्रतिबिंब देखी
 ऊत्तराय ॥ ८ ॥ संज्ञ० ॥ विषयराग इम गणी प-
 रिहरिये । स्नेहराग पण किमे न करिये ॥ ९ ॥
 सं० ॥ सारथवाह घरणि परे जोइ । गया बन्ने यम
 मंदिर सोइ ॥ १० ॥ सं० ॥ स्नेहें शय्यंजव गुरु न-
 क्रिया । सुत वियोग पुण आंसुं पक्रिया ॥ ११ ॥
 संज्ञ० ॥ सगर राय पुत्रनुं दुख जाणी । ते विलव्या

अति घण दीनवाणी ॥ १३ ॥ सं० नृगु बंजण सुत
 राग विशेषे । दीधां ऋषिने आल अलेषे ॥ १४ ॥
 सं० ॥ स्नेह राग गौतम ऋषि जोइ । केवलज्ञान
 विलंबे होइ ॥ १५ ॥ नेहें तिल सरसव पीलांय । अ-
 लसि करमि पुण ते इम थाय ॥ १६ ॥ सं० ॥ त्रीजो
 दृष्टितणो पुण राग । ते परिहरवो धरी वैराग ॥ १७ ॥
 पडे पतंग अगनिने संगे । दृष्टिरागने रातो रंगे ॥
 ॥ १८ ॥ दृष्टिराग वलि अवर विचारो । कुमति क-
 दाग्रह मनथी वारो ॥ १९ ॥ सं० ॥ बीजा राग सुखें
 जीव ठंमे । दृष्टिराग मूंकवा न हींमे ॥ २० ॥ सं० ॥
 दृष्टिराग जाणी जे करस्ये । ते जमालि जिम नव
 माहे फरस्ये ॥ २१ ॥ सं० ॥ दृष्टिरागे धर्म न लहे
 कोइ । नड्रबाहु बंधव जिम जोइ ॥ २२ ॥ सं० ॥ राग
 रंग एक अरथ बोलाय । उपम कविवर वचनें थाय
 ॥ २३ ॥ सं० ॥ जोइने जीव कुसुंजो अंगे । आपद
 पामे रंग प्रसंगे ॥ २४ ॥ सं० ॥ इम अनेक उपम सं-
 जारी । राग तणी मति तजो विचारी ॥ २५ ॥ सं०

१४२ श्री अठार पापस्थान परिहारनी सज्जायो.

॥ धर्म राग टलतां जे होइ । पाप राग ते सघला
जोइ ॥ २६ ॥ सं० ॥ इम जाणी जे राग निवारे । श्री
ब्रह्म कहे ते आप जतारे ॥ २७ ॥ संज्ञ० इति.

॥ द्वेष परिहार सज्जायम् ॥११॥

(सीखन सोखन चेलणा—ए देशी (अथवा) प्रभु पद्मप्रभ विनवुं—ए ढाल)

जिनधर्म साचो आदरी । मन माणो द्वेष ॥ तेह
थकी विणु उसर्यो । निफलो हुवे वेष ॥ १ ॥ द्वेष म
आणिस जीवना । वाधे द्वेषे संसार ॥ साचो धर्म तिण
उलख्यो । द्वेष न जासु लगार ॥ द्वेष० (आंकणी) ॥
शब्द रूप रस गंधए । वलि फरस विचार ॥ अणग-
मता पामी करी । मनि द्वेष निवार ॥ २ ॥ द्वेष० ॥
द्वेषे ऋषि निंदा करे । वलि हीले धर्म ॥ द्वेष तणे
वश जीवको । संचे घणा कर्म ॥ ३ ॥ द्वेष० ॥ द्वेष
वशे धर्म नवि लहे । जिम नमुचि विमास ॥ पालके
पाप बहुल कर्यु । बहु साधु विणास ॥ ४ ॥ द्वेष० ॥
गुण अवगुण नवि उलखे । द्वेषी नर कोइ ॥ द्वेष
तजी समजे सहू । जितशत्रु जिम जोइ ॥ ५ ॥ द्वे-

ष० ॥ वाद कलह द्वेषें करें । बोले पर अपवाद ॥ द्वेष
 चरुयो कुलवट तजे । लोपे मर्याद ॥ ६ ॥ द्वेष० ॥
 आशातन जिननी करी । ऋषि हत्या कीध । गो-
 साले वश द्वेषने । घणा पातक लीध ॥ ७ ॥ द्वेष० ॥
 एक संसारी प्राणीया । जां हुई अंतकाल ॥ तां लग द्वेष
 तजे नही । पमे नरक जंजाल ॥ ८ ॥ द्वेष० ॥ अ-
 धिकारी बे गामना । तसु चरित्र संजार ॥ द्वेष थकी
 मन नवि वढ्युं । जम्या बहुल संसार ॥ ९ ॥ द्वेष० ॥
 सासू नण्दे द्वेषथी । मन गूंथी जाल ॥ सती सुज-
 ड्राने दियुं । जूठ मोटुं आल ॥ १० ॥ द्वेष० ॥ द्वेषी
 वात घणी करे । माने अज्जाण ॥ चतुर विचारे
 संजली । केलवण विन्नाण ॥ ११ ॥ द्वेष० ॥ क्रोध मान
 बेहु मिली । हुवे द्वेष निदान ॥ तेथी जीव रुले
 घणूं । नवि पामे ज्ञान ॥ १२ ॥ द्वेष० ॥ इम जाणी
 मन वश करी । परिहरिये द्वेष ॥ श्रीब्रह्म कहे एणें
 मनें । सुख लहे विशेष ॥ १३ ॥ द्वेष० ॥ इति ॥

॥ कलह परिहार सज्जायम् ॥ १२ ॥

(परह पुरुषसं वातलडी रे तातडली परिहरज्यो-ए देशी.)

रारु कलह सवि मूल निवारो । वींध्या बोल म
 बोलो ॥ कलह करंतां जलपण जाइ । मर्म गांठ मम
 खोलो रे ॥ १ ॥ वचन बि चार खमोरे जाइ । खमतां
 जल पण थाइ ॥ खमतां दोष न कोइ चमावे । वि-
 धन विले सवि जाइ रे ॥ वच० (आंकणी) ॥ जिम
 तिम कलह करंतो बोले । रोष वशे जीव वाणी ॥
 बंध निकाचित तेथी पामे । तेहवा फल लहे प्राणी
 रे ॥ २ ॥ वचन० ॥ जले तिम नीच लवे अणजाण्युं ।
 उत्तम हियमे नाणे ॥ पान तरुफमे वाए अति घण ।
 थरु निश्चल निज प्राणे रे ॥ ३ ॥ वचन० ॥ आप
 म द्यो करमुका म मोमो । कलह करंता रीसैं ॥ वचमें
 तिण अवसर बोलास्ये । ते अंगे जोगवीस्ये रे ॥ ४ ॥
 वचन० ॥ लोह तणा कांटा जिम खूचे । तेहवां मर्म
 वधन ॥ साल न सकस्ये ते को काढी । खमस्ये ते
 धन धन रे ॥ ५ ॥ वचन० ॥ हलू जावें अति बोझ-

तो । खमतो थाय गंजीर ॥ खिमा करे जे नरने नारी
 ते कहेवाय धीर रे ॥ ६ ॥ वचन० ॥ रीस वसें जो व-
 चन बोलाय । तो पगे लागी खमावो ॥ क्रोध अग्नि
 परजलतो जाणी । खिमा नीर उढ्हावो रे ॥ ७ ॥ व-
 चन० ॥ तप जप संजम खीजरुपानें । दोहिले घमो
 जरीजे ॥ कलह करंतां साग पानमे । कहो कांश्ठाळो
 कीजे रे ॥ ८ ॥ वचन० ॥ जिण मुख रुमां नाम छे-
 वाय । तिण कां विरुआलीजे ॥ क्रूर कपूर अमीजिण
 जमिये । तिणकां अपवित्र पीजे रे ॥ ९ ॥ वचन० ॥
 कलह करंतां लखमी नासे । कारु नाम धरावे ॥ जस
 कीरति सोजाग न थावे । जूंकां नाम कहावे रे ॥
 १० ॥ वचन० ॥ सूत्र वचन सुहगुरु मुख संजलि ।
 जे कोइ कलह निवारे ॥ तेहतणा गुण मन माहि
 ब्रह्मो । वारंवार संजारे रे ॥ ११ ॥ वचन० ॥ इति ॥

॥ अज्याख्यान परिहार सज्जायम् ॥ १३ ॥

(थूलभद्र मानोरे मुझ बोल-ए देशी)

आल न दीजे केहने रे । ते ठे मोटूं पाप । जे

देस्ये तसु थास्ये रे । जवजव बहु संताप ॥ १ ॥ सुं-
 दर मत थो केहने आल । आगमवचनसंजाल (आं-
 कणी) ॥ जाण्युं दीतुं सांजळ्युं रे । जे हुवे घणे
 प्रकार ॥ ऊतावळु ते मत कहो रे । आणो चित्त वि-
 चार ॥ २ ॥ सुंदरण ॥ हुं देखुं तुं एहवो रे । अथवा
 कारण एह ॥ न हुवे पर पीना जिणे रे । बोलो वाणी
 तेह ॥ ३ ॥ सुंदरण ॥ जगवड् अंगे संजलो रे । वीर
 वचन सुविशाल ॥ परजव तेहवुं पामस्ये रे । जेहवुं
 देस्ये आल ॥ ४ ॥ सुंदरण ॥ एक आल देस्ये जिको
 रे । जव जवलहस्ये आल ॥ तसु फल थोमुं दसगणू रे ।
 बोले उपदेश माल ॥ ५ ॥ सुंदरण ॥ ऋषिदत्ता आ-
 दिकतणा रे । ठे दृष्टांत अनेक ॥ ते संजलिने आण-
 ज्यो रे । हियमा माहि विवेक ॥ ६ ॥ सुंदरण ॥ जिह्वा
 वस आंणी करी रे । रागद्वेष बे वारि ॥ आल न देस्ये
 ब्रह्म कहे रे । धन धन ते नरनारी ॥ ७ ॥ सुंदरण ॥ इति ॥

॥ पैशुन्य परिहार सज्जायम् ॥ १४ ॥

(मेघमुनि कांड डमडोलेरे-ए देशी)

पातक पिशुनपणातणूं रे । जारी ठे मन जोड

॥ पिशुन तणे पासे रही रे । वात न पूठे कोइ ॥१॥
 चतुर नर पिशूनपणूं करो कांइ । ए मोटूं पाप कहाइ
 चतुण (आंकणी) ॥ चारु कहाइ मन माहि खीजे ।
 पुण न तजे ते काम ॥ जिम दुहवाए पापी मन माहि ।
 कहतां पापी नाम ॥ २ ॥ चतुण ॥ सगा सणीजा बां-
 धव सहूको । न रहे तेहने पास ॥ न्यायवंतराय तेहने
 दंमे । जाली ठल वेसास ॥ ३ ॥ चतुण ॥ हिंसा रस
 राति मंजारी । जोए चिहुं दिसि जीव ॥ चेजुं मांकी
 घणूं वेसासी । तेहने हणे सदोव ॥ ४ ॥ चतुण ॥
 तिम नर पिशून लोचरस रातो । न गणे साधु असाध ।
 ठिड्र जोइ ठल कांई पामी ॥ घाले कष्ट अगाध ॥ ५ ॥ चतुण ॥
 बिहु बंधव दृष्टांते जोज्यो । पिशूनपणानो दोष ॥ जव
 जव ते फल साथे लागु । कयों पापनो पोष ॥ ६ ॥
 चतुण ॥ दसजव वैर कमठ मरुजूतिण । चाल्यो चानी
 प्राणि ॥ नेटि खमाव्यो चारित्रने बल । तप संयम
 विन्नाणि ॥ ७ ॥ चतुण ॥ जे नरनारि हुवे रंग राता ।
 तिण पण करे विरोध ॥ अधिका उठां ठिड्र जणावो ।

१४८ श्री अठार पापस्थान परिहारनी सज्जायो.

घणो वधारे क्रोध ॥ ८ ॥ चतु० ॥ स्त्री जरतार कथा
संजलज्यो । धूरत पाणी राय ॥ बोझ्या बोल विनोद
विषादे । ते नवि पाठा थाय ॥ ९ ॥ चतु० ॥ अनरथ
दंरु सबल ए दूषण । जाणी टाळे जेह ॥ श्रीब्रह्म
कहे सदा वखाणु । पुरुष शिरोमणि तेह ॥ १० ॥ चतु० ॥

॥ अरति रति परिहार सज्जायम् ॥ १५ ॥

(सुरतरुनी परे दोहिलोरे-ए देशी)

पंच विषय रति परिहरो रे । ठंमो मोह मिथ्या-
त ॥ धर्मे अरति न आणीये । परिहरिये रे विकथा
ने वातके ॥ १ ॥ सीख सुणो जीव सारी । मन चिहु दिसिरे
जमतूं कर ठामके ॥ अरति अने रति वारी । एक
राचो रे जिणवरने नाम के । सीख सुणो जीव सारी
(आंकणी) ॥ दुसम काले दोहिलारे । मन बंठित
संयोग ॥ काम जोग सुख थोमिळुं । मायावीरे कपटी
बहु लोग ॥ २ ॥ सीख ० ॥ थिर नवि थास्ये अति
वणो रे । जे उपनुं दुख ॥ नीचलोक घणुं हीलस्ये ।

धर्म मूकी रे किम वंठे सुखके ॥ ३ ॥ सीखण ॥
 वम्यो आहार न वंठीये रे । तिम म करो व्रत जंग ॥
 नरकतणी गति पामीए । व्रत संजम रे मूकीने चंगके
 ॥ ४ ॥ सीखण ॥ गृहवासे धर्म दोहिलू रे । चिंता आ-
 रति व्याप ॥ कर्म आठ बंधे सही । करि आरंज रे
 परिग्रह बहु पापके ॥ ५ ॥ सीखण ॥ धन संपति थिर
 नवि रहे रे । जोखिम तासु अनेक ॥ पुण्य पाप जीव
 एकलो । जोगवस्थेरे परजव प्रत्येकके ॥ ६ ॥ सीखण ॥
 चंचल जीवित नरतणू रे । राज्ञ अणी जिम नीर ॥
 जलबुद बुद जिम बीजली । जिम लहरी रे जलनी
 गंजरीके ॥ ७ ॥ सीखण ॥ विणु जोगव्ये न बूटीए रे ।
 जे हुवे कीधां कर्म ॥ इम जाणी मन थिर करो ।
 आराधो रे जिणवरनो धर्मके ॥ ८ ॥ सीखण ॥ देव-
 समाणा सुखवेए रे । मुनिवर चारित्र लीण ॥ नरक वेद
 नार्थी घणा । दुख देखे रे जे कायर दीणके ॥ ९ ॥
 सीखण ॥ जीव पुरोहित पुत्रनो रे । मुंक बंधव सुवि-
 चार ॥ दुलजबोधि ते अवतर्यो । चारित्र धर्मे रे ते

१५० श्री अठार पापस्थान परिहारनी सज्जायो.

अरति जंमार के ॥ १० ॥ सीख० ॥ मेघकुमर मन
वालीयू रे । रति आणी जिनमाग ॥ चारित्र सूधू पा-
लियूं । जिनवरने रे चरणे जे लागके ॥ ११ ॥ सीख० ॥
धर्मे अरति न आणीए रे । पापतणी रति टाल ॥ अ-
रति विषय उपर धरो । धर्म मार्ग रे रतिरंग संजाल
के ॥ १२ ॥ सीख० ॥ अरति अने रति बिहु परे रे ।
पाप हेतु मन माण ॥ श्रीब्रह्म कहे नर ते जला ।
जिनवरनी रे जे पावे आणके ॥ १३ ॥ सीख० ॥ इति ॥

॥ परपरिवाद परिहार सज्जायम् ॥ १६ ॥

(अयोध्या उत्तम नयरी रे जिहां जिणवर जाया-ए देशी.)

परपरिवाद न मुखें उच्चरीये । ए ठे पातक मोटुं
रे ॥ परनिंदा जो करे निरंतर । तो तप संयम खोटुं
रे ॥ १ ॥ वाणी जिनतणी सम ज्ञावें । संजल रे मन
आणी ॥ अनरथ दंरु महा ठे पातक । परिहर रे तुं
प्रांणी (आंकणी) ॥ करतो पुण्य तणो घण संचय ।
खिण मात्रें थाए रीतो रे ॥ श्री उपदेश माल माहे
जोड । दीसे अरथ वदीतो रे ॥ २ ॥ वाणी० ॥ बीजे

अंगे अध्ययने बीजे । श्री जिनराज वखाणे रे ॥ प-
 रनिंदा करतो बहु प्राणी । परनूं पातक ताणे रे ॥ ३ ॥
 वाणी० ॥ दशवैकालिक जगवंत जाषे । पूठि मंस न
 जखीजे रे ॥ अरथ अठे अपवाद तणो ए । एवमो
 न कीजे रे ॥ ४ ॥ वाणी० ॥ लोकिक ग्रंथें एम
 वखाणे । निंदक सर्व चंमाल रे ॥ मातंगी ब्राह्मण दृ-
 ष्ठांतें । निंदा दूषण टाल रे ॥ ५ ॥ वाणी० ॥ ठाणां-
 अंगें पंचम ठाणें । जिनना अवगुण दाखे रे ॥ समो-
 सरण रचना जोगवतां । आधाकर्मी जाषे रे ॥ ६ ॥
 वाणी० ॥ निंदे आचारिज उवजाया । साचो धर्म
 विखोमे रे ॥ संघ चतुरविध निंदे कुमती । सुर स-
 मकितधर जोमे रे ॥ ७ ॥ वाणी० ॥ ते प्रांणी स-
 मकितथी चूके । नवुं नविहलुं पामे रे ॥ इम जाणी
 अपवाद निवारो । द्वेषतणे परिणामेरे ॥ ८ ॥ वाणी०
 ॥ निंदक अरथ अनें जस न लहे । ए ठे अविचल
 वाणी रे ॥ श्रीब्रह्म कहे अपवाद म बोलो । सुणि-
 जो जवियण प्राणी रे ॥ ९ ॥ वाणी० ॥ इति.

१५२ श्री अठार पादस्थान परिहारनो सज्जायो.

॥ माया मृषा परिहार सज्जायम् ॥ १७ ॥

(राजमती कहे नेमिने-ए देशी.)

वचन जिनना उलखी । माया मृषा म जाष ॥
करणी अनेरा आचरी । वेसास वचन म दाख रे ॥ १ ॥
वचन विचारी बोलीये । व्यापक वाणी दोष रे ॥ मा-
यासू मिरखा मिल्यो । करे अधर्मनो पोषरे (आंक-
णी) ॥ चोर मंझिकनी परें । पामस्थें मरण अकाल
॥ केसरी जिम समता धरी । सत्य वचन सूंधूं पाल
रे ॥ २ ॥ वच० ॥ वंकचूल तणी परें । सत्यवंत शील
आधार रे ॥ इहलोक पूजा पामस्थें । परलोक सरग
दुवार रे ॥ ३ ॥ वच० ॥ एक गमे पातक सर्वनें ।
अवर एके पास ॥ हुवे जार जारी असत्यनो । तिण
सत्य बोल विमास रे ॥ ४ ॥ वच० ॥ कालमां कायक
दूषणें । वाचकें व्याप अनंत ॥ तिण वचन दोष नि-
वारीये । इम कहे श्रीअरिहंत रे ॥ ५ ॥ वच० ॥
विष करे सहजे बल घणूं । बलि जो वधार्थु तेव ॥
फल विकट वांणी असत्यना । माया तणे पुण मेव

रे ॥ ६ ॥ वचण ॥ अरिहंतने वचने करो । माया मृ-
षा परिहार ॥ कहे सीख श्रीब्रह्म एटली । आचरी
लहो दुख पार रे ॥ वचण ॥ इति ॥

॥ मिथ्यात्वशट्य परिहार सज्जायम् ॥ १८ ॥

(बलि बलि जणणी इम भणे-ए देशी.)

जाणे जीव अजीवने १. । जीवने गणे अजी-
व २ ॥ इम कहे धर्म अधर्मने ३ । धर्म अधर्म स-
दीव ४ ॥ १ ॥ आगम वाणी संजळो । हियमे
करी विचार ॥ शट्य मिथ्यात्व निवारीये । जोइ
दसे प्रकार (आंकणी) ॥ राता आरंज परिग्रहे ।
एहवा जेय असाधु ॥ मति मिथ्यात तणे वशे । ते-
हने जाणे साधु ॥ २ ॥ आगम ॥ शील सदा जे
निर्वहे, आरंज ठंके साधु ॥ कुगुरु वचन मति घंघ-
लें । तेहने कहें असाधु ६॥३०आगम॥मतिकलपित
मत थापवा । उन्मारग कहे माग॥ सूत्र वचन अण
मानतो । माग जणे उनमाग ८ ॥ ४ ॥ आग ॥
मुगति नथी गया तेहने । मुगतें गया पत्तणेइ ए ॥

मुगति गया कर्म खयकरी । अमुगत तासु कहेइ १०
 ॥ ५ ॥ आग० ॥ ए दस जेद मिथ्यात निवारो ।
 त्रीजे अंगें जोइ ॥ जे निरता जाणी कहे । तसु सम-
 कित गुण होइ ॥ ६ ॥ आग० ॥ उपम ठह समकि-
 तने । मूल १ पश्चाण २ आधार ३ ॥ द्वार ४ नि-
 धाने ५ जाजनें ६ । ए आगम संचार ॥ ७ ॥ आ० ॥
 जां मिथ्यात तजे नही । तां गिण मोटुं साल ॥ चा-
 रित्र तरुवर तां लगें । न करे अतिघण फाल ॥ ८ ॥
 आ० ॥ समकितसूं थोमी क्रिया । फल आपे सुवि-
 शाल ॥ करे प्रकाश सुहामणो । सूरिज जिम ततका-
 ल ॥ ९ ॥ आग० समकितना अहिनाण ए । समता
 १ सिद्धि अजिलाष २ ॥ वेराग ३ करुणा ४ अति-
 घणी । सूत्र वेसास सुजाष ५ ॥ १० ॥ आग० ॥
 केवल चारित्रनो धणी । मुगति न साधे सार ॥ सम-
 कितसूं चारित्र लही । पामे जवनो पार ॥ ११ ॥
 आग० ॥ समकितधर ठे थोमला । नही मिथ्याती
 ॥ देखी घणा म राचस्यो । परखो समकित सार

॥ १२ ॥ आग० ॥ दोष अढार रहित जला । परखो
अरिहंत देव ॥ समकित व्रत तप गुण जर्या । साधु
तणी करो सेव ॥ १३ ॥ आग० ॥ जाषो सूत्र परंपरा ।
ते आराधो धर्म ॥ तत्व खरां त्रण ए अढे । समकित
मूल मर्म ॥ १४ ॥ आग० पाप सतर हलूआ
गिणो । मोटो जार मिथ्यात ॥ जीव तणे पोते
अढे । काल अनादि विख्यात ॥ १५ ॥ आग० ॥
पांच संवर मांहे पहिलमुं । कहे समकित जिनराज ॥
आश्रव धुर मिथ्यात ठे । ठंमी लहो शिवराज ॥ १६ ॥
आग० ॥ अरहन्नक दृढपणे रह्युं । घणूं चलाव्युं देव ॥
समकित सुलसा पालियूं । श्रावक वलि कामदेव
॥ १७ ॥ आग० ॥ इम समकित परस्वी करी । पाले
अरिहंत आण ॥ श्रीब्रह्म कहे सुरनर सहु । तिहनूं
करे वखाण ॥ १८ ॥ आग० ॥ इति

(कलशः—सकल सुख पूरे—ए देशी.)

जीव वध असत्य वचन अने चोरी । नारिनी
संगति पाप नीजरी ॥ १ ॥ संजळो प्राणिय एह वि-

चार । मन शुद्ध परिहरो पाप अठार (आंकणी) ॥
 परिग्रह क्रोध बलि मानने माया । लोभ ठे सयल
 दूषण तणा पाया ॥२॥ संज्ञण॥ रागने द्वेष गिण कलहने
 आल । पिशुनपणूं रति अरति विशाल ॥३॥ संज्ञण॥
 परिवाद माया मृषा वाणी । बलिय मिथ्यात शब्द
 परिहरो जाणी ॥ ४ ॥ संज्ञण ॥ एहतणे बल जीव
 अनादि । दुख घणा सहा पमे प्रमादि ॥५॥ संज्ञण॥
 एहनो जेय करे परिहार । मुगति तणां सुख ते लहे
 सार ॥ ६ ॥ संज्ञण॥ श्रीब्रह्म कहे इम आणंद आणी ।
 साधुने वंदज्यो नवियण प्राणी ॥ ७ ॥ संज्ञण ॥

॥ इतिश्री ब्रह्मर्षिणाकृत अष्टादश पापस्थान स्वाध्याय संपूर्णेति

भद्रम् ॥ ग्रंथाग्रम् ३५० ॥

श्री एकादश गणधर सज्ज्ञायाम्.

॥ श्री इंद्रचूति गणधर सज्ज्ञायाम् ॥

(अष्टमो जिणवर जगज्यो-ए देशी.)

गणधर इंद्रचूति गुणनिद्रो । गुवर पुरि अव-
 तार रे ॥ वसुचूति तात सोहे सदा । मात पृथ्वी

सणगार रे ॥ १ ॥ हरष धरी गुण गावस्यां । पावस्यां
परम आणंद रे ॥ प्रथम गणधर बहु सुखकरु । मुख
जिसो पूनमचंद रे हरण॥(आंकणी)॥ २ ॥ जेष्टा नक्षत्र
ठे जनमनुं । गौतम उत्तम गोत्र रे ॥ वरस पंचास
गृहोपणे रंह्यो । पांचसे शिष्य संजुत्त रे ॥ हरष धरी०
॥ ३ ॥ चारित्र लीध ठउमथपणे । त्रीस वरस सुप्रमाण
रे ॥ बार वरस ज्ञान निर्मलो । राजगृह नगर सुगण
रे ॥ हरण ॥ ४ ॥ वरस बाणूं सर्व आउखुं । पालिय
सार सुजाणि रे ॥ जीव शंसय समज्यो सही । धन-
धन वीरजी वाणि रे ॥ हरण ॥ ५ ॥ गौतम महावीर
नेहलो । सत्तावीस जला जोइ रे ॥ गणपति शिष्य
गुण वर्णवे । मंगल आणंद होइ रे ॥ ६ ॥ इति

॥ श्रीअग्निनूति गणधर सज्जायम् ॥२॥

(तोरा चरण कमल सेवतां हो जिनजी-ए देशी.)

गणधर बीजो सवि सुखदायक । वंडित फल
दातार रे ॥ अग्निनूति गुवर पुरि जनमियो । वसुनू-
ति ताय मद्धार रे ॥ १ ॥ वीर जिणेंसर केरो गण-

धर । त्रिपदी लबधि निधि जाणि रे ॥ गौतम चारित्र
 लीधा जाणी । आयो बहु मंकाणि रे ॥ १ ॥ वीर-
 जिण० ॥ (आंकणी०) माता पृथ्वी कृतिका नक्ष-
 त्रह । गौतम गोत्र पवित्र रे ॥ वरस बेतालीस गृह-
 स्थपणे रह्यो । पुनरपि लिये चारित्त रे ॥ ३ ॥ वीर० ॥
 पंचस्यांनी ठे शिष्य संख्या । ठउमस्थपणे वरस वार रे ॥
 सोल वरस केवलनी परिया । चिहुंत्तर वरस सविसार
 रे ॥ ४ ॥ वीरजि० ॥ कर्म संशयनो संदेह टाळ्यो ।
 पाळिया जिणवर धर्म रे ॥ गणपति शिष्य गणधर
 बोले । ते पामे शिवपद शर्म रे ॥ ५ ॥ वीरजि० ॥ इति

॥ श्रीवायुनूति गणधर सज्जायम् ॥ ३ ॥

(मालीजी फूलडे चंगेरील्याओ—ए देशी.)

त्रीजो गणधर वायुनूति ठे । गुवर गाम सुठाम ॥
 वली वसुनूति ताय माय जेहनी पृथ्वी । दरसण बहु
 सुख धाम ॥ १ ॥ वीरजी वंछित फल देह । थारो
 बीजो गणधर जेह ॥ वीर० ॥ (आंकणी) १ ॥ न-
 क्षत्र स्वाति जनमनुं कहीये । गौतम गोत्र कहाय ॥

वरस बेतालीस गृहीयपणे । वसि चारित्र लिए मन
जाय ॥ ३ ॥ वीर० ॥ अतिहि अनोपम शिष्य पांच-
सें । दस वरस ठउमथकाल ॥ वरस अढार लग
केवलपणे । सर्वायु सत्तरि संजार ॥ ४ ॥ वीर० ॥ देह
रूप जीव संशय समजियो । महावीरे देव संयोग ॥
गणपति शिष्य गणधर गुण बोले । पामे सुजस इह
लोग ॥ वीर० ॥ इति

॥ श्रीव्यक्त गणधर सज्जायम् ॥ ४ ॥

(चंपापुरि पालक नामें-ए देशी.)

चोथो गणधर जाणिये । व्यक्त नाम मुनि सोहे
। जाइ मदतें आवीयो । ततखिण जिण पन्निबोहे
रे ॥ १ ॥ चोथो गणधर जाणीये । (आंकणी) कै-
लाश संनिवेश जनमीयो ॥ धनमिच्छ तात मढहार
रे ॥ वारुणी जणणी जग जयो । श्रवण नद्वत्रह सार
रे ॥ २ ॥ चोथो ॥ गोत्र उत्तम चारध्राज । वरस पं-
चास गृह वास रे ॥ ठात्र सहित चारित्र लिये । पां-
चसे शिष्य उढहासरे ॥ ३ ॥ चो० ॥ बार वरस ठ-

उमथपणे । निर्मल केवलनाण रे ॥ वरस अढारसुं
 शोन्नतो । अस्सी वरस आय प्रमाण रे ॥ ४ ॥ चो०
 ॥ संशय चूत तणो टढ्यो । मिढ्यो जब वीर जिणंद
 रे ॥ गुणवंत शिष्य तुम गुण जणे । पामे परम आ-
 णंद रे ॥ ५ ॥ चो० ॥ इति ॥

॥ श्रीसुधर्मा गणधर सज्जायम् ॥ ५ ॥

(कपूर हुवे अति निर्मल रे—ए देखी)

पंचम गणधर सुखकरु रे । सोहम नाम वि-
 ख्यात ॥ कैलाश संनिवेश उपनो रे । धम्मिल विप्र
 सुजातरे ॥ १ ॥ तीरथपति वीरजिणेंसर देव । जे
 हनी सुरनर सारे सेव ॥ ते तो वंडुं हरष धरेव ॥१॥
 तीरथ० ॥ सतीय शिरोमणि जह्द्विहा रे । उत्तरा फा-
 द्युनी जेह ॥ नद्धत्र जोग सुत उपनोरे । धन धन
 जणणी तेह ॥ ३ ॥ तीरथ० ॥ गोत्रज जेहनो निर्म-
 लो रे । अग्निवेश्यायन जाण ॥ वरस पंचासैं संवस्यो
 रे । संजलि वीरजिन वाण ॥ ४ ॥ तीरथ० ॥ पांचसे
 विप्रसुं परवर्यो रे । चारित्र ले वरजाय ॥ बयालीस

वरस ठउमथपणेरे, वरस आठ लगे केवल थाय ॥५॥
 तीरथ० ॥ सो वरसनुं सरव आउखुरे । इहलोक पर-
 लोक साध । गणपति शिष्य हरजी जणे रे । कर
 चिंतामणि लाध ॥ ६ ॥ तीरथ० ॥ इति ॥

। श्री मंन्ति पुत्र गणधर सञ्जायम् ॥ ६ ॥

(अइय अनंत चौबीसी—ए देशी.)

ठठो गणधर जाणो । मंन्ति पुत्र वखाणो ॥
 मौरिज संनिवेशे जायो । धनदेव तात कहायो ॥ १ ॥
 विजयादेवीय मात । मघा नखत्र विख्यात ॥ गोत्रज
 वासिष्ठ गायो । मन वंठित फल पायो ॥ २ ॥ वरस
 त्रेपन ते घर रहियो । पुनरपि चारित्त ग्रहियो ॥ त्र-
 णसे शिष्य पचास । पूरे वंठित आस ॥ ३ ॥ वरस
 चौद ठद्वस्थकाल । सोल वरस केवल पाल ॥ सर्व
 आयु वर्ष सत्यासी । आसे शिवसुख वासी ॥ ४ ॥ बंध
 मोक्ष संशय टलीयो । वीरजिणेसर मिलीयो ॥ गणपति
 शिष्य गुण गावे । मन वंठित फल पावे ॥ ५ ॥ इति

॥ श्री मौर्यपुत्र गणधर सज्जायम् ॥७॥

(हरिकेशी बलिनी—ए देशी.)

सत्तम गणधर साधु शिरोमणि । मौर्यपुत्र सु-
जाण ॥ मौर्य संनिवेश साहिब । मौर्य विप्र नित नित
होइ कट्याण ॥ १ ॥ सुगुण नर सत्तम गणधर सार ।
नामें नवनिधि संपजे । महावीर शिष्य उदार ॥ २ ॥
सुगुण० ॥ (आंकणी) विजयादेवी मा तसु जणणी ।
नक्षत्र रोहिणी जास ॥ काश्यप गोत्र उत्तम जाणो ।
पांसठ वरस गृहवास ॥ ३ ॥ सुगुण० ॥ अउठसें ठात्रसुं
दीक्षा लीधी । वरस चौद रह्या ठउमथ्य ॥ सोल वरस
केवलपद वास्यो । अनुक्रमे लहेसे परमथ्य ॥ ४ ॥
पंचाणुं वरस आयु सघलुं । देव संशय सफलो कीध ॥
मणपति शिष्य गणधर इम बोले । कार्य सघलां सिद्ध
॥ ५ ॥ सुगुण० ॥ इति.

॥ श्री अकंपित गणधर सज्जायम् ॥८॥

(माइ तुंमीयागिरि सिखर सोहे—ए देशी.)

अष्टम गणधर अति अनुष्म । अकंपित मुनि-

राय रे ॥ वीरजिणवर वंदण आव्यो । उलट ते अति
 घण थाय रे ॥ १ ॥ अछम गणधर अति अनुपम०
 (आंकणी) नाम नगरी अठे मिथुला । जनम थानक
 होइ रे ॥ देवविप्र जसु जनक जाणो । मात जयंती
 जोइ रे ॥ २ ॥ अछम० ॥ उत्तराषाढ नखत्र योगे । चंद्र-
 सम अवतार रे ॥ गौतम गोत्र पवित्र जेहनुं । गृही-
 पणे वर्ष अरुताल रे ॥ ३ ॥ अछम० ॥ शिष्य त्रणसें
 अति विचक्षण । वरष नव ठउमथ्य रे । वरस एक-
 वीस केवल परिया । कर्म द्वय परमथ्य रे ॥ ४ ॥ अ-
 छम० ॥ वरस अठोत्तर सरव आयु । नरक संशय टालि
 रे ॥ गणपति शिष्य गणधर सोहाकर । आण जिणनी
 पालि रे ॥ ५ ॥ अछम० ॥ इति ॥

॥ श्री अचलभ्राता गणधर सज्जायम् ॥ ६ ॥

(पांचे इंद्री अहनिशि वस करे—ए देशी)

नवमा गणधर जगमांहि जाणीये । अचल ब्राता
 जसु नामोजी ॥ कोसला नगरी सकल सोहामणी ।
 जनम थयो शुभ ठामोजी ॥ १ ॥ अचल ब्राता मुनि

गणधर वंदिये । नामे शिव सुख थायजी ॥ नर नारी
 जे तुम्हचा गुण शुणे । ते वंढित फल पायजी ॥ १ ॥
 अचलत्राता० (आंकणी) वसु विप्र कुल मंरुण जग-
 तिलो । नंदा उर सिणगारोजी ॥ नक्षत्र जनम मृग-
 शिर जोवज्यो । गोत्र सुहारिद सारोजी ॥ ३ ॥ अचल
 त्राता० ॥ वरस ठेतालीस गृहस्थपणे रह्या । पुनरपि
 चारित्र लीधोजी ॥ शिष्य त्रणसेंस्यो सोहे परवर्यो ।
 जनम सफल जिण कीधोजी ॥ ४ ॥ अच० ॥ बार वरस
 लगें ठउमथ्य विचरीया । चउदस वरस निर्मल नाणो-
 जी ॥ लोकालोक प्रकासे मुनिवर । जाण के उदय ना-
 णोजी ॥ अचल० ॥ ५ ॥ वरस बहुत्तर सर्व आयुस सही ।
 पुन्य फट्यो मुज आजोजी ॥ गणपति शिष्य कहे वीर-
 जिण दंसणे । सीधा सघला काजोजी ॥ ६ ॥ अच० ॥ इति ॥

॥ श्री मेतार्य गणधर सज्जायम् ॥ १० ॥

(गुजराती फूलडांनो-ए देशी.)

गणधर गुण हियके धरो रे । पामो हरष अपार ॥
 गणधर मेतारज जलो रे । एक एक मांहि सार रे ॥ १ ॥

गणधर गुण हियमे धरोरे (आंकणी) ॥ जनम थयो
 तुंगीया पुर रे। विप्रदत्त सुजात ॥ वारुणी दवी उर
 ऊपनो रे। अश्वनी नक्षत्र विख्यात रे ॥ १ ॥ गण० ॥
 कोमिन गोत्र शोभाकर रे। गृहपणे वरस ठत्रीस रे ॥
 अनुक्रमे चारित्र आदर्यो रे। त्रणसें शिष्य सुजगीसरे
 ॥ ३ ॥ गण० ॥ दश वरस ठउमथ्यपणेरे ॥ केवलज्ञान
 वरस सोल रे। जवियण जण प्रतिबूजवेरे । सहु वा-
 सठ वरस रंगरोलरे ॥ ४ ॥ गण० ॥ परलोक संशय तसु
 आवीयो रे। ज्ञावीयो वीर जिणंदरे ॥ मेतारज प्रभु
 गणधर रे। गणपति शिष्य आणंदरे ॥ ५ ॥ गण० ॥

॥ श्री प्रज्ञास गणधर सज्जायम् ॥ ११ ॥

(आपेआप संभालिये-ए देशी अथवा भरतरीनी.)

गणधर गुण संथवकरो। नामे मुनि सुप्रज्ञास ॥
 वसु संनिवेषे अवतर्यो। पूगी वंचित आस ॥ १ ॥
 वीर गणधर सोहे सदार रे। पाप पलाये दूर ॥ अग्यारम
 गणधर सूरि। आपे सुख जरपूर ॥ २ ॥ वीर गण० ॥

बलिविप्र तात विख्यात जे । अतिजडा जसु माय ॥
 पुष्परिखें अठे जनमियो । कोमिन्ना गोत्र कहाय ॥३॥
 वी० ॥ सोल वरस गृहपणे रह्या । त्रणशें शिष्य परि-
 वार ॥ हरषजरे संयम धर्यो । जाणि जिन धर्मसार ॥
 ॥४॥ वी० ॥ आठवरस ठउमथ पणे । सोल वरस व-
 रनाण ॥ चाळीस वरस सघलां मिलो । महिमा मेरु स-
 मान ॥ वी० ॥ ५ ॥ मुगति संशय समर्यो सही । वीर-
 जिन वचन विचार ॥ जाव धरि जगतें जणे । गणपति
 सुत सुख सार ॥ ६ ॥ वीर गणधर ॥ इति ॥

॥ इति गणपतिशिष्य हरजीमुनिना कृत एकादश गणधर
 स्वाध्यायं संपूर्णम् ॥ श्रीरस्तु ॥

महामहोपाध्याय श्रीमेघराज मुनिराज कृतः—

श्री सोल सतियोनी सज्झायो.

॥१॥ श्री सुजडासतीनी सज्जाय ॥

(सिद्धार्थ वर कुले—ए देशी)

जिनगुरु गौतम पाय नमी । कहीशुं सतिअ
 चरित्रो ॥ जिनधर्मी चंपापुरे । जिनदत्त शेठ पवित्रो

॥ त्रूटक॥ पवित्र बेटी रूपें रंजा सुजडा नामे सती ।
 बुधदास बोधें कपट श्रावक थइ परणी गुणवती ॥
 पोषह सामायिक जैनधर्मे देवगुरु राती रहे । महा
 मिथ्यातणी नणंद सासू अहोनिशे महुर वहे ॥ १ ॥
 चाल ॥—एहवुं जाणी जोइ कही । बुधदासे निज नारी ॥
 मुनि आवे जल व्होरवा । उंदर जिम मंजारी ॥ त्रूटक॥
 ठिड ताके तेम सासू पुत्रने माता कहे । यतिय
 साथे वहु विलसे एम शोजा किम रहे ॥ पुत्र बोले
 मात म कहो कनक मल कुण जाखए । सतीअ
 मांहे ए शिरोमणी दोषी छूषण दाखए ॥ २ ॥ चाल ॥
 पारण काजे सती घरें । कोइ मुनि आव्यो तप गाढे ॥
 आहार देतां रुषि लोचने । तृण जीजे करी काढे ॥
 ॥ त्रूटक ॥ काढतां तृण शीश सिंदूर लागे रुषि
 निलारुए । ते देखी सासु वहु करणी पुत्रने देखा-
 रुए ॥ व्यजिचारिणी निज नारी जाणी प्रेम पतिनो
 उतरे । सासुए दीध कलंक जाणी सुजडा बहु दुख
 धरे ॥ ३ ॥ चाल ॥—देहरासरें काउसग रहे । शासन-

देव तिहां आवे॥ पुत्री खेद कांश् मत करो। इम कहिने
 बोलावे । (त्रूटक) सुजडा कहे मातवेगे जिनशा-
 सन शोजा चमे । तिम कीजे देवि ततक्षण चंपापोल
 चिहु जमे ॥ मांहे बाहिर पशुपंखी बहु नरनारी मिली
 । नगर रोहे सकल चंपा हुइ आकुल व्याकुली ॥ ४ ॥
 (चाल)—गयण रही कहे देवता । कोइ सति उनी
 कुवा कांठे ॥ तंतु काचे बांधी चालणी । जल काढी
 पोले ठांटे (त्रूटक) पोले ठांटे तोज उधमे एहव उत्सुक
 थइ । घणी नारी बहु खप करि विलखाणी लाजी गइ ॥
 इम सुणिने ते सुजडा सासुने जइ विनवे । मा तु-
 मारी आझा पामुं पोल उघामु हवे ॥ ५ ॥ चाल ॥
 मुह मचकोमी इम सासु कहे । हुं तुज चरित्र सवि
 जाणु ॥ लोक जणाव्या मांठेकिशुं । तुज सत केहुं व-
 खाणुं ॥ (त्रूटक) वखाणुं हवे कहे सुजडा मात
 मुज सत जोइये । इम कहि चाली कूप कंठे चंद्र
 वदनी सोहिये ॥ चालणी जल काढी तीने पोल
 ठांटी ऊधमे । कुसुम वरसे जय जयारव करे सहु

आदरवने ॥ ६ ॥ चाल ॥ चोथी पोल उघामीये ।
 कर जोमी चूप चाखे ॥ बीजी सतीअ उघामशे ।
 इम सुजडा दाखे ॥ (ब्रूटक) सुजडा परिवारशुं रे
 राय राणी परिवरी । घरे आवी कुटुंब बोधी ठेहमे
 संयम वरी ॥ लही सद्गति शील समकित कीरति
 वाधी अजिनवी । मुनि मेघराज आणी उल्लट
 सती पहेली वर्णवी ॥ ७ ॥

९ श्रोशीलवि० महासती मयणरेहानी सज्जाय.

(माइ तुंगोयागिरि-ए देशी.)

पुर सुदंसण राय मणिरथ । जुगबाहु लघुजाइ
 रे ॥ मयणरेहा तास घरणी । सती मांहि गवाइ रे
 ॥ १ ॥ शील सूधुं जिको पाळे । तास प्रणमे पाय रे
 ॥ देव दाणव जला चूपति । दंसणे छुख जाय रे ॥
 २ ॥ शी० आंकणी ॥ मयणरेहा देखि मणिरथ । वि-
 षय विकल थाय रे ॥ लघुजाइ हाथे हणियो ।
 कीधो एम अन्याय रे ॥ ३ ॥ शी० ॥ सती पतिने नि-

रजरावी । शील राखण काजरे ॥ वने चाली वाटे
जाता । जायो सुत नमिराज रे शी० ॥ ४ ॥ पदम-
रथ नृप बाल लेइ । गयो मिथिलाराय रे ॥ सति
मणिप्रज लेइ विद्याधर । नंदीसरदीपे जाय रे ॥
शी० ॥ ५ ॥ जुगबाहु सुर सतीय वंदे । मेले मिथि-
ला माहिरे ॥ साधवीनी सुणीदेसणा । लीये दीख उ-
ठाहि रे शी० ॥ ६ ॥ नमिराज हाथे गयो । मरतो
चंद्र यशने राजे रे ॥ सती पहोती पुत्र पासे । जुज-
वारण काजे रे शी० ॥ ७ ॥ नमिराज कंकण एक दे-
खी । हुउं ते प्रतिबोध रे ॥ देवराजे घणुं परख्यो ।
लही केवल सिद्ध रे शी० ॥ ८ ॥ मयणरेहा शील
पाली । सार्थु आपण काज रे ॥ सती बीजी एह
जाणो । कहे मुनि मेघराज रे शी० ॥ ९ ॥ इति.
शीलविषये मृगावती महासतीनी सज्जाय. ३

(असत्य निवारीये-ए देशी.)

कौसंबी पुरराजीयो । सतानीक नृप जाण ॥ पट-
राणी मृगावती । रूपे रंजसमाणो रे ॥ १ ॥ पुन्ये पाळे

सुधो । समकित शीलो रे ॥ इहलोके सुखी । परजवे
 मुगति सु लीलो रे पुन्ये० ए आंकणी. ॥ १ ॥ राणी
 दोहलो पूरतां । पंखी लेई जाय ॥ मूकी तापस उरवे
 । उदयन सुत तिहां थाय रे ॥ ३ ॥ पुन्ये० चौद वरषने
 ठेहमे । कंकण पामी राय ॥ निज नारी आणी घरे ।
 उठव बहुल मंकायरे पुन्ये० ॥ ४ ॥ चीतारे एहवु कथुं ।
 मृगावतीस्युं डोह ॥ प्रद्योते लंपटपणे । कीध कौसंबी
 रोहोरे पुन्ये० ॥ ५ ॥ शतानीके हीयुं लीयु । सतीय
 घणुं विभास ॥ मांकी चंरुप्रद्योतस्यु । कूनि वात मि-
 गासो रे पुन्ये० ॥ ६ ॥ ईट अणावी उज्जेणिथी । कौ-
 संबी गढ कीध ॥ प्रद्योतने एम ठेतयो । राज्य उदा-
 यण दीधो रे पुन्ये० ॥ ७ ॥ महावीरकन्हे लीये । मृ-
 गावती चारित्र ॥ चंदसूर जिन वंदितां । केवल लहे
 ष्वित्रो रे पुन्ये० ॥ ८ ॥ मृगावती मोटी सती । राख्युं
 शील अपार; मुनि भेघराजे वर्णवी, त्रीजी सती उदा-
 रो रे पुन्ये० ॥ ९ ॥

शीलविषे महासती अंजनासुंदरीनी सज्जाय ४

(विनय करीजेरे०-ए देशी.)

गिरि वैताढये प्रव्हादनपुरे । प्रव्हादन तिहां
 राय ॥ राणी रूमी तसु पदमावती । पवनंजय सुत
 थाय ॥ १ ॥ शील सदा फल साजण सेवीये । जग जस
 पसरे जेम ॥ जिणपरिपाले आगे अंजना । शील धर्यो
 तनि तेम ॥ सा०शील० आंकणी०१॥ अंजनकेते राये
 निज बेटी । पवनंजयने दीध ॥ शील सोजागिणि अं-
 जना सुंदरी । जुगता जुगतुं कीध शी० ॥ ३ ॥ एक
 दिन पवनंजय निज मित्रस्युं । कन्या जोईवा जाय ॥
 देवदत्त कुंअर गुण सांजलि करी । क्रोधे पवन जराय
 शी० ॥ ४ ॥ मन पाखे ते कन्या परण्यो । ठांमी बार
 वरीस ॥ रावण साथे चाल्यो कटके । जननी दीये आ-
 सीस शी० ॥ ५ ॥ घरमे बेठी जूरे अंजना । पवन पंखी
 वियोग ॥ देखी आव्यो रागे जर्यो । राते मळ्यो बिहु
 संयोग शी० ॥ ६ ॥ कटके पहुतो माता विणु कहीये ।

पेट सहित ते देखी नारी ॥ काढे सासू घर थकी । पहु-
ती वनह मजारि शी० ॥ ७ ॥ पाळे सतीय शील सु
हामणुं । हनुमंत सुत तिहां थाय ॥ सूरिजकेते देखी
जाणेजी । निज नगरे लेई जाय शी० ॥ ८ ॥ पवनंजय
पण जीती आवीयो । सती न दीठी जाम । करवा
लाग्यो आपहत्या घणी । मित्र निवारे ताम शी०
॥ ९ ॥ पवनंजय मित्र जोतो सतीयने । सूरिज केतु आ-
वास । पामि तिहांथी लेई निज पुरे । आव्यो मन
उद्धास शी० ॥ १० ॥ बहु परिविलसी राज्य सोहाम-
णु । साधी संयम काज ॥ स्वर्गे पहुती चोथी अंजना
। पत्रणे मुनि मेघराज शी० ॥ ११ ॥

शील विषमहासती नर्मदा सुंदरीनी सज्जाय ५

(जिन चउतीसरे अतिशय श्रुत भण्या-ए देशी)

नरमदा कांठे नर्मदपुर वसे । सहदेव श्रावक गुण
करि उद्धसे । तसु घर बेटि नर्मदा सुंदरी । रूप ला-
वण्य शील श्रावक गुण जरी-धन जर्यो आवे महे-
सर दत्त जाणेजो मामा घरे । गुण रंजी श्रावक होय

तिणे नर्मदा परणी वरे ॥ निज नगरे आवे घणे
 उहवे नारी साथे सुखे रहे । केते काले धन
 कमावा समुद्र चरवा ऊमहे ॥ १ ॥ नर्मदासुं-
 दरी पतिरागे करी । वाहणवेसी साथे संचरी
 ॥ राग आलावे कोइ तिण ठाणए । तेहना ल-
 क्षण नर्मदा जाणए—जाणे लक्षण शास्त्रनें बले
 जोलि महिपतिने कहे । महेसरदत्त ते सांजलीने
 संका मन मांहि वहे ॥ एह पुरुष तुं देव लक्षण
 जाणि तव व्यञ्जिचारिणी । समुद्र वाटे सूतीमेढही
 उठी नाठो तसु धणी ॥ २ ॥ नारी जागी चिहु दिसे
 जोवे । पति अण दीठे गाढे रोवे । कर्म कारण गणि
 धीरपणुं धरे । तापसि वेसे फल जक्षण करे—करे
 जिन—धर्म एहवे तिहां पीतरीयो वीरदासए ।
 बब्बरकूले जाय व्यापारे नीरखूटो तासए ॥ नीर
 काजे तिणे दीपे वाहण उत्तरी आवए । देखी
 जत्रीजी साथे लेइ बब्बरकूले जावए ॥ ३ ॥ सेठ
 घणो तिहां नृप आदर लहे । पीतरीया घरे ज-

त्रीजी रहे । हरिणीवेश्या माने पुरधणी । सहस
 टंका तसु दीये प्रवहणी-सेवकने लेवा वेशदासी
 एक आवे उमहे । नर्मदा सुंदरी रूप देखी वेश्याने
 जाइ कहे ॥ अन्यदा शाहने वस्तु लेवा हरिणि घरे
 तेनावए । तसुहय वींटी लेइ दासी सतीने देखा-
 रुए ॥ ४ ॥ दासी जाखे वात सुणो वनी । वींटीसह-
 नाणे पीतरीये तेनी । एहवुं सांजली तिहां गइ न-
 र्मदा । हरिणी बोली जोग जोगवी मुदा-तदा बोले
 नर्मदा तिहां एह वयण न बोलीये । शील माहरुं
 कोइ न लोपे मेरुगिरि केम मोलीये ॥ पांचसे जामी
 सती देतां मुइ हरिणी पापिणी । एह वितक लोक
 वचने सुणे ते नगरीधणी ॥ ५ ॥ सती अणावा
 सोवन पालखी । राजा प्रेषे चामर बिहु पखी । शील
 धरेवा वाटे बहु रनी । तिहांथी उठली खालमांहि
 पनी-घनीमांहि धूलठांटे करे गहेलाइ घणी ।
 मंत्रवादि वाजी आव्या राये वात सवे सुणी । जि-
 णदांस नामे एक श्रावक राय तेहने आपए । ते

सती लेइ नर्मदा पुरे जइ मातपिताने सुपए ॥ ६ ॥
 तिहां पधार्या सुहस्तिकसूरिण । श्रावकवांदे आणंद
 पूरण ॥ वितरनी जव सांजलि नर्मदा । श्रीगुरु पासे
 दीख लेइ मुदा-एकदा पहोती सासरे ते विहरती
 गुरुणीसमी । पुरुषलक्षण संक टाली धणी कीधो
 संयमी ॥ महेसरदत्तसुं संजमपाली नर्मदा स्वर्गे गइ
 । मुनि मेघराजे कथा रूमी पंचमी पूरी कही ॥ ७ ॥
 ॥६॥ शीलविषे महासतीरति सुंदरीनी सज्जाय.

(शील सुहावोरे साजण सेवीये-ए देशी)

साकेत नगरे नृप अरिकेसरी । रति सुंदरी तसु
 पुत्री रे ॥ साधवी संगे हुइ श्राविका । समकित शील
 पवित्रीरे ॥ १ ॥ शील चिंतामणि रूमे राखीये । जेहथी
 संपद होइरे ॥ इह परलोके सवि संकट टले । रति
 सुंदरी जिम जोइरे ॥ २ ॥ शी० आंकणो ॥ नंदनपुर
 रायचंद्र नृपे परणो । तेहनूं सांजलि रूपोरे ॥ महेंद्र-
 सिंह नृप लेवा आवीयो । जूऊ करे बिहुं नूपोरे ॥ ३ ॥
 शी० ॥ चंद्रनरेसर जाग्यो जूऊता । महेंद्रसिंहे रति
 आणीरे ॥ विषधर स बाह्यो कहे नृप हे जडे । तुं था

मुकु पटराणी रे ॥ ४ ॥ शी० ॥ एहवुं सांजलि कहे
रति सुंदरी । राजन विषय निवारो रे ॥ परस्त्री सेवा
दूषण ठे घणां । रावण चरित विचारो रे ॥ ५ ॥
शी० ॥ एहवुं कहितां राय न उसरे । अवधि मागी
मास च्यारो रे ॥ ठठ तप परणि आंबिल करि काया
। दुर्बल कीधी अपारो रे ॥ ६ ॥ शी० ॥ मास चिहु-
ने ठेहमे कहे राजा । सुंदरी ! संजल वयणो रे ॥ हुं
तुज लोचन मोह्यो एम सुणी । सती काढे निज न-
यणो रे ॥ ७ ॥ शी० ॥ धर्म कथा करि राजा प्रति-
बोध्यो । शीले लोचन आवे रे ॥ बहिन कहिने प-
हिरावी राये । सतीने घरे वोळावे रे ॥ ८ ॥ शी० ॥
चंद्रनरेसरस्युं रति सुंदरी । ठेहमे सारे काजो रे ॥
मोह पहुंती ठठी ए कथा । एम कहे मुनि मेघराजो
रे ॥ ९ ॥ शी० ॥ इति ॥

७ शीलवि० महासती ऋषिदत्तानी सज्झाय.

(जेम तरु पाकुं० अथवा जेहने जेसुं रंग-ए देसी.)

रथमर्दन पुर राजीयो रे । हेमरथ राय सुजा-
ण ॥ कनकरथ तसु सुत जलो रे । कला बहुतरि ठाण

॥ १ ॥ सोजागी सेवो शील सदा फलवंत । जेहथी
 सुख अनंत ॥ सिवरमणी हुइ कंत । सो० आंकणी०
 ॥ २ ॥ सुंदरपांणी राजा बेटी रे । रुकमणि परणवा
 काज ॥ वाटे जात्तां वनमांहिरे । वांध्या श्रीजिनराज
 ॥ ३ ॥ सो० ॥ देहरे एक तिहां आवीयो रे । हरिषेण
 तापसराय ॥ ऋषिदत्ता नामे बेटी रे । कुमरने कीधो
 पसाय ॥ ४ ॥ सो० ॥ ऋषिदत्ताने लेश करिरे । कुमर
 आवे निजगाम ॥ रुकमणी तिहां मोकली रे । जो
 गणि सुलसा नाम ॥ ५ ॥ सो० ॥ दिन प्रति एक
 बालक हणी रे । दीधुं सतीय कलंक ॥ ऋषिदत्ता गणी
 राक्षसी रे । राये काढी निसंक ॥ ६ ॥ सो० ॥ शील
 राखवा कारणे रे । ते वनमांहि जाय ॥ तापस वेस
 करी रही रे । पूजे श्रीजिनराय ॥ ७ ॥ सो० ॥ कनक
 कुंअर चाढ्यो परणवा रे । पहुतो ते वनमांहि ॥
 ऋषिदत्ता साथे लइ रे । रुकमणी परणयो ठाहि ॥ ८
 ॥ सो० ॥ रुकमणी गर्वपणे कहे रे । योगिणी जिम
 आल दीध ॥ ऋषिदत्ता साची हुइ रे । घरे आवी

राज कीध ॥ ए ॥ सो० ॥ जद्राचारिज गुरु कन्है रे
 । पूरवजव संबंध ॥ सांजलिने दीक्षा लीये रे । ठांमयो
 सर्व प्रतिबंध ॥ १० ॥ सो० ॥ जदलपुरि मुगति गइ
 रे । शीले जसु जसवास ॥ मुनि मेधराज कहे मुदारे ।
 सातमी महासती जास ॥ ११ ॥ सो० ॥

८ श्रीशीलवि० महासती दमयंतीनी सज्जाय.

(नयरि चंपावती जाणीये अथवा, चालती चुटक-ए देसी)

नयरि अयोध्या राजीयो । निषध नरेसर जा-
 णोरे ॥ सुत बे नलवफोने बीजो । कुंवर कूरु नीहाणो
 रे ॥—मान मोटे ज़ीमरथ राजा, पुत्री दमयंती दीये ।
 नल कुमरने राज्य देइ, निषधराय संयम लीये ॥
 जूव रमीया बिहुं जाइ, राज्य नल नृप हारण । नारि
 वचने कुंमनपुर जणी । चादया बिहु तिवारण ॥ १ ॥
 वाटे थाकी सूती सती । नल चींते मनि एहोरे ॥
 सासरे जावुं मुऊ नवि घटे । सीख लिखी चीर ठेहो
 रे ॥—सीख लिषीने वेगे चाल्यो, सती जागी ततद्वणे ॥
 चिहुं दिशे जोवे घणो रोवे । पीहर चाली आपणे ॥

वन मांहि तापस पुरी ते रहिती, शांतिजिन पूजा
 करे । वरिस साते गइ ऋतुपर्ण, राय मासीनि घरे
 ॥ १ ॥ दांन साळा मांकी तिहां । नृपनो आदर
 पावे रे ॥ पिंगल चोर प्रतिबोध्यो । ज़ीमरायतणो दूत
 आवे रे ॥—दूत साथे घणे माने, सती पहोती पीहरे ।
 राय नल पण निषधदेवे, कुबड कीधो संचरे ॥ नगर
 पहोतो सुसमाइ, राय दधिपन राखए । राधणुं क-
 रतो रवि सोये, कला सघली दाखए ॥ ३ ॥ ज़ीम-
 रथराये दूततणे मुखे । सुणयो कुबरु सरूपो रे ॥ हरिमित्र
 ठेके जे मांकीयो ॥ नल नाटिक बहु रूपो रे ॥—बहू
 परि मनाव्यो तिहां बटु ए आप नल न जणावए ।
 ज़ीम कुमराये मांकि सयंवर, हुंरुक नृपस्युं अणावए ॥
 घरमांहि आणी दीनवाणी कहि ते प्रेम उमटीउ ।
 सुरदीध वस्त्राजरण पहिरी, नले रूप प्रगटीउ ॥ ४ ॥
 कटक मेलिने आवीउ । नयरि अयोध्या तामो रे ॥
 कूबर कूमो ठेदीउ । बेशठो राज्य सुठामो रे ॥—राज्य
 वेठो अन्यदा तसु, निषध सुरवर बुजवे । धर्मघोष

मुनिवर तीहां पधार्या । धर्म देसण सूऊवे ॥ नलराय
 पूठे कहो जगवन, पूरव जव कीधो किस्यु । बार वर्षा
 लगे जेणे दुख पाम्या मे इस्यु ॥ ५ ॥ गुरु कहे राय
 ठठे जवे । मम्मण चूप तुं हुतो रे ॥ वीरमतीस्युं परि-
 वर्यो । रामतिवने पहुतो रे ॥ वनेपहुते एक मुनिवर,
 देखी घणुं संतापीउं । बार घटीका साधुने ते, वचन
 कथने तापीउं ॥ पठे मुनिवर शांत देखी, पाय लागी
 खमावीउं । घरे तेनी सूत्र सांजलि, जैनधर्मे जाविउं
 ॥ ६ ॥ तिणे कर्मे तुम्हे पाम्यो । राजन दुख अपारो
 रे ॥ पठे धर्म आराधीउं । तिणि पाम्युं सुख सारो रे
 ॥—एम सांजलि सती साथे, दोख लेइ सुर थयो ।
 देवी दमयंती चवीने, उत्तम माणस जव लह्यो ॥
 वसुदेव परणी शीलयोगे, पामि केवलि सिद्धि गइ ।
 मुनिमेघराजेसती मोटी, आठमी इणिपरे कही ॥ ७ ॥
 ९ श्रीशीलवि० कमला महासतीनी सज्जाय.
 (शालीभद्र मोह्यो अथवा उत्तराध्ययनें बोल्या सोलमेंजी—ए देशी.)

जरुअठ नगरे मेघरथ राजीयो रे । बेटी कमला
 नाम ॥ एहवे सोपारा पाटण राजीयो रे । रति वल्लज

गुण ठाम ॥ १ ॥ शील सोजागी साजण सेवीये रे ।
 जेहथी सुजस वाय ॥ संकट जाजे संपद सवि मिले रे ।
 कमला जेम गवाय ॥ २ ॥ शी० आंकणी० कमला
 परणी रतिवद्धस नृपे रे । एहवे समुद्र मजार ॥
 गिरिवर्धनपुर नगरे राजीयो रे । कीरती वर्धन ठे
 सार ॥ ३ ॥ शी० ॥ कमलारूप सुण्यु तिण राजीये रे ।
 काम विव्हल हूँ तेह ॥ जुगंधरां मंत्रवादिने कहे रे ।
 कमला आणो स खेह ॥ ४ ॥ शी० मंत्रवादी कहे रा-
 जन ते सती रे । तेहस्युं कोण तुम्ह काज ॥ नृप
 आग्रहथी मंत्रबले करी रे । आणी पोताने राज ॥ ५ ॥
 शी० ॥ कमला जागी राजा बोलीयो रे । कीरतिवर्धन
 मुऊ नाम ॥ ए संपद सवि जडे ! ताहरी रे । सारो
 वंठित काम ॥ ६ ॥ शी० ॥ कमला कहे चिंतामणि कां
 गमे रे । काग उमावण काज ॥ माहरुं शील न लोपी
 को सके रे । तुं कांइ आवे राज ! ॥ ७ ॥ शी० ॥ रूठे
 राये लोह पहिरावियो रे । जाग्यो सती जरतार ॥
 किहां न दीठी प्राणप्रिया आपणि रे । पाम्युं दुख अ-

पार ॥ ७ ॥ शी० ॥ एहवे पधार्या तिहां मुनि केवली
 रे । कमला सतीय सरूप ॥ राजा वांदी पूढे वली वली
 रे । मुनि कहे सांजल जूप ! ॥ ए ॥ शी० ॥ कीरती-
 वर्धन नृप घरे तुज प्रिया रे । शील अखंनित जाण ॥
 मास ठेहमे ते इहां आवसे रे । मनमे खेद म आण
 ॥ १० ॥ शी० ॥ ते ऋषि पहुता गिरिवर्धन पुरे रे । ते
 मुनिने अनुज्ञाइ ॥ कमला चरण अषीललागी परयो
 रे । नृप ऋषि वंदण जाइ ॥ ११ ॥ शी० ॥ मुनि प्रति-
 बोध्ये तेणे राजीये रे । बहिन कहीने सुजासि ॥ महा
 महोत्सवे कमला पाठवी रे । रतिवद्वज्र नृप पासि
 ॥ १२ ॥ शी० ॥ चारित्र लेई ठेहमे ते सतीरे । पहुती
 मोक्ष मऊार ॥ मुनि मेघराज कहे गुण तेहना रे ।
 नवमी सतीय विचार ॥ १३ ॥ शी० ॥ इति.

१० श्रीशीलवि० कलावती महासती सज्जाय

(गाथापति रे ते मुनिवर देखी करी रे—ए देशी राग मारुणी.)

देवसाल रे नगरे विजयसेन राजीयो रे । कला-
 वती तसु होइ ॥ पुत्री रे परणावी संखरायने रे । शील

सोजागणी सोइ ॥ १ ॥ सूधुं रे समकित शील सदा
 धरो रे । जेहथी संपद थाय ॥ पातक छूरि पुलाय ।
 सघले सुजस गवाय ॥ २ ॥ सू० (ए आंकणी०) बापे
 रे पुत्री जाणी गुर्विणी रे । मोकलीया परधान ॥ ते
 साथे रे जाइ मोकले बहिरखा रे । बहिनी लीये बहु
 मान ॥ ३ ॥ सू० सतीयेरे बांहे बांध्या बहिरखा रे ।
 सखी प्रीते कहे सोइ ॥ बहिरखा रे प्रेषणहारो द-
 षस्युं रे । सो वेला कही होइ ॥४॥ सू० एहवुं रे वचन
 सुण्युं संखराजीये रे । मनमें थयो संदेह ॥ ते कुणरे
 एह जेहने मनमे धरे रे । परनर राती एह ॥५॥ सू०
 तेणे रायेरे वनमे मेढहावी सती रे । बेदाव्या बे हाथ ॥
 तिण दुखेरे विलवे नारी एकली रे । तेमज वन मृग
 साथ ॥ ६ ॥ सू० प्रसव्यो रे पुत्र हवे कहे महासती
 रे । जेहथी लहीये लील ॥ एहवुंरे जिनधर्म में आ-
 राधीयुं रे । त्रिविधे पाद्युं शील ॥ ७ ॥ सू० ॥ तो
 मुऊ रे रूमा बेकर आवज्यो रे । समरे श्रीजगनाथ ॥
 ततक्षणरे कनक चूमि मंफित जला रे । प्रगट हुआ

बे हाथ ॥७॥ सू० ॥ अनुक्रमे रे पहुती तापस उरुवे
 रे । हवे राए तिणे दीठ ॥ बहिरखे रे नाम सती
 ज्ञाइ तणुं रे । पाम्युं दुख अदीठ ॥ ए ॥ सू० ॥ मंत्री
 रे राजा दुख देखी करी रे । सघले जोवा जाय ॥
 तापसरे उरुवे तिणि पामी सती रे । आंणी सघले
 उठाहि ॥१०॥ सू० ॥ राजा रे सघलो लोक आणंदी-
 उं रे । आव्या मुनिवर कोइ ॥ जूपति रे वांदी पूढे
 मुऊ प्रिया रे । कर ठेदनस्ये होइ ॥११॥ सू० ॥ श्री
 गुरुरे कहे जूपति पहिले जवे रे । तु हुंतो सुकसार ॥
 मुऊ प्रियारे राजपुत्री सुलोचना रे । सुकस्युं प्रेम अ-
 पार ॥१२॥ सू० ॥ सूकोरे श्रीजिन प्रतिमा वांदीवारे ।
 उनी वनमें जाय ॥ तेहनें राखवा रे । उपामी बिइ
 पांखनी रे । सूको दुखीयो आय ॥१३॥ सू० ॥ ते पो-
 पट रे अणसण लेइ सुरवर थयो रे । तिहाथी तुं नृप
 होइ ॥ कुमरी रे अणसण करि देवी थइ रे । कला-
 वती एह जोइ ॥१४॥ सू० ॥ पातकरे पांखतणुं करने
 थयुं रे । एहवी सांचलि वाणि ॥ बिहुजणरे संयम लेइ

रुअमो रे । पहुतां बेहुं निरवाणि ॥१५॥ सू०॥ मोटी
सुधी सती कलावती रे । नामे सीजे काज ॥ दस-
मी रे जाय जणो सुहामणि रे । पजणे मुनि मेघ-
राज ॥ १६ ॥ सू० इति

११ शीलवि० शीलवती महासतीनी सज्जाय

(देशी-चालती तथा डुटकनी)

नंदणपुर रे रत्नाकर सेठ जाणीये । अजीत
सेन रे बेटी तास बखाणीये ॥ तेणे परणी रे शीलव-
ती नामे सती । सेठ जिनदत्त रे श्रावक बेटी गुण-
वती ॥—रातीपति स्युं सती अन्यदा, रात्रि अर्थे सांजले
। शिवा बोले तेहनो स्वर, सुकन साखे अटकले ॥ घनो
लेइ जिस्युं चाली, देखि सुसरो पुत्रने कहे । कुलटा
वहु माटे, पुत्र बांनो एहने कुण संग्रहे ॥ १ ॥ तेहने
पीहरे रे सुसरो चाढ्यो मेढहवा । मारगि नदी रे देखी
लाग्यो बोलवा ॥ पाय जुती रे वहु उतारउ जींजीये ।
वहु तेमज रे चाली तिमश खीजीये ॥—रीजीये एहवुं
नगर देखी, कहे सुसरो उतरां । वहु बोलि सूनुं न-

गरे इहां रहीने स्युं करा ॥ वाप्ये वरुलो एक देखी
 सेठ ठाया वीसमे । वहु तरुके जइ बेठी, शाह
 रीसें धम धमे ॥ १ ॥ गाम सूनुं रे वाटे घर पांच
 ठ वसे । ते देखी रे वहुअरनुं मन उदहसे ॥ सेठ
 बोले रे सूने गामि नही रहां । कहे वहुअर रे पि-
 ताजी इहां रहां:-एम कहतां मामाने घरे, जक्ति
 पूरवक ते जम्ह्यां । बली चाढ्यां वृद्ध देखी, बिप-
 हुरे जइ विसम्ह्या ॥ वहु रोटीने करंबो, जिमत
 देखी कागलो । करे करु रव वहु बोले, मांगेठे स्यु
 करंबलो ॥ २ ॥ धन राखो रे माहरे काम न तसु
 तणुं । आगे सिवा रे बोलीने दीउं दूषण पणु ॥ एहवुं
 सांजलि रे सुसरो पूठे वहुअने । एह वायसरे सुं कहें
 ठे तुहने:-कहे वहुअर सुणो सुसरा, गुण सहु मुज
 अवगुण थया ॥ बालजावे गुरुए मुजने, शकुन जाव
 सबे कहा ॥ तेणे जाणुं शिवा बोली, ते शब्द अ-
 नुसारथी । घने बेसी नदी उतरी, मृतक काढयो
 नीरथी ॥ ४ ॥ तेहनी कमीथकी रे आचरण हुंतां

मे लीयां । घर आंणी रे ठाणहरांमाइ ते दीयां ॥
 कुण वांके रें हु ठंमी जोगो इसु । पूठे सुसरो रे वाय-
 स बोले ठे किस्सुं:-कहे वायस वृद्ध हेठे, सोनुं दस
 लख ठे घणु । ते काढि जल हल तेज देखी, वि-
 हस्युं मन सुसरातणु ॥ वली पूठे नयर उवस, वास
 वसतुं किम कह्यु । वहु बोले तेहज वस्ति, जिहां
 आपणु साजण लह्यु ॥ ५ ॥ वरु मूंकी रे तरुके बेठी
 ते किस्सुं । कहे वहु अररे तुमेन जाणो ठो इस्सु ॥ वरु
 बेठो रे वायस विष्टा जो करे । स्त्री माथे रे ठह मास
 मांहि पति मरे:-कहो वस्ति नयर उवस कहि केम
 उथापणुं । सती बोले किस्सुं किजे जिहां को नही
 आपणुं ॥ पहिर जुती नदी मांहि उतरी कारण
 किस्सुं । जल सर्प कांटादिक न पीने सेठनुं मन
 उलस्युं ॥ ६ ॥ लेइ सोवन रे पाठी आणी कुल वहु ।
 घर स्वामिनी रे किधी हूर्या तिहां सहू ॥ सती पति
 रे राए दीठो गुण ज्यो । तूठे नृपरे अजितसेन मंत्री
 कर्यो:-थयो मंत्री कटक जातां, घरे नारीने कहे ।

जले रहिज्यो । तेम करिज्यो, जेम आपणपुं रहे ॥
सती बोली फूलमाला, कंठे स्वामी घालज्यो । शील
जावे सरस रहस्ये, एम चितरु वालज्यो ॥ ७ ॥

ढाल बीजी.

(माइ तुंगियागिरि-ए देशी)

राय साथे मंत्री चाल्यो । पूढे अन्यदा रायने ॥
मंत्रि तुम्ह गल फूलमाला । कहीए नवि कमलाय रे
॥ ७ ॥ शीलवतीए शील पाढ्युं । पाढ्यो तेम जाण
रे ॥ अमर नरवर पाय प्रणमे । महिमा मेरु समाण
रे ॥ ए॥ शील० आंकणी० कहे मंत्रीरायनि नीसुणो ।
सती मुऊ घर नार रे ॥ तास समकित शील जोगे ।
माला सरस विचार रे ॥ १०॥ शील० ॥ एम सांजलि
राय हसीयो । नारी केहुं नाम रे ॥ द्रव्य देइ चार
नरने । मोकळ्या तिण गाम रे ॥ ११॥ शील० ॥ एक
पुरुषे सती साथे । मांकी प्रीति अपार रे ॥ लाख
टका लेइ सतीए । घाल्यो कूप मजार रे ॥ १२ ॥
शील० एम चारे एकठ मिढ्या । सीके पाणी चातरे

नारकीनी परे वेदना । जोगवे दिन रात रे ॥ १३ ॥
 शील० ॥ कूप पनीया चार बोले । काढो मोरी माय रे ॥
 झूप जीती घरे आव्यो । मुहूर्ते तेमयो राय रे ॥ १४ ॥
 शील० ॥ रसवती ठानी नीपाइ । कहे राय विचार रे
 ॥ सामग्री कांइ जिमण केरी । दीसे नही तुम्हा वार
 रे ॥ १५ ॥ शील० ॥ मंत्री बोले जद्द अम घरे । पूरे
 वंढित सिद्धरे ॥ जिमी राय मंत्री पासे । यद्द मांगणी
 धरे ॥ १६ ॥ शील० ॥ चिहुं पूरी मंजूस मांहि ।
 घाली नृपने दीधरे ॥ रांक सरीखा चिहुं देखी ।
 कहे नृप स्युं कीधरे ॥ १७ ॥ शील० ॥ शीलवती-
 ना गुण वखाणे । अरिमर्दन तिहां रायरे ॥ ब-
 हिन मानी पगे लागी । कीधो घणो पसाय रे ॥
 १८ ॥ शील० ॥ अजितसेने सती साथे । सार्यो आ-
 तम काज रे ॥ जास एणीपरे हुइ अग्यारे । पजणे
 मुनि मेघराजरे ॥ १९ ॥ शील० ॥

१२ श्रीशीलवि० महासती नंदयंतीनी सज्जाय

(सोरि पुरवर वसुदेवराजा-ए ढाल.)

पोतन पुरवर सागर श्रेष्ठी । समुद्रदत्त बेटी तसु
जाण ॥ नागर दत्तशेठ केरी बेटी । नंदयंती परणी
गुण खाण ॥ १ ॥ शील० ॥ सोजाकर हार अनोपम ।
पहेरो नर नारी मनरंग ॥ इहलोकें सुख संपत्ति
लहिंस्यु । परजवे विलसे मुगति निसंग ॥ २ ॥ शी०
(आंकणी०) कुंवर चिंते बाप कमायुं । धन विलसे
अधम सुत तेह ॥ पिता पूढी लइ क्रियाणुं । मित्र
संघातें चाल्यो एह ॥ ३ ॥ शी० रात्रिए निज नारी
चित्ते आवी । पाढो आवे निज घरबार ॥ द्वार पा-
खने आप जणावी । आवे तिण घर जिहां ते नार
॥ ४ ॥ शी० प्रिय विरहै जूरे ते नारी । माठलकी
थोमे जले जेम ॥ रात्री रही प्रिया आसासी । समुद्र-
दत्त ठानो वलीज तेम ॥ ५ ॥ शी० सासू ससरा बहु
गर्ज देखी । पुत्र थकां न हुतो आधान ॥ इम संकटप
करीनें वनमे । मेढिह बहूने देइ अपमान ॥ ६ ॥ शी०

એહવે જરુઅઠ નગરી હુંતી । રામતિ મસિ આવ્યો
 ચૂપાલ ॥ બહિન કરીને તિણિ ઘર આંણી । સતીએ
 માંઝી તિહાં દાનસાલ ॥ ૭ ॥ શી૦ ॥ સમુદ્રદત્ત
 વ્યાપાર કરીને । નિજ ઘર આવ્યો સતી ન દીઠ ॥
 આપહત્યા કરવાને લાગ્યો । મિત્રે વાર્યો તે કર નીઠ
 ॥ ૮ ॥ શી૦ ॥ મિત્ર સહદેવ જમંત જમંતો । આવ્યો
 માંઝી દાનસાલ ॥ સતી ડલ્લખી લેઈ ઘરે આવ્યો
 । હર્ષા સાજણ બાલ ગોપાલ ॥ ૯ ॥ શી૦ ॥ ચારિત્ર
 લેઈને નંદયંતી । તિહાંચી વિલસે અમર વિમાન ॥
 મોઢે જાસ્યે વાર સતીનાં । મુનિ મેઘરાજ કરે ગુણ-
 ગાન ॥ ૧૦ ॥ શી૦ ॥

૧૩ શીલવિ૦ મહાસતી રાહિણીની સજ્જાય

(જ્ઞાત ક્ષત્રી કુલે દીપતોજી-એ ઢાલ.)

પાટલીપુરે નંદરાજીયોજી । શેઠ ધનાવો નામ ॥
 પ્રિયા તસુ ઠે રોહિણીજી । શીલગુણે અન્નિરામ ॥ ૧ ॥
 ધન્ય ધન્ય તે જગમે । જીવ્યો તાસ પ્રમાણ ॥ શીલા-

जरण अलंकर्याजी । तसु दरिसण सुविहाण ॥ २ ॥
 धन्य० ॥ आंकणी० ॥ धनावो वाहण चमयोजी । सती
 निरवाहे ए शील ॥ अन्यदा गोखे बैठी थकीजी । राए
 दीठ सलील ॥ ३ ॥ धन्य० ॥ मोह्यो नृप दूती मुखेजी । प-
 हिलो संदेसो दीध ॥ आव्यो रोहिणीने घरेजी । आगत
 स्वागत कीध ॥ ४ ॥ धन्य० ॥ एक जवानी रसवतीजी
 हांकी तो घणिजाति ॥ बेठो राजा जीमवाजी । स्वाद
 लहे एक जाति ॥ ५ ॥ धन्य० ॥ राजा पूठे ए किस्युंजी ? ।
 सघलो एक आस्वाद ॥ राजन ! वणें अंतहंजी । सघली
 एकज स्वाद ॥ ६ ॥ धन्य० ॥ सतीये नृप बोध्यो थकोजी ।
 बहिनकरि धरि पत्त ॥ एहवे सेठ धनावहोजी । आ-
 पणे घरे संपत्त ॥ ७ ॥ धन्य० ॥ दासी मुखे राजा तणु-
 जी । सांजलि सर्व वृत्तांत ॥ राय आगले किम उगरे-
 जी । नारि मिली एकांत ॥ ८ ॥ धन्य० ॥ सेठ करे मन
 दूमणुंजी । एहवे बुठो मेह ॥ गंगा बिहु कांठे वहिजी ।
 नगरतणाए तेह ॥ ९ ॥ धन्य० ॥ तेहिज तटे आवी
 रोहिणीजी, बोले अमृतवाणी ॥ त्रिविधे में शील पाळी-

युंजी । तो जल पहुतुं ठामि ॥ १० ॥ धन्य० ॥ गंगाजल
वाटे वहुंजी । उठव करे नर राय ॥ मुनि मेघराज
कहे ए सतीजी । तेरसमी सुर आय ॥ ११ ॥ धन्य० ॥

१४ श्रीशीलविषेमहासती डौपदीनी सज्जाय.

(ब्रह्मदत्त कंपिलपुर राजीयोजी-ए ढाल.)

कंपिलपुर डूपदराजीयोजी । बेटी डूपदी जाण ॥
तेहने अर्थे स्वयंवर मांकीयोजी । मिलीयाराणो राण
॥ १ ॥ उत्तम आदर दीयोजी । शील रतन जगसार ॥
जेहवी सुरनर संपद जोगवीजी । लहीए जवनो पार
॥ २ ॥ उत्तम० ॥ पहिलूं स्नान करि नृप कुंअरीजी ।
ते पूजे जिणवर देव ॥ पढे सार श्रृंगारे सोनतीजी ।
आवे जिहां वासुदेव ॥ ३ ॥ उ० ॥ अनुक्रमे जोती
रायराणा सर्वाजी । आतमजाव रसेण ॥ पांरुव पांचे
परणे डूपदीजी । पूरवकर्म वसेण ॥ ४ ॥ उ० ॥ पां-
रुव आव्या सवि हथणाउरेजी । अन्यदा तिहां
रुषिराय ॥ नारद सतीये बहु अपमानीयोजी । अमर
कंकाये जाय ॥ ५ ॥ उ० ॥ पदमनाज नृप आगल

नारदेजी । वर्णवी सती प्रकास ॥ देव आराधी तेणे
 राजीयेजी । सती आणी निऊगाम ॥ ६ ॥ उ० ॥
 ठठने आंबल तप करती थकीजी । पाले निर्मल शील ॥
 कृष्ण नरेसर पांरुवने मलीजी । आठ्या तिहां सलील
 ॥ ७ ॥ उ० ॥ ऊऊ करिने पदमने ठेदीयोजी । नारा-
 यणे जस लीध ॥ सतीशिरोमणी नृप दूपद सुताजी
 । पांच पांरुवने दीध ॥ ८ ॥ उ० ॥ कृष्ण पधार्या
 जिहां छारामतीजी । तेहनी आणी पामि ॥ पांरुव
 वासी पांरुं मथुरापुरीजी । विलसे राज्य सुठामि
 ॥ ९ ॥ उ० ॥ थेरा पासे अन्यदा पांरुवेजी । लीधो
 संजम सार ॥ श्रीसेत्रुंजे केवल पामिनेजी । पहुता
 जवने पार ॥ १० ॥ उ० ॥ संजम पात्री लीध दूपदी
 जी । पंचम स्वर्गेवास ॥ मुनि मेघराज कहे चौदमी स-
 तीजी । विस्तरीयो जसवास ॥ ११ ॥ उ० ॥

१५ श्रीशील विषे सीता महासतीनी सज्जाय ॥

(कोइ राखो रे मेघरथराय—ए ढाल.)

दशरथ नृप कोसल धणी । कुल इखाग पवित्रो

रे ॥ राणी चार हुइ वनी । चार थया तसु पुत्रो रे ॥
 ॥ १ ॥ राम राज रे अयोध्याराय । सीतापति राम
 राज रे ॥ सूर्यवंशी राजीयो दशरथ । पुत्र विराजे रे
 ॥ २ ॥ राम० आंकणी० कोशल्या सुत दीपतो । अ-
 ष्टम बलदेव रामो रे ॥ सुमित्रा सुत जाइयो । वा-
 सुदेव लक्ष्मण नामो रे ॥ ३ ॥ राम० रावण राये सी-
 ता हरी । सागर बाधी पाव रे ॥ ऊऊ करी रावण
 हणी । रामे सीता बाखी रे ॥ ५ ॥ राम० ॥ जनकसुता
 सीता सती । रामतणी प्राण प्रिया रे ॥ दशरथ आ-
 णा पामीने । दंरुकारण जइ रह्या रे ॥ ४ ॥ राम० ॥
 राज्य लेइ आव्या घरे रे । प्रजासुं प्रीति मांकी रे ॥
 लोक वचन श्रवणे सुणी । रामे सीता ठांकी रे ॥ ६ ॥
 राम० ॥ लवकुश—सुत जाया वने । मुसाले वृद्धि पावे
 रे । जीत्या ऊऊता तेसुं । सीता शील प्रजावे रे ॥ ७ ॥
 राम० ॥ पुत्र बिहुंसु परिवरी । सती अयोध्या आवे
 रे । अंगारे खाइ जरी । सीता साच जणावे रे ॥ ८ ॥
 राम० ॥ त्रिविधे में शील पावीयुं । तो सहु सुर साख

देज्यो रे । जो हुं राघवी एक मनी । तो आग फाटी
जल होज्यो रे ॥ ए॥ राम० ॥ एम कही पग मुकता ।
खाइ नीरे जराय रे ॥ चिहुं दिसि पंकज प्रगटीयां ।
कुसुम वृष्टि तिहां आय रे ॥ १० ॥ राम० ॥ कलंक
उतारी महा सती । संजमसुं मन जावे रे । देवलोक
जइ बारमे । इंद्रतणुं पद पावे रे ॥ ११ ॥ राम० ॥ श्री
रामे संजम ग्रह्यो । सोल सहस नृप साथे रे ॥ केवल
लहि मुगते गया । तार्या बहु जीव हाथे रे ॥ १२ ॥
राम० ॥ शील प्रजावे विस्तर्यो । सीतानो पद्म
साचो रे । मुनि मेघराज कहे सती । पनरमी गुण
राचो रे ॥ १३ ॥ राम० ॥

१६ श्रीशील विषे धनश्री महासतीनी सज्जाय.

(एणे ए अवसरे कुमर सकोमल पूछे-ए ढाल.)

नयरी उजेणी मालवदेश पसिद्ध । सागरचंद
श्रेष्ठि तिहां ठे गुणे समृद्ध ॥ समुद्रदत्त बेटो उत्तम
कुल आचार । अन्यदा तेणे दीठो मायतणो व्यजि-
चार ॥ आचरे माठी माय देखी कुमर हूठ विरत्त ।

बोली मुख घाठयो जेहनुं राणी न धरे चित ॥ मनमे
 जाण्युं सघली नारी शील रहित अविचारि । तो हु
 एहनी संगति न करुं घरे न आणु नारी ॥ १ ॥ वठ
 नगरे श्रेष्ठि धन नामे एक होय । धनश्री बेटी शील
 सोत्तागिणी सोय ॥ समुद्रदत्तकुअरनो मातपिता
 हठ देखी । धनश्री परणी तेणे लीहो उवेखीः—उवे-
 खीने गयो परदेशे बार वरसने ठेह । रूप फेर करि-
 ने आव्यो सुसराने घरे तेह ॥ घरनुं काम सर्वे ते
 सारे सहुए दिए तसु काम । विनय करिने सहुए
 माने विनीत कही ए नाम ॥ २ ॥ ते पण धनश्री
 शील सुचंगोपाले । देव गुरु आराधे समकित मणी
 उजवाले ॥ निज गोखे बेठी अन्यदा धनश्री नारी ।
 देवी समरूपे दीठी गाम तलारिः—गाम तलारे तेनी
 विनीय तरंग रतिचिंते जेल । कहे कोटवाल सुणो
 मुऊ बंधव धनश्री मुजने मेल ॥ ते पण जइ धन-
 श्री आगले बोले धरि उठाह ॥ जोग संयोग करोने
 चड्डे ! लिठ मानवजव लाह ॥ ३ ॥ धनश्री बोली

पापी मुह म देखाकीए । एह वात चलावे मुऊ सत
 केहने पाकीए ॥ इणीपरे निच्रंठयो उठी गयो विनीत ।
 तलार न मुके रागतणी मति चित्त ॥—चिते मनमे
 ते धनश्री साचो ए रागांध । जीतिइ जटके जान
 विमावे चेते नहि जो बंध ॥ एम विमासीने तेहाव्यो
 विनीयत पाहितलार । वामीमांहि लेइ विसार्यो
 रंज्यो वचन गमार ॥ ४ ॥ अणगमति प्रीति कारि-
 ज न हुवे सिद्ध । पाणीने ठामे कुसुमासव मद दिध ॥
 परवस ते जाणी निज घर लेइ पहुचाव्यो । तिति विनी-
 यत पांहि तु तेह्यो तेकहाव्यो ॥—पाव्यो हर्ष समुद्रदत्त
 चींते एहनूं शील अपार । तिहां तो ते उजेणी जइ कीधो
 तात जुहार ॥ किते दिवसे तेह समुद्रदत्त सुसराने
 घर आवे । इंडी पंचतणा सुख विलसे हीये हर्ष
 न मावे ॥ ५ ॥ निज नारी लेइ नयर उजेणी जाए ।
 सुख संपति विलसे जाणो शील पादये पसाए ॥ अ-
 न्यदा गुरु पासे सांजलि जिन वाणि । धनश्री पतिसुं
 संजम लिए निरवाणी ॥—पालि संयम सूधो ते बे

पहोचे स्वर्ग मजारि । तिहांथी चवीने मोढे जासे
 एकणजव अवतारि ॥ मुनि मेघराजे एह प्रकास्यो
 सोलमी सती चरित्त । जणज्यो मन आणंदे करज्यो
 मन पवित्त ॥ ६ ॥

॥ श्री सोले सतीनी सज्जाय. ॥

(मूल अनादि ज्ञान गुण अविहड०-ए ढाल.)

सती सुजडा मयणरेहा धन । मृगावती गुण
 पुरीजी ॥ अंजना नमया सुंदरी साची । रति सुंदरी
 शील सूरिजी ॥ १ ॥ श्रीजिन शासन मान सरोवर ।
 समकित शील जल सोहेजी ॥ तिणि जल स्नान
 करी सुद्ध हुआ ते । जवियणना मन मोहेजी ॥ २ ॥
 श्रीजिन० (ए आंकणी) ऋषिदत्ता दमयंती कमला ।
 कलावती शीलवंतीजी ॥ नंदयंती रोहिणी द्रूपदीजी
 सीता धनश्री एसतीजी ॥ ३ ॥ श्रीजिन० ॥ शीलो-
 पदेस मालादिक ग्रंथे । सोल सती गुण कहीयाजी ॥
 जणतां गुणतां जेहने नामे । अष्ट महासिद्धि लहीए
 जी ॥ ४ ॥ श्रीजिन० ॥ श्रीपासचंदसूरि पाट पटो-

धर । राजचंद्रसूरि रायाजी ॥ श्रवण ऋषि शिष्य
मुनि मेघराजे । सोल सती गुण गायाजी ॥ ५ ॥
श्री जिन० ॥ (कुल गाथा ३५०)

श्री जिनप्रतिमा स्थापन सज्जाय.

(आदि अजित श्री शान्तिनो, दीठो०-ए देशी.)

श्रीवीरजिणेंसर पय नमी । आराही गोयम
गणराय ॥ रास जणिसु प्रतिमातणो । जिम आ-
गम बोढ्यो जिनराय ॥ १ ॥ प्रवचन वचन संज्ञाव-
ज्यो । जिनवरनी वहिज्यो सिर आण ॥ मन सुद्धे
जिन पूजज्यो । ए तुम्ह करिज्यो वचन प्रमाण ।
सुखें करी सुख पामज्यो ॥ २ ॥ आंकणी० ॥ आग-
म माहे जाणियो । धर्म तणा ठे दोइ प्रकार ॥ आ-
गारी श्रावक कह्या । अणगारी बोढ्या मुनिसार ॥
॥ ३ ॥ प्रवचन० ॥ साधु मारग श्रावक करे । साधु
करे श्रावकनो धर्म ॥ ते विराधक जिण कह्या । हिये
विमासी जोज्यो मर्म ॥ ४ ॥ प्र० ॥ जरत क्षेत्रे जे मुनि
हूआ । आझालोपी थया जिन चोर ॥ पाखंमी मुनि

मयलधर । डुरगति सहिस्थें दुख कठोर ॥५॥ प्र० ॥
 एक मानी नें नंदकी । एक क्रोधीने रातारादि ॥
 नायक विष्णु उपजे । संजल उठी जिण सासण
 धामि ॥ ६ ॥ प्र० ॥ एक पाखंजी संयमी । प्रतिमाने
 ते कहे अनाथ ॥ तेहनो मस्तक वज्रमइ । तेहनो
 मंमयो जग सुं ? साथ ॥७॥ प्र० ॥ चित्रमां लिखी जे
 पूतली । ते तो दृष्टे ते न रखे साध ॥ तिण निरखे
 जो पाप ठे । तो प्रतिमा दीठे पुन्य अगाध ॥ ८ ॥
 प्र० ॥ महानिसीथे परुपियो । जिन पूजा विविध
 प्रकार ॥ बृहत्कव्य माहें कह्यो । ठते पेखतां न बूजे
 गमार ॥ ए ॥ प्र० ज्ञातामाहे जिनें कह्यो । राय
 सुता दोवइ सुजाण ॥ जिनप्रतिमा नित पूजते ।
 जिणे पाम्यो ठे अमर विमाण ॥ १० ॥ प्र० ॥ एक
 कुमती एम कहे । दोवइ पूजे आरति काज ॥ सावइ
 ते पण नवि हुइ । कुमती एम देखाळे आज ॥११॥
 प्र० ॥ प्रतिमा तो बहुली हती । हरि हर ब्रह्मादिक
 खेत्रपाल ॥ आरति तेहने पूजिये । जं पूगे आसा

ततकाल ॥ १२ ॥ प्र० ॥ दोवइ जे सावइ नही । चै-
 त्यवंदन किम जाण्यो जेय ॥ शक्रस्तव तो कांइ कहे ?
 । पूजे नितु कांइ जिणवर देव ? ॥ १३ ॥ प्र० ॥ राय-
 पसेणी बोलियो । सतर जेद पूजा विधान ॥ सूरि-
 याज देवता करे । जेहनी प्रसंसा करे वर्द्धमान ॥
 ॥ १४ ॥ प्र० ॥ जीवाज्जिगम तीजो जणुं । विजयदेव-
 तणे दिठंत ॥ जंबुदीपे पांचमे । प्रतिमास्थान कही
 निज्रंत ॥ १५ ॥ प्र० जगवति अंगे प्ररुपियो । नंदी-
 सर चेइ विख्यात ॥ जंघाचारण संजती । विद्याचा-
 रण वंदे जली ज्ञात ॥ १६ ॥ प्र० ॥ सातमो उवासगदसा ।
 प्रतिमा बोली त्रिजुवन नाथ ॥ आणंद श्रावक आ-
 दरी । आराधी दीधो सिव हाथ ॥ १७ ॥ प्र० श्रीमुख
 जिणवर कह्यो । पालिज्यो दस विनय विचार ॥ ते
 आराधक बोलियो । पन्हावागरण अंग मऊार ॥ १८ ॥
 अष्टापदनी थापना । उत्तराध्ययन मऊार ॥ सेतुंज
 नेमिगिरि थापना । झाता धम्म कथा संजार ॥ १९ ॥
 प्र० ॥ अष्टापद गोयम जइ । करजोमी जिणे स्तुव्या

सुभाख ॥ ए निश्चे करि मानज्यो । आवश्यक सूत्र
 दिवरावुं साख ॥ १० ॥ प्र० ॥ एता जे अंग मानस्ये
 । ते प्रतिमानो लहिस्ये जेद ॥ जे ए अंग न मान-
 स्ये । ते करस्ये प्रतिमा निषेध ॥ ११ ॥ प्र० ॥ जो
 ए अंगजसदहे ? । तो प्रतिमा ठती नमाने काइ ? ॥
 अनंत संसारी जे कह्या । ते निश्चे दुर्गति जाय ॥ १२ ॥
 ॥ प्र० ॥ जिण कारण जिन ज्ञाषियो । आध पचाध
 मानो सूत ॥ जो जिनवचन खरा अठे । तो ते कु-
 मती सहो विगूत ॥ १३ ॥ प्र० ॥ जीवदया मूखे
 उचरे । आझातणो नवि जाणे मर्म ॥ जीवदया कीजे
 किस्थुं । आझा पाखे नवि दीसे धम्म ॥ १४ ॥ प्र० ॥
 जीव घात जे नर करे । तेहने गति बोली जिणराय
 ॥ जिन आझा जे लोपसे । जवोजव ते नर दुखियो
 थाय ॥ १५ ॥ प्र० ॥ प्रतिमा पाहाण सारिखी । एक २
 एम दाखे ठे अंध ॥ आक दूध सुरही समो । समवरु
 किम कीजे जांत्यंध ! ॥ १६ ॥ प्र० ॥ चिंतामणि ने
 कांकरो । ए बिहुंनी ठे एकी जात ॥ मोलें तो अंत

रं घणो । जेवमो अंतर उन्नति ज्ञात ॥ २७ ॥ प्र० ॥
 चिंतामणि नामे जलो । तेहनो किमे न थाए मोल
 ॥ काच कथीरज वापमो । उठो गरथ आपिजे तोल
 ॥ २८ ॥ प्र० ॥ कुमती कहे ए थापना । एहने अ-
 म्हे न नामिये सीस ॥ सूत्रना वचन जो मानिस्यो । तो-
 मानसो विश्वावीस ॥ २९ ॥ प्र० ॥ पंचमिली जे
 थापियो । ते सघलो जाणवो साच ॥ साचो करिनें
 मानज्यो । ठाकुर तो जे माने पांच ॥ ३० ॥ प्रवचन० ॥
 केहने कां चिंता पनी । ऊगमानी अथवा धन पीर ॥
 तेहने ते आवी कहे । पांचां पाखे नवि ज्ञांजे नीर
 ॥ ३१ ॥ प्र० ॥ जिण मुख हूंती संजल्यो । श्रावक
 योग प्रतिमा प्रासाद ॥ पांचे होइ थापिया । हिव-
 स्या माटे कीजे वाद ? ॥ ३२ ॥ प्र० ॥ पांच मिली
 पुस्तक कीया । ते किणही हिव मान्या जाय ॥ प्रतिमा
 ते किम मेटीये । आगम माहि बोले जिनराय ॥ ३३ ॥
 प्र० ॥ जे हारनो ए संसार ठे । ग्रहगण तारा सूरिज चंद
 ॥ तेदिनी जिनप्रतिमा जणुं । आगम ज्ञाण्युं चरम

जिणंद ॥ ३४ ॥ प्र० ॥ एम जाणीने वापरु। प्रतिमा-
 ने मत करो अनाथ । निरती आज्ञा पालज्यो । सूत्रें
 जिन ज्ञाप्युं जगनाथ ॥ ३५ ॥ प्र० ॥ आज्ञा पाखे
 सवि कारिमुं । चारित क्रिया सहु असार । जो जे
 आणा विणु करे । धर्मधुरि ठे आज्ञा सार ॥ ३६ ॥
 प्र० ॥ प्रतिमा पूजा इण जवे । रोग सोग दुख दा-
 रिद्र जाइ ॥ राज रुद्धिने संपदा । मनवंठित परजव
 सुख थाइ ॥ ३७ ॥ प्र० ॥ सम्यक्त्व निरमल उपजे ।
 पाप जाइ निर्मल हुइ देह ॥ सम्यक्त्व जो निर्मलो ।
 मुगति तणो किसो संदेह ? ॥ ३८ ॥ प्र० ॥ पूरव
 रीति तिम ठंमिज्यो । प्रतिमा उपर धरज्यो जाव ॥
 करजोनी पासचंद कहे । जिम पामो शिवपुरनो
 ठाव ॥ ३९ ॥ प्र० ॥

श्री यूलिज्जड मुनिवर सज्जाय.

(रागः—पाहुडीयो श्रेणिक रयवाडि चडयो, पेखियो०)

एक दिन सारथपति जणे । कोशा तुम्ह आ-
 वास ॥ कवण पुरुष नितु गाइये । ते मुऊ आगले

प्रकासरे ॥ १ ॥ जसु गुण गाइये । अति रलियामणा
 रासो ॥ सकल सुहामणी ज्ञासोरे । अति जलट धरी
 । नयण ऊरंतमे नीरे ॥ जसु० ॥ आंकणी० ॥ कइ
 कोइ राजकुमर नवो । कइ विद्याधर वीर ॥ कइ सुर
 कइ किन्नर वली । कइ कोइ जूचर धीरोरे ॥ जसु० ॥
 २ ॥ कइ हरि कइ ब्रह्मा वली । कइ ईसर कइ इंद ॥
 कइ रविकर कइ नागसुर । कइ चक्री ठे चंदोरे ॥३॥
 जसु० ॥ सिर धूणी कोशाजणे । वलतो वयण विला-
 स ॥ ते नर किसुं वखाणिये । जे नर नारीना दासोरे
 ॥ ४ ॥ जसु० ॥ ते किम गाइये । नयण बाण में वीं-
 धीयोरे ॥ राजकुमरनी कोमि । विद्याधर में मोहीयोरे
 । पाय पमे करजोमिरे ॥ ५ ॥ ते० ॥ ते किम गा-
 इये । सुर सेवा माहरी करे रे ॥ किन्नर केहामाहि ।
 जूचर जला जमाकीया । फूँके फाटीय ते जाइरे ॥६॥
 ते० ॥ हरि वंसली वजावतोरे । माने माहरी आण ॥
 ब्रह्मा चिहुं वयणे करी । करे अम्हारमां वखाणोरे ॥
 ७ ॥ ते० ॥ ईसर अम्हे नचावियो । इंद्र मनाव्यो

मीन ॥ रमणीरूपं जोलव्यो । दिनकर तात्यो तन्नरे
 ॥ ८ ॥ ते० ॥ काने नाग विलाइया । चहुमयो चंद्र
 निलाम ॥ शास्त्र सवे मूकी मिट्या । चक्रवर्ति करे
 विलाप रे ॥ ९ ॥ ते० ॥ ते किम गाइये ए । तो सा-
 रथपति एम जणे । ते कुण गुण जंमार ॥ जे तुम्ह आ-
 गळे उगयो । कहे तसु चरिय विचारोरे ॥ १० ॥ तसु
 गुण गाइये ॥ कोश जणे नाची गयोरे । मीनी माथे
 हंस ॥ मृगलो वाघणिस्थुं विद्यो । उजूवाढ्यो निज
 वंसोरे ॥ ११ ॥ तसु ॥ सूने सापण वस करी । वि-
 षनो टाढ्यो संग ॥ सीहण सरिसो जूजतो । मयगल
 माच्यो अंगोरे ॥ १२ ॥ तसु ॥ कालकूटना कोलि-
 या । देतां वाढ्यो वीर ॥ बलतो दावानल वसी ।
 अमीये सींच्यो सरीरोरे ॥ १३ ॥ तसु ॥ बारकोरि
 धन जोगवी । पहिलो मुज आवास ॥ मुणिवर पणे
 पठे रह्यो । विषय विहुणो चोमासे रे ॥ १४ ॥ त० ॥
 शूलिचक्र गुण गाइये । श्री जिनशासन मांहि ॥ च-
 रिय सुणंता जेहनो । चमके सुरनर रायोरे ॥ १५ ॥

त० ॥ ब्रूज्यो सारथपति ज्ञणे । सेवीये तेहना पाथ ॥
 धणकण कंचण परिहरी । हुंउ मुनीसर रायरे ॥१६॥
 तसु० ॥ थूलिजड गुण गाश्ये । शीलतणो उपदेस ॥
 ज्ञणे गुणे जे संजले । तेहना टले किलेसोरे ॥१७॥ तसु० ॥

श्रीकेशिप्रदेशीप्रबंध-स्वाध्याय.

प्रणमुं सिरि जिण पास आस पूरण जगतारक ।
 वामा उर सिरिहंस वंस इखागह नायक ॥ तासु
 तणो संतान हुंउ गुरुं गुण केशी । प्रतिबोध्यो जिण
 हेले सबल राजा परदेशी । तसु सरूप संखेप हिव
 कहिस्युं गुरु आधार । रायपसेणी जाबियो ते निय
 चित्त विचार ॥ १ ॥ केकयऊ देसंमि नयरि सेयविया
 नामे । तिहां परदेशी राय हुंउ नास्तिक परिणामे ॥
 जीव देवगुरु धर्म सुगति दुर्गति नहु माने । जाय मित्र
 तसु चित्र नामे सारथि परधाने ॥ सावथ्यी नगरी गयो
 राजा जितसत्रु नरेश । व्रतधारक श्रावक थयो केशी
 गुरु उपदेश ॥ २ ॥ गुरु निमंत्रि करि रज्जकज्ज सो-
 निज घर आव्यो । पहुता केशिकुमार जाणि वनपाल

वधाव्यो ॥ वंदिय गुरु विनविय बुद्धि बले कारण
 जाणिय । तुरंग परिखखण मिसें राउ तेमिय तेह आ-
 णिय ॥ धर्म कहंता संजलिय महुर धरें अपार । जट्ट
 मुंरु ए कुण अठे न लहे कोइ विचार ॥ ३ ॥ चित्र
 जणे सुण सामि ! पास संतानी मुनिवर । कहिये केशि
 कुमार जीव तनु जासे अवर ॥ एम संजलि तेह आवि
 राउ पूठे अजिमाणे । तेह तणो मन जाव प्रगट कीधो
 मणनाणे ॥ चित्त चमकिय चिंतवे एह चतुर नर कोइ
 । आइस मागे बेसवा उत्तम अधम न होइ ॥ ४ ॥
 जणे केशि परदेशि ! एस भूमी उज्जाणह । मुनि न कहे
 सावय तेण इम तुम्हे जाणह ॥ बेसी करे विचार
 जीवने नास्ति वखाणे । जे मन्ने जग जीव ते पाखंरी
 जाणे ॥ एम कटिपत जंपे बहु असुह उथापे जेय । जोवो
 महिमा गुरुतणी किम प्रतिबोध्यो तेय ॥ ५ ॥ राय जणे
 संजलो अम्ह जगवंत ! पियामह । इण नयरी भूपाल हु
 तो हूं तसु अति वल्लह ॥ नहू सदहतो जीव तेय तुम
 कथने दुर्गति । पटुतो ते जो आवि कहत तो मानुं तु-

म्ह मति ॥ तिणे मुज आगल नहु कहिय एम एक
जीव शरीर । जीव काय जुआ नही जे मानें ते धीर
॥ ६ ॥ केशि कहे नरराय ! तुम्ह घरे सूरिकंता । नामे
रमणी ठे घरणी निपुण गुणगण पतिकंता ॥ तेह
सरिस पर पुरिस कोइ जोगवतो देखे । तेहनें तुं स्थुं
करे हणे किंवा ? उवेखे । तो वलतो राजा जणे बहु
विमं ब देखाणि । प्राणथकी ते चूकवुं ए मुज मनह
रुहाणि ॥ ७ ॥ तुम्हने ते विनवे एक मुहूरत मुज
मूको । जइ स्वजनने सीखवुं एणि कीधे सुखचूको ॥
तुम्हे पण म करस्यो एहवी करणी कोइ । एम
कहिवी ते लहे ? जणे नृप एम न होइ ! ॥ इण दृष्टांतें
चोरने तुम्ह पितामह जाणि । परमाहम्मी वसि पनयो
आवी न सके प्राणि ॥ ८ ॥ ए उपमा ठे सत्य एण
कारणे मन नावे । इणिपरे मज्जापितामहीय अम्ह
धर्म न जावे ॥ ते हूँती श्राविका बारव्रत पूरा धरती
। सामाश्क पन्तिकमण पर्वि पुण पोसह करती ॥ तु-
म्हारे जाषा बळे ते पडूती सुरलोइ । तिणपुण आवी

नवि कह्यो तसु मुऊ समो न कोइ ॥ ए ॥ कहे केशि
 परदेशि ! एह अनुमान न कीजे, गुरु उपदेश विमासी
 शुद्धमति हिये धरीजे ॥ न्हाण विलेप विचूष अल्ल-
 साटक पहिरेवी । धूप कम्बुय गंध पुष्प बहु हथ्ये
 धरेवी ॥ देउल माहे पेसतां कोइ तेरे तुम्ह । संचारे
 वेसो सुठं मिलवा आवो अम्ह ॥ १० ॥ तिहां राउ !
 तुम्ह जाउ ? कहो अम्ह आगल साचो । बोले नृप
 दाण एक तेहने वचने न राचुं ॥ तिम जाणो नरगंध
 चार शत पंचय जोयण । जाइ देव नावंति अहव
 उपजे पउयण ॥ हिवमां अ मोरेमो जाइसु मन चिंते धइ ।
 आउ पहुचे नरतणो आवी किसुं ? करेइ ॥ ११ ॥ जइ
 पुण अठे सत्य तो पण हियमे मुऊ नाव्यो । चोर एक
 निग्रही निविम बंधण बंधाव्यो ॥ माहे कुंजी लोह
 खिपी कीधो त्रपु मुद्रित । जोयो मृत उखेमी पात्र
 दीगो नहु ठिद्रित ॥ चोर जीव किम नीसयो ? कहो
 मुऊ एह विचारि । कृत्रिम आगमे दाखव्यो नहिय
 जीव संसारि ॥ १२ ॥ गुरुजाणे परदेशि ! बार मुद्रित

घर जीतर । कोइ वजावे जेरि सह तसु सुणिये बा-
हिर ॥ ते कहो किम नीसयो ? तेम तुम्ह जीव विचा-
रो । एहनी गति अस्खलित ललित मति चित्त धा-
रो ॥ जुआ जीव शरीर गण ! तव बोले नूपाळ । चोर
एक लेइ आविया अन्य दिवसे कोटवाल ॥ १३ ॥ ते
विणासि अयकुंजि खिची मुट्ठी रखवाल । पाठलि
मूंक्या बहुल बारि करि दीधा ताल ॥ केतादिन अं-
तरे तेय कुंजी उखेची । सल सलंत तेह दिठ घणी
इयलनी कोमी ॥ ठिड राइ नहु दिठ में किम ते
आव्या जीव ? । तेह विना किम मानिये अवर अवर
तनु जीव ॥ १४ ॥ जणे केशि संजल नरेश ! तुम्हे
लोह धमंतो । दिठो केणे काल अगणि सरिस जल
जलंतो ॥ तेह किम पेठो अगणि कहो ए सहुए देखे ।
तेम जीवह परवेस तुम्हें जाणो इण लेखे ॥ एम
जाणी ते सहहो जीव म आणो व्रंत । जणे राउ
आवे नही एह जाव मुऊ चित्त ॥ १५ ॥ झुहा ॥ कोइ
नर तरुणो धनुषधर । पंचबाण समकाल ॥ मेढहे

जिम समरथ थइ । तिम जे मूँके बाल ॥१६॥ तुम्ह
 वचनतो सदहुँ । बिहुँना जीव समाण ॥ काय वसें
 बल अंतरे । एम अम्ह वचन प्रमाण ॥ १७ ॥ (चो-
 पाइ) ॥ जणे केशि संजल जूपाळ ! । जीव हेत ए म ज-
 णिस आल । आधे धनुष पणच आधली । घोघा बाण
 सहित सांधली ॥ १८ ॥ इणिपरे कांइ न मूँके बाण
 । कांइ न चाले प्राण विनाण ॥ पूरा नहु उपगरण
 प्रकार । जण राउ ! एह एह विचार ॥ १९ ॥ तिम
 एह पुण जाणवो प्रमाण । बिहुना अठे जीव समाण ॥
 एक जाण काया आंतरो । माह्या ने ए स्यो पांतरो
 ॥ २० ॥ बलतो राउ कहे परदेशि । जइ एम तो सं-
 जलो महेसि ! ॥ एक तरुणो बलवंत अपार । कावरु बहु
 उपामे जार ॥ २१ ॥ गरढो ते जार न बहे कांइ ।
 बिहुँनी काया पूरी थाइ ॥ तरुणो गरढो जे संजार ।
 बहेते कीजे जीव विचार ॥ २२ ॥ कहे केशि एह
 संसय किसो ? । एह कारण जोवो ठे जिसो ॥ घुणि
 खाधी जूनी लाकनी । जुना सीका जूनी पिनी ॥ २३ ॥

तिण तरुणो कां न वहे नार । जूनानो एह अठे वि-
 चार ॥ नवी पुराणी काया जाण । इहां जीवनी त्रांति न
 आण ॥१४॥ वलतो राज वलि बोलियो । जीवत चोर एक
 तोलियो ॥ विना ठेदहण तोल्यो जोइ । ऊण अधिक पुण
 किसो न होइ ॥१५॥ कहो जीव हुं किम सदहुं । जीव तोल
 जूठ नवि लहुं ॥ केशी कहे नृप ! वाइहिं करी । चर्म
 दीवनी ठाली जरी ॥१६॥ अधिकी उंठी न हुए तिहां
 । नाव अगुरुलघु जाणो इहां ॥ तिम जोवो मन करी
 विचार । जीवमाहि नहु कांइ नार ॥१७॥ तोइ न
 माने राजा जणे । एक दिन सत्ता आरुंवर घणे ॥ पूरी
 बेठां आययो एक । चोर देखि हुठ जीव विवेक ॥१८॥
 तासु सरीर सर्वमें दिठ । कहिये जीव ते किहां पइठ ॥
 एम जाणी कीधा बे खंरु । चार अठ एम बहुला
 खंरु ॥१९॥ किंवहु तिलतिल मात्र ते किऊ । जीव
 वस्तु पुण किहां न लऊ ॥ इणि अवसरे रीसाणा
 जेम । गुरुपजणे बोले ठे केम ॥२०॥ (ढाल पाठली)
 मूढ तुहतर तुं पएसि ! ते नरथी जाणुं । कवण ? तेय

पूठे नरेस ! संजल वख्खाणुं ॥ केइ पुरुष वणकज्ज वने
 जते आएस्यु । एक नर जोजन हेत काष्ठ लेइ आ-
 वेस्युं ॥ करिस्युं जोजनतणि जणिय अगणि कठथी
 लेइ । अन्नपाक करि मुंके जे ते नर तहत करेइ ॥३१॥
 कठिन दिठो अगणि जोइ कीधो बिहुं खंमे । चार
 अठ तह सोल एम तिल तिलमित खंमे ॥ तोइ न
 देखे कहिय अगनि मने ते झूमाणो । तेणे वंच्यो हुं
 अपार एम चिंते जराणो ॥ बीजे आवि परी ठविय
 अगनि सिद्ध जिम होइ । तेह सरिस तुं एह अठे
 मूरख अवर न कोइ ॥ ३२ ॥ एम संजलि मन खेद
 राउ धरतो समजाव्यो । चिहुं परषदने न्याये विनय
 मारग वलि आव्यो ॥ जाषे तुम्हे समथ्य सथ्य पर-
 मारथ जाणो । करतल जिम आमलो जीव तनु जूआ
 आणो ॥ तिण अवसरे पवने करी कंपततरु पेखे ।
 राउ प्रते केशी कहे ए कह किम ? कंपे ॥ ३३ ॥
 देव नाग गंधर्व अहव किन्नर कंपावे ? । जणे राउ
 ए बाउ अवर मुकु मन नहु आवे ॥ ए सरूप वपु वेद

लेस रागादिक सहियो । देखिस एहनो रूप नूप ! नहुं
 देखुं कहियो ॥ एम अरूप पुगल रहिय किम देखाहुं
 हेव । जीव वस्तु बढमस्थ हुं देखे अरिहंत देव ॥ ३४ ॥
 राज कहे जगवंत ! जीव कुंथु अने हथिय । सरस
 सुगुरु एम कहे एह एम जाण महथिय ! ॥ जइ एम ?
 तो कुंथुठ कम्मबल हथिय समाणो । कां ? न करे गुरु
 जणे दोव दिवंत वियाणो ! ॥ गुरु लहु थानक थापिये
 तेह तेतलो प्रकास । जीवतणो पुण तिम गिणो जइ हो-
 इ तने संवास ॥ ३५ ॥ नरपति शुन मति ठतो जीव
 गुरुवचने जाण्यो । अज्जिनिवेस सविसेस कुलह क्रम-
 नो मन आण्यो ॥ पिता पितामह पमुह पुव पुरि-
 सांह परंपर । लोक हास्य मूकतां होइ किम करुं मतं-
 तर ॥ इण अवसरे सुहगुरु जणे नृप ! पठिताव पने
 सी । लोह जारवाहक तणी परे निरती म करेसी ॥ ३६ ॥
 कहे कवण ते कहो लोह वाहक मुज आगल । केइ धनने
 कज्ज वणिक चाल्या साथे मिल ॥ जतां आगले अरुवि-
 माहि देखी लोहागर । सकति सीम बंधेवि वलिय

पहुता देसंतर ॥ त्रपु देखी घण लाज गिणि ठंनि
 लोह द्ये तेय । एक न मुंकइ लोह जरमें दृढ बद्धो
 एय ॥ ३७ ॥ त्रंब रुप सोवन्न रयण वयरग देखी ।
 आगळे जातां लिंत चरुत परुतो उवेखी ॥ लोह
 वणिक एम कहे एह मुख जाणिजे । वलि लेश मे-
 दहंत अवर नव नव किम लिज्जे ॥ हुं लीधो मुंको
 नहिय एम घरे आव्यो हीण । पाठे पठितावे परुयो
 दीण खीण मतिहीण ॥ ३८ ॥ बीजा बुद्धिनिधान
 चरुत चरुते व्यापारें । कुमति ठोनि धन कोनि लेश
 आव्या आगारें ॥ जिम ते हुआ सुखी तेम तुम्हे ठंकी
 कुग्रह । आदरि दरिसण जैन करो अक्षयसुख सं-
 ग्रह ॥ प्रतिबुद्धो श्रुतसंजली पमिवज्जी व्रतबार
 । घरे जातां ते पूढियो गुरु आयरिय विचार ॥ ३९ ॥
 कहे त्रण आयरिय इहां परजव उपगारी । शिदपक-
 ला धर्माधिकारि जाणज्यो विचारी ॥ कवणश् तसु
 विनय तेय पुण निरतो जाखो । एम जाणंते कांइ
 अम्ह अविनय मन राखो ॥ जगवन् ! बहु अविनय

कयों में तुम्ह तणो आवेसु । सुप्रजाते परिवारसुं वंदी
 गुरु खामेसुं ॥ ३० ॥ गुरु नहु बोळ्या किंपि राउ नि-
 य घर संपत्तो । चतुरंग दल मेलेवि सयल अंतेउर
 जुत्तो ॥ बीजे दिन आवेवि सुगुरु वंदेवा कारण ।
 धर्म कथा संजझी परुतजवजलनिधितारण ॥ वांदी
 खामी उठतां केसि कहे परदेसि ! । पहिलो रुमो पाकु-
 उं पढे तुं म हवेसि ॥ ४१ ॥ करुणाकरि ते केम ?
 कहो । जगवन ! अम्ह उपरि । नटसाल वनखंरु इ-
 ख्खु खल वामतणी परि ॥ ते पहिला रमणीय पढे
 तेहवा नहु दीसे । जिम पहिलो तिम पढे धर्म दृढ
 करि सुजगीसे ॥ एम संजलि जूपति जणे सात स-
 हस ठे गाम । तेहवि चिहुं जागें करिसुं पहिलो नि-
 धिनो ठाम ॥ ४२ ॥ बीजो बलवाहणे त्रीय अंते-
 उरि ठाविसु । चोथे जागें दानशाल सुविशाल करा-
 विसु ॥ तिह दुस्थिय जणदाण आणि अणुकंपा दि
 स्युं । पोसहपमुहा व्रत विशेष सविशेष करेस्युं ॥
 टालि चिंता एम घर तणिय नियवय चरुते जाइ ।

પહિલું પઢે જલિયપરિ પાલિસુ તુમ્હ પસાઈ ॥ ૪૩ ॥
 (ચૌપાઈ) ॥ વ્રત પાલંતાં સૂરીકંત । રાણી જાણી વિર-
 તો કંત ॥ અન્ન દિવસે મન ચિંતે ઇસું । ઇણ રાજા
 હિવ કરિવો કિસું ? ॥ ૪૪ ॥ ધર્મ ગહિલો થયો અ-
 વિચાર । રાજતણી ન કરે કણવાર ॥ અમ્હ સહિત
 નહુ વંટે જોગ । જોગ વિઘન એહનો સંજોગ ॥ ૪૫ ॥
 નિશ્ચે સગપણ સ્વારથ લગે । અહહ ! મોહ જોવો કિમ
 ઠગે ॥ તેમ્ની કુમર કહે તે વાત । વિકલ થયો વઠ ! એ
 તુમ્હ તાત ॥ ૪૬ ॥ એ વિણાસિ પાઢહો તુમ્હે રાજ ।
 સારો અમ્હ મનવંઠિત કાજ ॥ કુમર ન બોલ્યો ઊઠી
 ગયો । રાણીનો મન વિલલ્લો થયો ॥ ૪૭ ॥ મંત્ર જેદે
 મુઝ હુસ્યે વિણાસ । વહિલો ત્રોતું એ ગલ પાસ ॥ અન્ન
 પાન વચ્છાલંકાર । વિષ વાસ્યા બહુ જોગ પ્રકાર ॥ ૪૮ ॥
 રાજા તેમ્નિ કૂરુ મન ધરે । જોજન જગતિ વિશેષે કરે
 જિમતાં જાણી વિષ પરિણમ્યો, શુજ્ઞ ધ્યાન આણી મન
 સ્વમ્યો ॥ ૪૯ ॥ ધિગ ધિગ એ સંસાર અસાર, કેહનો કોઈ
 નહીં પરિવાર, સ્વારથિયો સહુ કોઈ અઠે, વિહરે ધર્મ ન

विहने पढे ॥ ५० ॥ इसुं जाणि अणसण आदरी,
 पावठाण सहुए परिहरी, सूरियाज पाभ्यो विमाण,
 पहिले कट्टे एहनो ठाण ॥ ५१ ॥ सत्ता उववाय सेज
 उतपात, तेह उपनो विश्व विख्यात; अंतमुहूरते पूरो
 देह, मुणि कमाणि थयो गुणगेह ॥ ५२ ॥ उठी सेजे
 बेठो थइ । चित्त चिंतवे देवगति लही ॥ पहिलो मु-
 जनें करिवो किसुं ? । पढे किसुं ? ते विमासे इसुं ॥ ५३ ॥
 किं मुज ? पहिलुं पढे श्रेय । हित सुख निश्रेयस थ-
 ए जेय ॥ ते मुज पहिलुं पढे हुस्ये । स्युं शुज मुज पूठें
 आवस्ये ॥ ५४ ॥ इणि अवसर सामानिक देव । चार
 सहस तसु करता सेव ॥ चिंतित जाणी आवी तिहां ।
 विनय वचन बोले प्रभु ! इहां ॥ ५५ ॥ तुम्ह विमाण
 सासय प्रासाद । नित जिहां डुंडुहि गीत निनाद ॥
 जिनप्रतिमा अरुहिय शत एक । तिहां अठे जाणो
 तुम्हे ठेक ॥ ५६ ॥ वली स्वामि ! सोहम्मी सत्ता ।
 सत्ता माहे जसु मोटी प्रज्ञा ॥ माणवक नामें चेईय
 थंज । समकित शील तणो अवठंज ॥ ५७ ॥

उंचा मणिमय ठे खूंटिला । मणिमय सीके तेह कूं-
 पिला ॥ जिन सकहा खेवी ठे तिहां । मेहुण न सेवे
 सुरवर जिहां ॥ ५७ ॥ बंध पूज्य जिनराग ते जाण ।
 मन आणे सक्कार समाण ॥ पुर्विं पहा करिवो एह ।
 पहिलुं पढे एहज मुक्त श्रेय ॥ ५८ ॥ सुख निश्रेयस
 तणो नियाण । हित अणुगामि एहज ठे ठाण ॥
 एम संजलि हियमे गह गह्यो । समकित परिमल बहु
 महमह्यो ॥ ६० ॥ इंद्रतणो हूउं अजिषेक । पुस्तक
 वाची धर्मविवेक ॥ पामि चित्त प्रमोद न माय ।
 जिन प्रतिमा पूजे समजाय ॥ ६१ ॥ सतर जेद कीधा
 तेहना । विस्तर भूल सूत्रे एहना ॥ उर्जा अठोत्तरसो
 शुति करे । बेसी शुति मंगल उचरे ॥ ६२ ॥ दंसण
 नाण चरणनो लाह । अंतक्रियानो तेण उहाह ॥
 उत्तरऊयणे गुणत्रीसमे । ए फल उत्तम मन वीसमे
 ॥ ६३ ॥ चिय वंदण एम अंग उवंग । जाणी करवो
 मनने रंग ॥ घणा जाव पूज्या एकवार । ए हूइ कर-
 णी वारंवार ॥ ६४ ॥ इण विमाण लहि अधिपति

जोग । जोगवे सुर संबंधि जोग ॥ इण अवसरे आव्या
 श्रीवीर । आंमलकप्पा पुर गिरिधीर ॥ ६६ ॥ नाणि
 जाणि बहु उठव करी । आव्यो अधिक जगति चित्त
 धरी ॥ वंदन प्रमुख वचन नव कह्या । स्वामी निर-
 वद्य बे संग्रह्या ॥ ६६ ॥ विहुं उपरे बोढ्यो विधिवाद ।
 एह विषे एम म करो प्रमाद ॥ ए पुराण कर्त्तव्य
 विचार । करवा आचरणा चित्तधार ॥ ६७ ॥ आचरवी
 अम्ह अनुमति इहां । प्रभु वचने सावय हुइ किहां ? ॥
 वंदि प्रभु देसण संजले । तहत्त करत मिथ्या मत
 टले ॥ ६७ ॥ मिथ्याति वा समकित धार । दुखह सुखह
 बोही संसार ॥ बहू अथवा थोको मुक्त तणो । विराधक
 राधक ते सुणो ॥ ६८ ॥ अचरिम चरिम के हूं केहवुं ।
 एम पूढे प्रभु ! तुं जेहवुं ॥ ते प्रसाद करि मुक्तने कहो ।
 वीर जणे बीजो पद लहो ॥ ७० ॥ सुणि हरषित
 थ्यो नाटक जणी । पूढे जगति प्रभु तुम्ह तणी ॥
 गौतम प्रमुख श्रमण मंरुली । आगल नाचूं निज
 मन रली ॥ ७१ ॥ न आढे परियाणे नही । परिणा-

मिक मति निरतुं लही ॥ जगन्नाथ जुगतो आचरे ।
 जगतो जगति ते हरखे करे ॥ ७१ ॥ नाटक करि पढूतो
 सुर लोइ । गौतम पूढे पंजलि होइ ॥ प्रभु परदेशि
 पुत्र जव कह्यो । वीर वचने ते गणधरे ग्रह्यो ॥ ७२ ॥
 आज तासु पढ्योपम चार । तिहां थकी ते विदेह
 मजार ॥ पामी चतुरंग पूरो ठाण । बीजे जव लहि-
 स्ये निर्वाण ॥ ७४ ॥ केशी गुरुनो ए अवदात । महि
 मंमल मोटो विख्यात ॥ जणतां गुणतां हुइ आनंद
 । हरष धरी पत्रणे (श्री) पासचंद ॥ ७५ ॥ इति ॥

श्री सुप्रजाति मंगल सज्जाय.

(देशी-चोपाइनी.)

प्रह विहसी हुज सुविहाण । वरते सदा श्रेय
 कढ्याण ॥ उठी समरुं श्री नवकार । चौदह पूरवने
 उद्धार ॥ १ ॥ अतीत अनागत ने वर्तमान । त्रण
 चोवीसी सुगुण निधान ॥ बहतरि जिणवरना द्युं
 नाम । सुप्रजाते तसु करुं प्रणाम ॥ २ ॥ संप्रति वि-
 हरमाण जिण वीस । तेह तणी मन आणि जगीस ॥

प्रह उठो वंडुं निसदीस । करजोमी नामी निय सीस
 ॥३॥ रुषज अने चंद्राणण जाण वारिषेण वर्धमान व-
 खाण ॥ चिहुं नामे सासय जिणविंब । ते नितु वंडुं
 टालि विवंब ॥ ४ ॥ अधउरध तिरठे जे दिसे ।
 सासय प्रासादें जे वसें ॥ जिनने उंचपणे परिमाण ।
 असंख्यात जिन प्रतिमा ठाण ॥५॥ शत्रुंजय गिरनार
 गिरिंद । समेतशिखर अष्टापद विंद ॥ आबू प्र-
 मुख ग्रामागर जेय । असासता जिन वंडुं तेय ॥६॥
 चोवीसमो जिणेंसर वीर । तीरथ नायक साहस धीर ॥
 आसन्नो उपगारी जेय । सुप्रजाते मुऊ मंगल तेय
 ॥ ७ ॥ तसु गणधर श्री गौतम सामि । ऋद्धि वृद्धि
 जसु लीधे नामि ॥ सुर गौ तरु मणि गुण आगार ।
 नाम तासु ते श्री गणधार ॥ ८ ॥ बीजो मंगल ए
 सुप्रजात । मुऊनें हूज्यो दिवसने रात ॥ जसु कोरति
 महि महमहे । तसुपय नमवा मन उमहे ॥ ९ ॥
 सोहम जंबू प्रजव मुणिंद । सिद्धां जव मुणिवर जस
 जह ॥ जडबाहु गुरुठ गणधार । धूलजड निरुपम अ-
 णमार ॥ १० ॥ एह प्रमुख उत्तम रुषिसाज । जसु नामें

सीजें सवि काज ॥ त्रीजो मंगल ए मुकु सही । सुप्रजाते
 कीधो मे लही ॥ ११ ॥ चोथो मंग श्रीजिनधर्म ।
 जसु पसाय लहिये शिव सर्म ॥ आण दया सूधी ठे
 जिहां । वेव पदारथ लाजे इहां ॥ १२ ॥ चारे मंगज
 एहज सार । सुप्रजात दिन दिन आधार ॥ करिये
 तरिये जवनो पार । कृद्धि वृद्धि शिवसुखदातार ॥ १३ ॥

श्री आगम सद्वहणा छत्रीसी.

(राग-भरथरीनो.)

तीरथपति श्रीवीरना । अहनिसि वंडुं पाय ॥
 जवसायर तरवा जणी । जिणे कथो धर्म ऊपाय ॥ १ ॥
 आगम वचन समाचरो । सुद्ध सद्वहणा जाण ॥ वरस
 सहस एकवीसजां । जयवंते प्रभु वाण ॥ २ ॥ आं० ॥
 वीर निर्वाण थया पढी । वरस सहस दोय एह ॥
 जस्मक ग्रह जिणे लोपियो । मुनिवर पूजा संदेह ॥ ३ ॥
 आगम० ॥ तब निज ठंदे मंझिया । जूजूआ गह्वा-
 चार ॥ तेणें प्रवाहें वाहिया । न लहे सूत्राचार ॥ ४ ॥
 आ० ॥ आवश्यक पोसह क्रिया । चिहुं पर्व विणु न
 कहंत ॥ तेय अजाण खरा सही । काच ल्ये रतनह

व्रत ॥ ५ ॥ आ० ॥ कुमर सुबाहु आदर्या । पोसह
 त्रण विचार ॥ तो किहां चिहुं पर्व बांधणी । एम व-
 लो नंद मणियार ॥ ६ ॥ आ० ॥ बीजे अंगे जाषिया ।
 पोसहसुं उपवास ॥ चिहुं पर्व अधिक सत्तम अंगें ।
 जगवद् अंगें प्रकास ॥ ७ ॥ आ० ॥ इरियावही विणु
 पम्किम्भ्या । सामाश्क उच्चार ॥ न करे एम जाणो
 सही । पंचम अंग विचार ॥ ८ ॥ आ० ॥ रजोहरणें
 मुहपत्ती । आवश्यक अधिकार ॥ साधु श्रावकनें दा-
 खव्या । श्री अनुयोग पुवार ॥ ९ ॥ आ० ॥ कुंर
 कोलिय श्रावक वली । मूंकी उत्तरासंग ॥ तव तिण
 करवा मंभियो । आवश्यक मन रंग ॥ १० ॥ आ० ॥ रजोह-
 रण दस मुहपत्ती । पम्किगाहे श्री साधु ॥ दसम
 अने पंचम अंगें । श्रावकने घर दाध ॥ ११ ॥ आ०
 ॥ एह वचन तेणे नवि लह्यो । वलोय दसासुय खंध
 ॥ ए उपगरण प्रगट कहा । श्रावकने संबंध ॥ १२ ॥
 आ० ॥ पम्किमणो गणधर कह्यो । न कहे श्रावकनें
 जेय ॥ अतीचार करतल कहे । बहुल संसारी तेय

॥ १३ ॥ आ० ॥ सव्व लोय पुरुखरवरदी । सिद्ध
 बुद्ध शुद्ध अंत ॥ श्रावकनें माने नही । ते जव मांहे
 जमंत ॥ १४ ॥ आ० ॥ जिण कारण जिणवर कह्यो
 । सपक्कमणो धर्म ॥ साधु श्रावक ने सारिखो ।
 अंतर विरति ए मर्म ॥ १५ ॥ आ० ॥ श्री अनुयोगें
 ज्ञाषिया । आवश्यक उपधान ॥ साधु श्रावकनें एक
 विधें । ते माने न अज्ञान ॥ १६ ॥ आ० ॥ देसत
 सर्वत बिहुं परें । पोसहनो उच्चार ॥ देसत जल क-
 लपे कह्यो । सर्वत पण अणहार ॥ १७ ॥ आ० ॥
 पठे प्रथम दिन गणि कहे । सत्तरिनें पंचास ॥ तेय
 वचन जे नहु करे । तसु नही जिनमत वास ॥ १८ ॥
 आ० ॥ एम अंगे चोथे कह्यो । पजुसण म म ठंरु ॥
 वीसां पजुसण तणी । कूरी कुमति म मंरु ॥ १९ ॥
 आ० ॥ (ढालः—सुद्ध संवेगी किरियाधारी, पण
 ए देशीमां.) होइ मंगल नें हवइ मंगल ए ।
 पाठ पुनि जग सार रे ॥ अरथ एक पद दोयनो
 ज्ञाष्यो । अंतर नहिय लगार रे ॥ २० ॥ सुणोशने
 वचन जिनज्ञाषित साचा । कुमत कदाग्रह टालो

रे ॥ तेह जे साचुं जे जिन बोले । एह वचन संज्ञा-
 लो रे ॥ ११ ॥ आंचली ॥ चंदसूर पन्नत्ति उवंगे ।
 जंबु पन्नत्ति जाणो रे ॥ श्री समवाय जगवति अंगें ।
 एह वचन मन आणो रे ॥ १२ ॥ सुणोश ॥ उद-
 यिक तिथि समयादिक बोली । दिन केमे वलि रात
 रे ॥ ते ठंमी आयमती माने । तो कुण सूधी वात
 रे ॥ सुणो ॥ १३ ॥ जाडव सुदि पंचमि दिन गुरु-
 पर्व । जिन जाषित नवि माने रे ॥ कारण कटिपत
 मतने केमें । करे ते जिनमत कानेरे ॥ १४ ॥ सुणो ॥
 चोमासो आव्ये पर्व पाखी । लांफे कुल क्रम पनिया
 रे ॥ सूयगमांग जाषित नवि जाणे । कुगुरु वचने ते
 ननिया रे ॥ १५ ॥ सु ॥ पाखी चोमासी पनिकमणां ।
 बे जूजूआ विचारो रे ॥ चोमासो पूनम दिन बोळ्यो ।
 पाखी चौदसे धारो रे ॥ १६ ॥ सुणो ॥ दिन प्रति अहव
 पनरमें दिवसे । खेत्र देवी शुद्ध बोले रे । जिणवर
 देव अमरतरु समवरु । अविरत सुर केमं तोले रे
 ॥ १७ ॥ सु ॥ मूल करी समकित व्रत आपे । वली

पहिरावे माल रे । लोकार्थें उजमणां मंरुया । ते
 जाणज्यो जंजाल रे ॥ १७ ॥ सु० ॥ उग्रविहार ठंमि
 मठ मंरुया । द्रव्य धातु वस्त्र मेले रे । निज १ चैत्य
 संघनी ममता । करि जव आपुं जेले रे ॥ १८ ॥ सुणो०
 ॥ पासथ्या उसन्न कुशीलिया । संसत्ता अहठंदा रे ॥
 उत्तराऊयणें कह्या जगनाथें । पंचय सही अवंद्या रे
 ॥ १९ ॥ सुणो० ॥ सावद्य निरवद्य जेद न जाणे । सचित्त
 अचित्त प्रकार रे ॥ हरमे द्राख मरिचनें पीपर । खा-
 रिक एलाचार रे ॥ २० ॥ सुणो० ॥ एह सचित्त जिणंदें
 बोढ्या । पण जे द्ये करी स्वाद रे । प्रकरण जाषित
 माने साचा । ते न लहे विधिवाद रे ॥ २१ ॥ सु० ॥
 स्यादवाद जिन वचन प्रकाशे । ते हुवे बहुल संसारी
 रे । जेम कमलप्रज जव मांहे रुलियो । एह वचन
 अधिकारी रे ॥ २२ ॥ सु० ॥ बहुला दिवसे साधु
 पूजानो । हूंतो अतिहि विठेद रे । उदय १ पूजा हवे
 प्रगटी । तो हुवो कुमतनिषेधरे ॥ २३ ॥ सुणो० ॥
 तासु वचन संजलिये शुजमति । प्रकरण सूत्र जूआ

जाणो रे । ठउमथ जिणवर चाषित वचनें । अंतर मेरु समाणो रे ॥ ३५ ॥ सु० ॥ संजलज्यो एक चित्त वचन जन । रुषि ब्रह्मो कहे विचारी रे । जिणवर वचन सुद्ध जे पावे । ते होय तुह संसारी रे ॥ ३६ ॥ सु० ॥

श्रीब्रह्मचरी स्वाध्याय.

(चोपाइ) पहिलुं प्रणमी गोयमपाय । प्रणमी सुहगुरुतणा पसाय ॥ शीलतणी वारु मन धरुं । जिम संसार सोहेलो तरुं ॥ १ ॥ पहिली वारु वसतिनी जणी । सुगुरु पास अठे मेंसुणी ॥ पसुआ पंगुग स्त्री परिरहित । सेवो उपाश्रय एहवो सहित ॥ २ ॥ उंदर मंजारी वेसास । करतां पामे शील विणास ॥ तेम ब्रह्मचारी नारी संग । करतां न रहे शील अजंग ॥ ३ ॥ बीजी वारु स्त्रीनी कथा । शीलवंत नर न करे तथा ॥ विकथा पापतणो ठे मूल । ठमो त्रिविध २ ए मूल ॥ ४ ॥ त्रीजी वारु जे रुध्यातणी । आसण सयण पाटला जणी । स्त्री बेसे बे घमी जाम ॥ शीलवंत न करे विश्राम ॥ ५ ॥ कणिक्रवाक जाइ कोहला गंध । पठे

किमे न आवे बंध । स्त्रीने आसण बेसे जेह ॥ शील
 वाक जाइ तसु देह ॥ ६ ॥ चोथी वारु नयणे नयण
 सुं । इंद्री नवि निरखे नेहसुं ॥ जो निरखे तो जाजे
 सह्यी । एहवी वात जिणेंसर कही ॥ ७ ॥ सूरज सा-
 म्हो बलि १ जोय । चखबुहीण ते मानव होय ॥ जिम
 २ निरखे नारी अंग । तिम २ दीपे देहि अनंग ॥ ८ ॥
 पंचमवारु कुटी अंतरे । शीलवंत रहिवो नवि करे ॥
 जिहां सुणिये स्वर कंकणतणा । हावजाव स्त्रीना
 घणा ॥ ९ ॥ अग्नि कन्हेंको मेढहे लाख । रंग बलीनें
 थाये राख ॥ हासो रुदन करत सांजली । शीलरंग
 जाइ मन चली ॥ १० ॥ पूरव क्रीडा नवि संजारिये ।
 ठछी एम सदा पालिये ॥ संकटप विकटप न करवो
 किमे । जेम संसार माहे नवि जमे ॥ ११ ॥ जरी
 अग्नि उपरे ततकाल । पूले मूंक्यो उठे जाव ॥
 खाधो पीधो विलस्यो रम्यो । संजार्यो तो शीलज व-
 म्यो ॥ १२ ॥ सातमी वारु जे हियके धरो । विगे
 लेवानो अटपज करो ॥ सरस आहारें उयजे काम ।

मोक्षतणो ते करे विराम ॥ १३ ॥ संनेपातीआनें को
घृत पाय । तेहने संनेपात अधिकुं थाय ॥ तेम ब्रह्म-
चारी सरसो जिमे । सूतो सुहिणे शीलज गमे ॥ १४ ॥
नवि करवो अति मात्राहार । आहार करे निद्रा व्या-
पार ॥ निद्रा मांहे विकलथ्यो पमे । शीलवाम थकी
खरुहमे ॥ १५ ॥ सेरनी हांको वसेर खीचनी । ओरे
तो फाटे तोलनी ॥ तेम ब्रह्मचारी जिमे अति मात्र
शीलगमे नें विणसे गात्र ॥ १६ ॥ चूआचंदन अगर
कपूर । सयर सुश्रुषा परिमल पूर ॥ वेढ मूंदनी वेश
सफार । शीलवंत न करे सणगार ॥ १७ ॥ दालिद्री
करे चरुधो रतन । धोये पखाले करे यतन ॥ जण २
ने देखामे जाइ । उमाली तव लीधो राइ ॥ १८ ॥
तेम ब्रह्मचारी देहज धोवे । स्त्री देखीने वाढ्हो होवे ॥
जे जे देखी करे अजिदाष । होइ खंपण लजावे साख
॥ १९ ॥ उपवास उणोदरी बहु तप करो । सूधो शील सहु
मन धरो ॥ मनना मेढ्हो सहू सवाद । न सुणो गीतवाद
ने नाद ॥ २० ॥ एकलो एकली स्त्रीसुं वात । न करे न जाइ

संघात ॥ पुरुषवे न सुए एकत्र । एम करतां रहे शील
 पवित्र ॥ ११ ॥ ठवरस अने ठम्मास । पिता न पोढे
 पुत्री पास ॥ सात वरसनो सुत जब थाय । तेहनें
 पासे न सुए माय ॥ १२ ॥ सघला जिननी एहज
 जाष । बे इंद्री बोढ्या नव लाख ॥ पंचेंद्री नव लाख
 परमाण ॥ मनुष्य असंख संमूर्द्धिम जाण ॥ १३ ॥
 एटली हिंसा जोगें करे । पापे पिंरु सदा ते जरें ॥
 दान माहे वरुओ अजयज दान । व्रतमांहे तिम शील
 प्रधान ॥ १४ ॥ अग्नि जाल पीता सोहिंदी । ब्रह्म
 वारु पालतां दोहिंदी ॥ तरुण पणे जे तरुणी तजे ।
 तेहनी सेवा सुरनर नजे ॥ १५ ॥ नव वारु सहित
 जे शील पालसे । मणुय जनम ते उजुआलसे ॥ वि-
 जयनद्र कवियण एम नणे । शीलवंतने जाउं जा-
 मणे ॥ १६ ॥

॥ श्री थावच्चा कुमर स्वाध्याय. ॥

(राग भरतरीनो.)

नयर छारामती जाणीये । नरवर गोपिंदो ॥
 कुमर थावच्चो तिहां वसे । जिस्यो पूनिम चंदो ॥

॥ १ ॥ जणणी मन आस्या घणी । पूरें जोग संयो-
 ग ॥ बन्नीसे अंते उरी । विलसे सुर जोग ॥ २ ॥
 जण० ॥ एक दिन बेठो मालीये । नरनां बहु रूप ॥
 माफिय पूठे तिहां कहि ? । ए सयल सरूप ॥ ३ ॥
 जण० ॥ बीजे दिन तसु घर सुणी । बहु सोक अपार
 ॥ एक नर चिहुं ऊपा मीयो । ए कवण आचार ॥ ४ ॥
 जण० ॥ माय हकारी पूढीजं । नाटक सुं एह ॥ काले
 तम्हे जे पूढिजं । नर मूवो तेह ॥ ५ ॥ जण० ॥ ली-
 लापति कुंवर जणे । मरें किम माय ॥ यम धामि
 आवी करी । वठ ! लेइ जाइ ॥ ६ ॥ जण० ॥ शहा-
 पोह जागीयो । पामी वैराग ॥ मामी ! अम्ह रहिवा
 तणु । नही मंदिर लाग ॥ ७ ॥ जण० ॥ कुमर वचने
 माइ दुख धरे । गइ राउलि रावें । केशव वात सुणी
 सवे । तसु मंदिर आवे ॥ ८ ॥ जण० ॥ श्रीकृष्ण
 खोले लीये । माइ करे विलाप ॥ नयण नीर पाए
 ढले । वल्ल ! तुं सुकुमाल ॥ ९ ॥ जण० ॥ मुज जीवन
 तुं लहुयसु । एम कांइ रुमकोले ॥ माधव मनावे

घणुं । तत्र कुमर न बोले ॥ १० ॥ जण० ॥ नयर तु-
 म्हारे धामिनो । जय रहिण न जाइ ॥ काळ पुरुष ए
 घर तणो । कहिनें लीधो माइ ॥ ११ ॥ जण० ॥ परि
 जाणी माधव हसे । ए जग वटि चाले ॥ त्रिभुवन
 माहे न बूटीये । ए जय कुण टाले ॥ १२ ॥ ज० ॥
 कुमर जणे तिहां जाइसुं । जिहां निरजय थासुं ॥ उ-
 जल गिरि सिरि नेमिनाथ । संयम आदरिस्युं ॥
 ॥ १३ ॥ ज० ॥ तव माधव मामी एम जणे । तिहां
 विषम आचार ॥ कदली कोमल काय तुज । किम
 जालसे जार ॥ १४ ॥ ज० ॥ खरुग धारे सुखि चालीये
 । पीजे दवनी जाल ॥ पण संयम ठे दोहिलुं । वहु !
 तूं सुकुमाल ॥ १५ ॥ ज० ॥ कुमर जणे विषमुं सहु । जे
 धीर न थाय ॥ सिंह तणीपरे आगमे । तेने किसुंय
 न थाय ॥ १६ ॥ ज० ॥ धन गर्जा तुज मामली ।
 श्री कृष्ण प्रसंसे । रतन पुरुष तूं जाइयो । त्रिभुवन
 पय नमसे ॥ १७ ॥ ज० ॥ सहस पुरुष स्युं परिवयो
 लीधो संयम जार ॥ चौद पूरवधर नेमिसीस । गयो

मोख दुवार ॥ १८ ॥ ज० ॥ देपु जणे श्री साधुना ।
रंगें गुण गाय ॥ रात दिवस सेवा करें । ते शिवपुरि
जाय ॥ १९ ॥ ज० ॥

॥ श्रीथावच्चा रुषिराज स्वाध्याय ॥

(राग मारु, वीरजिणंद समोसर्याजी, बंदे०)

नयरि द्वारिका थान अपूरव । कृष्णराय नर
नाथ ॥ कुमर थावच्चो वसे गृहपति । कीधो मुगति
सुं साथ ॥ १ ॥ माइ हुं लेस्युं संयम जार । जव वि-
रतो देखि कुमार ॥ आंकणी० ॥ सुख संपति एवमा
संजोगें । श्हा जोगवि सात ॥ बत्रीस अंतेंजरी सुर-
पति ऋद्धि जिम । कां कहे वठ ! ए वात ॥ २ ॥
पूत्र मेरा जीवन जग आधार । माहरो किणे जेल-
व्यो रे कुमार ॥ पूत्र मेरा जीवन जग आधार ॥ आं-
कणी० ॥ एक दिवस चित्रसाले वेठा । व्याहे रम्या
नर नार ॥ अन्य दिवसे ते मृत्यु पहुतो । किम र-
हिये तुम्ह बार ॥ ३ ॥ माइ० एम कांइ बोले माह-
रा जाया । रुदन करे तसु माइ ॥ निसि तसु नीव

नूख दिनि नाठी । घर अंगण न सुहाइ ॥ ४ ॥
 पूत्र मेरा० ॥ माइ संसार सुख ठे थोका । जरा मरण
 जय रोग ॥ कलत्र पूत्र सजनादि कारिम । बंधण द-
 हण वियोग ॥ ५ ॥ माइ० ॥ नयणे नीर पावस जिम
 वरसे । हृदय कमल तन जीजे ॥ बहु दुख करि में
 पाख्यो रे जाया । हिवे विगोह न कीजे ॥ ६ ॥ पू० ॥
 राजकृष्णि सजनादिक सुख ए । अंतैउर परिवार ॥
 मरण काल जीव अनार्थी होवे । कवण तंभावण हार
 ॥ ७ ॥ माइ० ॥ तुं सुकुमाल कमल जिम जाया ! । चा-
 रित विषम अपार ॥ दंत मयणका लोह चणाजिम ।
 चाविस केस कुमार ! ॥ ८ ॥ पू० ॥ जंघे मुख दस
 मास गरज माहि । ते दुख झानि जाणे ॥ अहुठ
 कोमि सुइ अछ गुण वेदन । हुं किम करुं वखाण ॥
 ॥ ९ ॥ माइ० ॥ में दसमास गरज उर धरियो । थान
 पिवायो आस ॥ थौवन काल रमणी परणायो । मूं
 किस पूत्र ! निरास ॥ १० ॥ पू० ॥ नरहे कुमर किस-
 हीको वार्यो । हुठ वैराग सजाए ॥ विनय करीने

अनुमति मागे । करि पहुचारे माइ ॥११॥ पू० ॥ उठी
माइ कृष्ण घर पहुती । सुणि हो तुं नरराय ! ॥ पू०
एक अम्ह कुमर थावच्चे । दीक्षा लेवा जाय ॥ १२ ॥
पू० ॥ चतुरंग सेना कृष्णे संजोइ । करे महोत्सव
जाइ ॥ थावच्चा सरसी लियें जे दीक्षा । तांह करूं
निरवाह ॥ १३ ॥ पू० ॥ बत्तीसे अंते उरी विलवे ।
काइ मुंके निरधार ॥ जइ तुम्हे संयम लेहो कुमरजी
तो अम्ह कवण आधार ॥ १४ ॥ पू० ॥ कुमर जणे सं-
जल सुकुलोणी ! । बहू दुख ए संसार ॥ जनम मरणे
चिहु गति माहे । तरजव दुखहो अपार ॥ १५ ॥ पू०
सहस पुरुषसुं संयम लीधो । नेमि जिणेसर पास ॥
कुमर थावच्चे कुल अजुवाढ्युं । सहुए कहे साबास
॥ १६ ॥ ॥ पू० ॥ एम जाणी संसार कारिमो । विच-
रसे जे नरनार ॥ करजोनी पूनपाल विनवे । ते पहुचे
नवपार ॥ १७ ॥ पू० ॥

श्री किरिया स्थानक सज्जाय.

(वस्तु बंद) वीर जिणवर २ पाय पणमेवि ।

तिथ्यंकर चोवीसमो तासु सीस सोहम्म सामिय ।
 पंचम गणधर तसु निपुण विनेय वमो जंबूय नामिय ।
 पूढे ते विनय करी गुरुने किरिय विचार । गुरु चाषे
 जिम संजली । तेहना तेर प्रकार ॥ १ ॥ (दूहा:-)
 तिण विणु जाणें प्राणियो । जमियो जवह अपार ॥
 जवियण जण ते संजली । करे तासु परिहार ॥ २ ॥
 तसु संखेप थकी कह्या । जेद दु धर्म अधर्म ॥ उपशम
 ते धर्मे मिल्यो । बीय अधम्मि ए मम्म ॥ ३ ॥ अधर्म
 पद्द पहिळुं सुणो । तेहना बहुल प्रकार ॥ दिशि वि-
 दिशि जे नर अढे । आयरियादि संसार ॥ ४ ॥
 उंच नीच गोत्रें वली । अंते सुरूव पुरूव ॥ कर्म अनारिज
 जे करे । अर्थे दंरु सरूव ॥ ५ ॥ चिहुंगति माहें पामि-
 ये । तेरह किरिया ठाण ॥ सामान्ये एम जाषियुं ।
 हिवे विशेष विनाण ॥ ६ ॥ बारह किरिया त्रिहुं
 गतियें । निरय तिरिय सुर माहि ॥ इरियावही नर
 विणु नही । तेह वलि साहु सुसाहि ॥ ७ ॥ (ढाल:-
 दोढी) अछ अणछा दंरु, हिंसा अकह्याए, दृष्टि त्रम

वलि जाणिये ए । मोस अदत्त अज्जाठि, माणति नव
मिय, मित्रदोस मन आणिये ए ॥ मायालोच निमित्त,
बारह किरियाए, साधु ते जाणी टालवीए । तेरम
किरिया ठाण, राग रहित तेणे, समे समे संजालवीए
॥ ७ ॥ पहिलुं किरियाठाण, आमन्या तीय, गृह परि-
वार जणी करेए । मित्र नागवलि जूत, जकाह हेतेहिं,
त्रस थावर प्राणी हरेए ॥ परने ये उपदेश, हणो वधो
तुम्हे, वलि कीधो अनुमोदियेए । तसु निमित्त सा-
वय, लागे जीवने, इणिपरे जव किम ठेदियेए ॥ ८ ॥
बीय अणछा दंरु, स्वारच पाखेए, मंद बुद्धि त्रस
मारिये ए । देह अजिननें मंस, सोणित हियकुंए,
पित्त वसा संसारिये ए ॥ पिह मुह वलि सिंग, बाल
विसाण ए, दंत दाढ नख न्हारुयाए । अस्थि अस्थि
मज्जादि, विणु पर जोगेहिं, हणे हणावे कारुयाए
॥ १० ॥ हण्यो न हणतो कोइ तसु सयणादिक, हि-
वकां हणस्यें नहु पठेए । पुत्र पशुय नहु प्रेण्य, गृह
समणादिक, तेहनो कारण नवि अठेए ॥ निज शरीर

नहु त्राण, तासु वधें हुस्ये, पुण कुंतादिक जेदिये ए ।
 विवेक विकल तिण बाल, त्रसह विराधन, नरके फल
 ते वेदिये ए ॥ ११ ॥ थावर वणसइ जाति, इक्कन
 आदे ए, स्वजनादिक कारण विनाए । ठेदे ठेदावे
 आप, वलि अनुमोदए, मूढ वैर जागी जनाए ॥ क-
 ङ्गादिक वनमाहि, पर्वत उपरे, तृण एकठ करि बा-
 लिये ए । त्रिविध त्रिविध प्रकारि, कर्म इस्या करे, नरके
 ते उहालियेए ॥ १२ ॥ त्रीजो हिंसा दंरु, मुऊने इण
 हणियो, हणस्ये अथवा एह द्वणेए । सज्जनादिकनो
 वैर, जाणि हणावए, त्रस थावर रोसि घणेए ॥ स-
 र्पादिकनो घात, परनो कीधोए, अनुमोदे रंगे धरी-
 ए । इणिपरे कीधुं पाप, नरके जोगवे, एकलनो काये
 करीए ॥ १३ ॥ तुरिय अकम्हा दंरु, कङ्गादिक विषें,
 मृग जाणी इषु मेढ्हिये ए । अंतर तित्तर आदि, पं-
 खिय जातीय, अथ पशु प्राण तिरे द्हियेए ॥ एह
 अकम्हा दंरु, त्रस आश्रित थयो, थावरनो हिव मने
 धरोए । खेत्री करसण माहि, पेठो चिंतवे, धान मा-

हिथी तृण हरुण ॥ १४ ॥ तिहने जोलि मिधान, दा-
 त्सु तीखिण, गोधूमादिक कापिये ए । डुख धरे मन
 माहि, तो पुण पातके, तेहनो आतम व्यापिये ए ॥
 पंचम विप्परियास, दृष्टि तणो हिवं, मातादिकस्युं घरे
 वसेए । शत्रु तणे त्रम तेय, खरुगादिक हणे, अण
 जाणे मोहने वसेए ॥ १५ ॥ वलि ग्रामादिक घाति,
 चोरति जाणिय, अचोर हणे अविमासिये ए । तिण
 निमित्त सावद्य, लागे जिण जण्यो, संजलि चित्त वि-
 मासिये ए ॥ ठठो मृषा निमित्त, कर्म जे लागे ए,
 आतमे स्वजनादिक जणीए । त्रिविध करि तेय,
 टालो जवियण, एम जाषे त्रिचुवन धणीए ॥ १६ ॥
 सत्तम करिया ठाण, ग्रहण अदत्तह, निज स्वजनादिक
 कारणे ए । ग्रहे ग्रहावे आप, पर अणुजाणे ए, ते
 नवि आतम तारणे ए ॥ अठम वलि अब्जथ्य, जिम
 कोइ मानव, आपणथी दीणुं हुवे ए । आरति मन
 संकटप, चिंता सागर, पणियो नयनोदक श्रवे ए ॥ १७ ॥
 जूमी गत वलि दृष्टि, कर मुखे देख्य, चिहुं वान कि-

तसु मन रमे ए । क्रोध मान माया लोच, इण अन्ना-
 णीय, आले नरजव नीगमे ए ॥ नवमो किरिया ठाण,
 माण निमित्तए, जात्यादिक मद उससे ए । गर्व
 करी मन माहि, परने निंदेए, गर्हादिक वलि खिस-
 से ए ॥ १७ ॥ ए दरिद्र हुं श्रेष्ठि, ए कुल होनोए, हुं
 अधिको गारव धरे ए । तसु फल नीचो गोत्र, पर-
 जवे पामेए, नीच तणो कारिज करें ए ॥ गर्ज थकी
 वलि गर्ज, जनम थकी जन्म, मार थकी मारज लहे
 ए । स्वत्र थकी वलि स्वत्र, सूयगमंग सुणी, जवि-
 यण मानन मन वहेए ॥ १८ ॥ दसमुं किरिया ठाण,
 जिम कोइ मानव, घर कुटुंब साथें वसेए । मातादिक
 अपराध, देखीय लहुतर, तसु दुख देवा उससे ए ॥
 सीतोदक सीतकाल, ठांटे ग्रीषम, उसण अगणि ते
 जालिये ए । जोत्रादिक लेइ हाथ, क्रोध घणो करी,
 पशु पामां उढालिये ए ॥ १९ ॥ दंढादिकना घात,
 तसु देहिये करें, किं बहुना जीवित हरेए । मातादिक
 सवि कोइ, तसु संगति रह्या, दुर्म न हूए चालें ठरें ए ॥
 एहवा नर बहू काल, सजन पराजव, पाप कर्म घण आ-

चरीए । मित्र दोष असंतोष, विणु आलोश्य, दुर्गति
 पामे पाधरीए ॥ ११ ॥ माया निमित्त विचार, किरिया
 थानक, एहवा नर ते जाणिये ए । गूढाचार ऊलूक,
 पंख वहलूआए, पर्वत जिम गुरु माणिये ए ॥ आर्य
 ठता अनार्य, जाषा बोलें ए, पूठया सूधुं नवि कहे
 ए । जिम कोइ सूर ससह्य, अंतर साले ए, नवि
 काढेला जे वहे ए ॥ १२ ॥ इण दृष्टांते पाप, माया
 वीकरी, जाणी मनस्युं उलवे ए । आलोवे नहू आप,
 पक्कमणादिक, विणु कीधे निज बोलवे ए ॥ तसु
 फल विषम अपार, काल अनंतो ए, दुखियो थाए
 जीवमो ए । एम संजलि जिन वाणी, माया परिहरे,
 सुख पामे ते विहलमो ए ॥ १३ ॥ हिव बारमो संजा-
 ल, लोच तणे वसें, किरिया लागे जीवने ए । पुरुष
 तणो दृष्टांत, आरण्यादिक, परिव्राजक परदर्शने ए ॥
 त्रस थावर जग जेय, तेहना वध जणी, मिश्र वचन
 तणे जाषिये ए । हननादिक मुऊ दुख, तुम्ह नवि
 करवो ए, अवर हणो एम दाखिये ए ॥ १४ ॥
 सेविय विषय कषाय, वर्ष घणा लगे, प्रव्रज्या

पाली वलीए । आयु तणे अवसान, काल करी
 लहे, आसुरीयादिक गति रलीए ॥ तेहथी चवण
 लहेवि, मूक बधिर हुवे, जिहथी वाणी संजलीए
 ॥ १५ ॥ (ढाल) (देशी. चालती तथा झुटकनी.
 त्रिचुवन प्रचु रे मद्धि जिणंद जुहारिये, ए रागमां)
 इरियावहीरे तेरम थानक जिन कही । जे साहुरे
 आतम अरथी तिण लही ॥ पण समितें रे स-
 मितो त्रिहुं गुपतें जुतो । गोपवियारे इंद्रिय पंच
 ब्रह्मे ठतो ॥—आयुक्त चाले रहे बेसे सुए जुंजे जास
 ए । वस्त्रादिक तने ग्रहे मूके तासु इरिय प्रकासए ॥
 सा पढम समए बरु फरसी बितीय समए वेदए ।
 त्रीजे समे निर्जोरिय इणिपरे कर्म लागो वेदए ॥ १६ ॥
 तसु प्रत्यय रे सावय लागे श्रुते कह्यो । लघु कर्मी रे
 सम्यग्दृष्टि ते सदह्यो ॥ अरिहंता रे हुअ्यो आ वरते
 जे हुस्ये । तेर किरिया रे जाषी जाषे जापिसे ॥—एक
 इरियावहिया किरिय जिनवर सेवी सेवसे । काया-
 दि जोगें तेय लागे चौदमे ते निषेधसे ॥ पुण तेहनो
 उपदेस न दिये करण रूपे जिणवरा । उपदेश दीधो

पढम अंगें कर्म टालो मुणिवरा ॥२७॥ जे न कह्यो
 रे पातक किरिया थानकें । ते कहिस्युं रे मिथ्याती
 नर जे बके ॥ जिन प्रज्ञारे ठंदाशीला दिठिया । रुचि
 अब्जघारे पाप श्रुत ते संठिया ॥—चूमादि कंप निमित्त
 नन्न तनु सरह लक्षण व्यंजणं । थिय पुरुष हय गय
 गोण कुक्कुर मिढ तित्तर लक्षणं ॥ इत्यादि लक्षण
 सुन्नग दुर्नग गर्ज मोहण कारगं । आकर्षणी प्रमुखा-
 दि विद्या करवि द्ये असनादिकं ॥२८॥ जिह्वाचर रे
 अनारिज सरिखा थइ । मृत्यु पामी रे कइ विसियादिक
 गति लही ॥ चवि तेहथी रे मूक बधिर पदवी लहे ।
 अंध थाइ रे पूरवकृत ते दुख सहे ॥—ते अंध देखत
 साथे लेइ सजनादिकनी वृत्ति करे । जीवघात अलिय
 अदत्त परिग्रह पापथानक आचरे ॥ कुल अधम पामी
 पाप बहु करि वैर तेणे अर्जिए । करिकाल तेहथी
 नरग पामे सुख लेसे वार्जिए ॥ २९ ॥ अनारिज रे
 ए थानक पहिलो कह्यो । हिव बीजो रे धर्म पद्द ते
 सह्यो ॥ दिशि विदिसेरे मणुया आरिज जाणिये ।
 कुल आदि रे अंते पुरूप वखाणिये ॥—क्षेत्रादि परिग्रह

ममत बहुले गृहीय हुंता घरे रहे । सुणि वाणि जिन
मुनि तणिय केरी चित्त रंगे सदहे ॥ वैराग्य पामी
सिद्धि गामी पंच महवय पालए । नक्तादि पचखी
सूत्र साखी कर्म संगति टालए ॥३०॥ (ढाल:-फाग)

(हवे अवसर जाणी करिये सलेखण सार-ए देशीमां.)

त्रीजो मिश्र अधर्मस्थुं तेहनो कहिसुं विचार । आ-
रण्यादिक तापस नमे घणो संसार ॥ पहिलो पद्द अ-
धर्म जे तेहनो एह आचार । चिहुं दिशि विदिशे
अणारिय पामे दुख अपार ॥३१॥ आरंजादिक अति
घणो माया कूम कपट । हिंसा मृषा अदत्त द्ये
कुशीलपणे लंपट ॥ पाप अढार जे पापुआ तेह थकी
अविरत्त । करिय कुकर्म ते पामिये निरय दुख संतत्त
॥ ३२ ॥ हिव बीजो ते सुसाधुनो धर्मपद्द ते जाण ।
समिति गुपति आदे घणा सुगुणतणी मुणि खाण ॥
विरत्या पाप अढारथी ठेयो सवि प्रतिबंध । केइ मु-
गति लहे अथ केइ स्वर्ग संबंध ॥ ३३ ॥ थोके काले ते
सिव लहे जिह पण सुख अनंत । त्रीजो मिश्र हिवे
सुणो देस विरति ससंमत्त । एक थकी विरत्या अढे

एक थकी अविरत्त ॥ प्राणहनन आदें वली अंतें
जासु मिहत्त ॥ ३४ ॥ आरिज ते पुण जिण जण्या
समकित दृष्टी जेय । अणसण करि ठेने मरे आरा-
धक तिण तेय ॥ देवलोक सुख जोगवे अनुक्रमे
मोक्ष लहेइ । जंगा जे जिण माहे मिले हिव तसु
जेद कहेइ ॥ ३५ ॥ सर्व थकी जे अविरत्त तेय अना-
रिज होइ । सर्व थकी जे विरतीय आरिज कहिये
सोइ ॥ विरताविरती श्रावक ते पुण आरिज जोइ ।
ए सघला एकठ करी थानक गणिये दोइ ॥ ३६ ॥
धम्म अधम्म उपशमवली अनुपसंतने जेद । अधम्म
पद्दमाहि त्रणसे त्रेसठ अधिक प्रजेद ॥ किरिया एकसो
अस्सीय अक्रिय चउरासी मान । सत सठ अन्नाणिय
वेणिय बत्तीय मतगान ॥ ३७ ॥ प्रज्ञादिक जूअ जूअ वदे
बेठा मंरुल्लिबंध । अगनि पात्र लेइ आवियो आरिज
तसु संबंध ॥ संभासे ग्रही बोले धरो प्रवादुक हाथ ।
अगनि थंजादिक मत करो एम सुणि मंरुयो हाथ
॥ ३८ ॥ ततखिण तिण पाठो कयों कर तब बोळ्यो
आर्य । तुम्हिकां पाठो खांचियो जाषे तदा अनार्य ॥

पाणि बले तिण कारणे तेहथी अम्ह बहु दुख ।
 आर्य लवे एम जाणो सवि हुं जीव सम दुख ॥३९॥
 एम जाणी नवि हणवा त्रस थावर सवि जीव । जे
 हणस्ये ते पामस्ये चिहु गति बहु दुख कीव ॥ राखे
 जेय रखावस्ये प्राणी सुगुरु सुसाध । सकल कर्मनो
 खय करी लहसे सुख निरबाध ॥ ४० ॥ (कलशः—)
 एम वितीय अंगें बीय खंधे बीय अज्जायणे जिण
 कह्या । तेर किरिया ठाण साधु श्रावक तहत्ति करि
 मन सह्या ॥ अर्थादि तेरह किरिया टाले शीघ्र ते
 शिव गति लहे । उवजाय श्री पासचंद सेवक समर-
 सिंघ मुनि एम कहं ॥ ४१ ॥

(क्रिया स्थानकना १३ नामः—१ अर्थदंरु, २
 अनर्थदंरु, ३ हिंसादंरु, ४ अकस्मात्तदंरु, ५ दृष्टि वि-
 पर्यासदंरु, ६ मृषा क्रियादंरु, ७ अदत्तादानदंरु, ८ अञ्ज
 न्दियदंरु, ९ मानदंरु, १० मित्रदोस, ११ माया क्रिया-
 दंरु, १२ लोच क्रियादंरु, १३ इरियावहीदंरु ॥ इति)

अत्रे मलता पुस्तको.

सुर दीपिकादि प्रकरण संग्रह	रु. १-०-०
षड् द्रव्यादि प्रकरण संग्रह	१-०-०
पंच प्रतिक्रमण सूत्र मूल शास्त्री	०-८-०
• पंच प्रतिक्रमण सूत्र मूल गुजराति	०-८-०
सज्ज्ञाय संग्रह शास्त्री	०-८-०
वे प्रतिक्रमण सूत्र मूल शास्त्री	०-६-०
सुधर्मागच्छ परीक्षा	०-२-०
श्री पार्श्वचंद्र सूरिसंक्षिप्त जीवन चरित्र	०-१-०
श्री दशवैकालिक सूत्र मूल अर्थ सहित भेट	
सूरिपद लाभ प्रशस्ति	भेट
स्तवन संग्रह	भेट
पूजा संग्रह	भेट
गहुंलि संग्रह	भेट
पोसह विधि	भेट

वेकाणुं-श्री जैन हठीसिंग सरस्वति सजा

सामळानी पोळ, अमदावाद.